
BARIŞ SOYDAN
CEMAATÇİNİN
ÖLÜMÜ
"Barış Soydan,
darbeye giden yolun
iyi niyet taşlarıyla döşeli
olmadığını bir kez daha gösteriyor.
Ufuk Lodos, gerçek olmasını
isteyeceğimiz kadar
sıradışı bir karakter."
Ahmet Ümit

CEMAATÇİNİN ÖLÜMÜ

Labirent Yayınları - 60
CEMAATÇİNİN ÖLÜMÜ
Barış Soydan
ISBN: 9786059708302
Birinci Basım: Kasım 2016
Genel Yayın Yönetmeni: Hüseyin Çukur
Editör: Yoldaş Özdemir
Son Okuma: Melike Nur Özçatalkaya
Kapak Tasarım: Mazhar Bilgiç
Sayfa Tasarım: Eren Taymaz

Mylos Yayın Grubu Yayıncılık Danışmanlık Hiz. Ltd. Şti.
Sertifika No: 32763
Adres:
Caferağa Mah. Zuhal Sk. Banu Apt. No: 1, D: 1 Kadıköy/İstanbul
Tel: 0216 345 00 46
E-mail: bilgi@mylosyayingrubu.com
Web: www.mylosyayingrubu.com

© 2016 Mylos Yayın Grubu Yayıncılık Danışmalık Hiz. Ltd. Şti.
Bu eserin yayın hakkı saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, çoğaltılamaz, basılamaz. Elektronik ortamlarda yayınlanamaz.

Baskı:
Uniprint Basım Sanayi ve Ticaret A.Ş.
Ömerli Mah. Hadımköy-İstanbul Cad. No:159, Arnavutköy, İstanbul
Tel: 0212 798 28 40
Sertifika No: 12196

Labirent Yayınları, Mylos Yayın Grubu'nun markasıdır.

Barış Soydan

Uzun yıllardır gazeteci. 1994'te *Express* dergisini çıkaran ekipte yer aldı, daha sonra çeşitli dergilerin editörlüğünü üstlendi. 2007-2014 yılları arasında *Sabah* gazetesinin yazı işleri müdürlüğünü yaptı. İlk romanı *Boruotu Cinayeti*, 2014'te Labirent Yayınları tarafından yayımlandı. *100 Yıllık Gecikme - Türkiye'de Anarşizm* adlı bir de araştırma kitabı var. (İletişim Yayınları, 2013.)

BARIŞ SOYDAN

CEMAATÇİNİN ÖLÜMÜ

Bu romanda geçen karakterler ve olayların
gerçek kişi ve olaylarla ilişkisi yoktur.
De te fabula narratur.

İrina'ya...

1

"Cumhurbaşkanının hayalet yazarı olur musun?"

Her şey bu soruyla başladı. *Gün* gazetesinden yeni kovulduğum günlerdi. İşsizdim. Üstelik birkaç ay önce boşanmıştım; eski karım mahkeme kararını tanımamakta kararlıydı. Akşamları eve gelmeye devam ediyor, yemek yapıyor, kirlilerimi yıkıyor, ertesi sabah okuduğum romanlardan birini çantasına atıp gidiyordu. Biraz da ondan kurtulabilmek için Beyoğlu Abdullah Sokak'ta küçük bir büro kiralamış, geceleri de orada kalmaya başlamıştım. Bütün yaptığım, Bursalı bir tekstilcinin broşürlerini yazmaktan ibaretti. Günün birinde Maslak'taki plazalardan birinde faaliyet gösteren *Ufuk Lodos Advertising Agency*'nin patronu olacaktım, biliyordum bunu. Ama henüz yolun başındaydım. En başında. Abdullah Sokak 5 Numara'da kaloriferler yanmıyordu. Elektrik sobasını sonuna kadar açtığım halde dişlerimin zangırdamasını engelleyemiyordum. Kış çetin geçiyordu.

Bu şartlar altında cumhurbaşkanının hayalet yazarlığı kaçırılacak teklif değildi. Aramızda ideolojik farklar olduğu açıktı. Ben devletten hoşlanmıyordum. Oysa bana iş teklif eden adam, Türkiye Cumhuriyeti devletinin başıydı. Tamam, iş teklifini o yapmamıştı, varlığımdan bile habersizdi büyük ihtimalle. Teklif, hükümete yakın bir gazeteden kısa süre önce kovulan köşeyazarı İbrahim Karaman'dan gelmişti. Birkaç yıl önce Editörler

Derneği'nin bir panelinde karşılaşmıştık. Muhafazakâr olmasına ve uzun zamandır yandaş medyada yazmasına rağmen hükümetin son dönemdeki uygulamalarını sert biçimde eleştirmesi dikkatimi çekmişti. Kahve arasında ayaküstü tanışıp konuşmuş, birbirimize ısınmıştık. Kovulmamdan birkaç gün sonra arayıp, "Geçmiş olsun," dedikten ve ne kadar iyi gazeteci olduğum, benim değil *Gün*'ün kaybettiğiyle ilgili birkaç nezaket cümlesi geveledikten sonra, "Cumhurbaşkanının hayalet yazarı olmak ister misin?" diye soruverdi. 2014'ün ilk günleriydi. Cumhurbaşkanlığı seçimlerine daha sekiz ay vardı. Kâğıt üzerinde cumhurbaşkanının bir kez daha aday olma imkânı bulunuyordu ama bunu yapmayacağını herkes biliyordu. Ülkenin en güçlü adamı, başbakan, adaylığını resmen açıklamıştı. Cumhurbaşkanı artık topal ördekti, emekliliğine hazırlanıyordu.

Kalan sürede, yurtiçi ve yurtdışı gezilerinin anlatıldığı iki kitap yayımlamak istiyordu.

İki kitabın da yazımını İbrahim üstlenmiş, sistemli bir çalışmayla kısa sürede tamamlayacağını düşünmüştü. Ama şimdi bunun imkânsız olduğunu görüyordu. Gece gündüz yazdığı halde daha ilk kitabın yarısına gelememişti. O nedenle kitaplardan ikincisini, yurtdışı gezilerini, başka birine vermek istiyorlardı. Tecrübeli, zamanı bol bir gazeteciye. *Gün*'den kovulduğumu okuyunca, "Neden Ufuk Lodos olmasın?" diye sormuştu kendine.

Kar, tipiye dönmek üzereydi. Bacaklarımı elektrik sobasına iyice yasladım.

Cumhurbaşkanının hayalet yazarlığının dünya görüşümle tutarlı bir iş olduğunu savunacak değilim. Ama şartların ideolojinin önüne geçtiği zamanlar vardır. İçinde bulunduğum durum onlardan biriydi.

Hem, hayatını yazarak kazanan biriydim ben. Daha önce çalıştığım gazetelerde başbakanların, cumhurbaşkanlarının

gezileriyle ilgili yüzlerce haber yazmıştım. Son cumhurbaşkanının gezilerinin onlardan ne farkı vardı ki?

Yine de "evet" demeden önce düşünmek için süre istemem doğru olurdu. O zaman bütün mevsimler gibi o kışın da gelip geçeceğini görür, inanmadığım bir ideolojiyi savunan insanın hayalet yazarlığını yapmaktansa birkaç hafta daha titremenin yeğ olduğunu fark eder, böylece postu deldirmekten kıl payı kurtulduğum bir maceraya da atılmamış olurdum.

Karşı pencerenin balkonunda bir martı, küçük bir kuşun, galiba bir güvercinin kafasını gagasının arasına almış, parçalıyordu. Güçlünün zayıfı öldürdüğü zalim bir dünyaydı burası.

"Olur, İbrahim."

"Çok sevindim Ufuk! Ancak senin gibi usta bir gazeteci kalkabilirdi bir ayda bu kitabın altından."

Evet, beş yüz küsur sayfa yazmak için önümde sadece bir ay vardı! Kitabın 1 Mart'a yetişmesi gerekiyordu. Alçaklık olduğu kadar delilikti bu.

Dizimdeki acıyla yerimden fırladım. Elektrik sobası bacağımı yakmıştı. Karşı balkondaki kar, güvercinin kanıyla kıpkırmızı olmuştu.

2

Yazmak benim işimdi ama beş yüz sayfa ne yazacaktım? Bu sorunun cevabını verecek kişi Ankara'daydı. "Kitapla ilgili detayları Mehmet Bey'le konuşursunuz," demişti İbrahim Karaman.

Başdanışman olması dışında Mehmet Bey hakkında hiçbir şey bilmiyordum. Soyadını bile. O nedenle telefondaki kadın sesi, "Mehmet Gündüz Bey'in makamından arıyorum efendim," deyince şaşırdım.

"Kimin makamından dediniz?"

"Sayın Mehmet Gündüz'ün makamı. Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı."

Mehmet Gündüz'ün adını daha önce hiç duymamıştım. Bürokraside kim kimdir sorusuyla biz değil, Ankara'daki gazeteciler ilgilenirdi. Biz İstanbul'da can sıkıcı devlet adamlarının yerine Cem Yılmaz'ın son sevgilisinin, Fenerbahçe'nin yeni Brezilyalısının peşindeydik.

Telefondaki kadının TRT spikerlerine benzeyen mikrofonik bir sesi vardı. Ankara seyahatimi organize etmek için aramıştı. İtirazım yoksa ertesi sabah ilk uçağa bilet almak istiyordu.

"İlk uçak kaçta?"

"Altıda, efendim."

Altı uçağına yetişebilmek için dörtte kalkmam gerekiyordu. İşkenceydi bu.

"Bir sonraki uçağı tercih ederim."

Maalesef Mehmet Bey'in programı çok yoğundu. Benimle ancak öğle yemeğinde görüşebilecekti. Sabah da Beyefendi'nin Dış Politika Başdanışmanı Ergun Bey'den *brief* alacaktım.

Cumhurbaşkanlığının kendine özgü bir jargonu olduğunu ve Beyefendi'den söz ederken, bir İstanbul beyefendisinden değil, cumhurbaşkanından söz edildiğini bir an bile akıldan çıkarmamam gerektiğini kısa süre içinde öğrenecektim.

Fakat Çankaya Köşkü'ne geçmeden önce size, sert geçen bir kışın ortasında, Abdullah Sokak'taki kalorifersiz dairede ne aradığımı açıklamam lazım. Bunu yapmazsam, "Cumhurbaşkanının Yurtdışı Gezileri" kitabı üzerinde çalıştığım günlerde esrarengiz biçimde ortadan kaybolan ve kısa süre sonra cesedi bulunan Mehmet Gündüz'ün katillerinin neden benim de peşime düştüğünü, İstanbul'un ücra bir köşesinde neden günler boyu saklanmak zorunda kaldığımı anlatamam.

2008, Ergenekon operasyonu günleri. Yandaş medyanın manşetlerini hatırlıyor musunuz? "Darbecilere darbe", "Camileri bombalayacaklardı", "Suikast silahlarını işte buraya gömdüler" ve diğerleri... Birçoğunu ben yazdım.[1] Genel yayın müdürünün istediği gibi "salçalı" cümlelerle. Edebiyata meraklıydım, kalemim kuvvetliydi, okuduğum romanlardan aklımda kalan üç beş güçlü cümle vardı; iddianamelerin hiçbir inandırıcılığı olmayan satırlarını, savcıların kanaatlerini delil diye yutturmasını perdeleyecek cümleler... Gazeteci jargonuyla, "etli cümleler", "köpüklü cümleler", "salçalı cümleler".

İddianameleri, polis fezlekelerini, savcının sızdırdığı belgeleri okuyor, aklımda kalanları John le Carré romanlarının satırlarıyla harmanlıyordum.

Sonra hava yavaş yavaş değişti. Türkiye'yi askeri vesayet-

1 Yazar, bu dönemi ilk romanı *Boruotu Cinayeti*'nde (Labirent Yayınları, 2014) anlatmıştı. (ed.n.)

ten kurtaracağına inanılan soruşturmaların Cemaat'in komplosu olduğu ortaya çıktı. Daha doğrusu Cemaat'le iktidarın ortak komplosu. Yaptığım işten tiksinmeye başlamıştım. Manşetten infaz ettiğimiz insanlar geceleri rüyalarıma giriyordu. Ter içinde uyanıyor, ertesi sabah gazeteye gider gitmez istifa mektubunu genel yayın müdürünün masasına koymaya karar veriyordum. Sonra sabah oluyor, gazeteye gidiyor, yazı işleri toplantısına katılıyor ve manşetleri yazmaya kaldığım yerden devam ediyordum.

Gezi İsyanı olmasa bu işkence sonsuza dek devam edecekti. Gezi'de yüzlerce gazeteciyle birlikte ben de kovuldum. Gazetelerin kapıları bir daha açılmamak üzere yüzümüze kapanmıştı. Kendi işimizin patronu, kendi kaderimizin efendisi olmaktan başka çare kalmamıştı. Abdullah Sokak'taki büroyu bunun için tuttum. Hepi topu bir müşterim vardı. İşlerimi öğlene kadar bitirip İstanbul'da uzun yürüyüşlere çıkıyordum.

İstiklal Caddesi'nin öğle kalabalığının içinden Galatasaray'a, Hasan Efendi'nin kahvesinin önünden Edirnekapı'ya, Laleli'den dünyaya, Sultanahmet'te atkestanelerinin altından Sirkeci'ye, arabalı vapurla Üsküdar'a, Haydarpaşa'ya, Yeldeğirmeni'ne, Bostancı'ya... Vapurlar hep pırıl pırıl rıhtımdaydı. Deniz katran ve balık kokuluydu. Kış yaklaşıyordu. Herkes günü kurtarma telaşındaydı. Öğrenciler, bankacılar, işçiler, intiharı düşünenler, yeni evliler, yeni zenginler... Kredi kartı borcumu temizlemek istiyorsam benim de bir şeyler yapmam gerekiyordu.

3

Cumhurbaşkanı seçilsem ben de Çankaya Köşkü'nde oturmak istemezdim. Çirkin, ruhsuz, hödük bir binaydı. Atatürk'ün oturduğu, Alman mimar Holzmeister'ın elinden çıkan zarif köşkü kastetmiyorum. 1986 yılında Kenan Evren'in yaptırdığı bina, sözünü ettiğim.

Her şey 1986'da donup kalmış gibiydi. İşkenceci polisin itiraflarını kapak yapan *Nokta* dergisinin toplatıldığı, DİSK'in kapatıldığı yıl. Cezaevlerinde mahkûmlara zorla tek tip elbise giydiriliyor, Diyarbakır'da bok yediriliyordu.

Çankaya Köşkü'nün koyu kahverengi dış cephesi, karanlık koridorları, karanlığı iyice koyultan lambri duvarları vardı.

12 Eylül'e de böylesi yakışırdı.

Bina berbattı ama TRT spikeri sesli kız çok güzeldi. Sesindeki ciddiyetle tezat oluşturan çocuksu gözleri, sempatik bir gülümsemesi vardı. Çankaya Anaokulu'nda öğretmen olacakken yanlışlıkla Çankaya Köşkü'ne sekreter olmuş gibiydi.

Mehmet Gündüz'ün makamının kapısında beni, "Ankara'ya hoş geldiniz Ufuk Rodos," diye karşıladı.

"Lodos," diye düzelttim.

"Ah özür dilerim, biz Karadenizliler kuzey rüzgârlarından başkasını bilmeyiz ki!"

Espriliydi. Mehmet Gündüz'ün makamına açılan minik odada küçücük bir masası, sırt ağrılarına karşı geliştirilmiş

ergonomik yastığı, fotoğrafını bilgisayarın yanına koyduğu fıldır fıldır gözlü bir yeğeni vardı. Trabzonluydu. Ankara'da Türk Dili ve Edebiyatı okumuş, atamasını beklerken bir ilanı değerlendirerek cumhurbaşkanlığında münhal bulunan sekreterlik kadrosuna başvurmuştu. Altı yıldır da buradaydı. Görevi birkaç ay sonra sona eriyordu. Yeni cumhurbaşkanı ne Çankaya Köşkü'nü istiyordu ne de içindekileri. Bin odalı yeni bir saray yaptırdığını sağır sultan bile duymuştu. Kendi şoförleri, kendi sekreterleri olacaktı. O da kendine yeni bir iş aramak zorunda kalacaktı. Belki de böylesi daha hayırlı olurdu. Devlet işlerinden biraz sıkılmıştı. Uçak yolculuğu beni yormuş muydu? Bileti daha geç saate almak isterdi ama Mehmet Bey'in yoğun programı buna imkân vermemişti. Mehmet Gündüz'le öğle yemeğinde bir araya gelecektik. Öğle yemeğine kadarki zaman dilimindeyse Beyefendi'nin Dış Politika Başdanışmanı tarafından uluslararası arenadaki son gelişmeler konusunda bilgilendirilecektim.

Başdanışman Ergun Yunus, Türkiye Cumhuriyeti devletinin başındaki adamın danışmanı kendisi değilmiş gibi Türkiye'nin Ortadoğu'daki maceracılığından, bakanların yetersizliğinden, yandaş medyanın pespayeliğinden yakındı durdu uzun süre. Medyanın böylesine ağır sansür altında olduğu bir ülkede demokrasinin gelişmesi mümkün olabilir miydi Allah aşkına? Ben ne düşünüyordum bu meseleler hakkında?

"Medyayı başdanışmanlığını yaptığınız kişinin kurucusu olduğu parti bu hale getirdi, beyefendi," demem gerekirdi ama Ankara'ya hükümet hakkındaki düşüncelerimi aktarmak için değil para kazanmak için gelmiştim. Çenemi kapalı tutmayı tercih ettim.

Belki de ağzımı aramak, Beyefendi'nin kitabını yazmaya uygun bir insan olup olmadığımı anlamak için soruyordu bu soruları. Evet, Mehmet Gündüz'le işbölümü yapmışlardı. Beni

sıkıştıracaklar, bu işe layık biri olup olmadığımı anlamaya çalışacaklardı.

Laf olsun diye bir şeyler geveledim.

"Habermas'ın dediği gibi, demokrasi kamusal alan üzerinde yükselir ve..."

Yüzünde kocaman bir ünlem işareti belirdi, sandalyesinde kaykıldı. "Habermas ha!" dedi şaşkınlıkla.

"Jürgen Habermas. Önemli bir Alman filozofudur."

"Evet, tabii ki Habermas'ın kim olduğunu biliyorum ama..."

Biri bizi dinliyormuş gibi sağına soluna bakıp bana doğru eğildi.

"Biz burada Marksist felsefeciler yerine Necip Fazıl'ı tercih ederiz." Hemen sonra rahatlatmak ister gibi omzuma vurdu. "Ama benim için bir mahzuru yok. Ben de severim radikal filozofları. Monşerin tekiyim ne de olsa!"

Şen bir kahkaha attı.

Sonra yüzünü ekşitip, "Bunlar bizim son günlerimiz," diye devam etti. "Yeni cumhurbaşkanımızın monşerlerden hoşlanmadığı bir sır değil. Yeni yaptırdığı sarayın kapısından içeri adım atmamıza izin vermeyeceğine eminim!"

Oysa monşerlik denen şey memlekete uzaktan bakma, Türklere bir şey kazandırmayan saçma alışkanlıkları geride bırakabilme becerisinden başka bir şey değildi. O da diplomasi hayatı boyunca pek çok ülke gezmiş, gezdikçe Türkiye'ye uzaktan bakma alışkanlığı edinmişti. Bu kadar önemli bir hasletin neden tu kaka edildiğini anlayamıyordu.

Türkiye'ye uzaktan bakmak bence de güzel bir hasletti ama Ergun Yunus bunun ölçüsünü biraz kaçırmış gibiydi. Suriye'de izlenen politika Türkiye'yi bir felakete sürüklüyordu, dediğine göre. Komşu bir ülkede iktidarın devrilmesi için elinden geleni ardına koymamak, cumhuriyetin doksan yıllık "yurtta sulh, cihanda sulh" politikasını bir kenara atarak irredantiz-

me[1] geçmek demekti. Ortadoğu'yla bu kadar haşır neşir olmanın bedelini, yakında büyük kentlerimizde patlayacak bombalarla ödemeye başlarsak şaşırmamalıydım. Bunu, dışişlerinde ilgili kişilere de anlatmayı denemişti ama karşısında bir duvar bulmuştu.

Sakallı Celal'in, "Türkiye, güvertesinde bazı insanların Batı'ya koştuğu, Doğu'ya giden bir gemidir," sözüne son zamanlarda iyice hak veriyordu. Elinden bir şey gelmediği için işi oluruna bırakmıştı. Emekliliğine birkaç ay kalmışken mesaisini, üzerinde çalıştığım kitap gibi eften püften projelerle geçiriyordu.

Ergun Yunus ne kadar monşerse, Mehmet Gündüz o kadar yerliydi. Malatyalıydı. İmam Hatipliydi. Göbekli, kısa boylu ve açık sözlüydü. Boksörlerinki gibi basık bir burnu, kısa alnı, köşeli çenesi vardı.

Cumhurbaşkanlığı lokantasında birlikte yediğimiz öğle yemeği boyunca o hafta oynanacak Fenerbahçe-Beşiktaş derbisini yorumladı. Büyük umutlarla takıma alınan ama sahada dökülen Fernandes'in bir an önce gönderilmesi gerekiyordu, dediğine göre. Takımın başındaki adam yeteneksizin tekiydi. Gordon Milne'den bu yana Beşiktaş'a iyi bir teknik adam gelmemişti. Gelmiş miydi? Gelmemişti.

Başdanışmandan çok, hafta sonları birahanede birlikte maç izlediğiniz mahalle arkadaşlarınızdan birine benziyordu.

"Bize kalsa iki kitabı da İbrahim Karaman'ın yazmasını tercih ederdik," dedi, bir buçuk porsiyon etli ekmeğin üzerine iki porsiyon burma Diyarbakır baklavasını iştahla midesine indirirken. "Takdir edersiniz ki, sizi doğru dürüst tanımıyoruz. Ama *Gün* gazetesinden kovulduğunuza göre iyi gazeteci olmalısınız. Bu devirde gerçek gazetecilere yandaş medyada yer yok çünkü."

---

1 Yayılmacı milliyetçilik. (ed.n.)

Tuhaftı. Başdanışmanlar, iktidarı yerin dibine batırmakta ağız birliği etmiş gibiydiler. Cumhurbaşkanıyla başbakan arasına kara kedi girdiğini herkes gibi ben de biliyordum. *Gün* gazetesinde birinci elden tanığı olmuştum aralarındaki çekişmenin. Cumhurbaşkanıyla ilgili haberlere yıllarca ambargo uygulamıştık. Genel yayın müdürünün talimatı kesindi. Çankaya'yla ilgili hiçbir haber gazetenin birinci sayfasına girmeyecekti. Fakat bu çekişmenin, devletin en güçlü adamlarının siyasi konulardaki görüş ayrılıklarından çok, kişisel hırslarından ve biraz da eşlerinin dillere destan kıskançlığından kaynaklandığını düşünüyordum. Oysa Çankaya'da karşılaştığım atmosfer, çok daha fazlasıydı. Sanki iktidar değil muhalefet oylarıyla seçilmiş biri oturuyordu cumhurbaşkanlığı koltuğunda.

Tabii başdanışmanların sözleri, Beyefendi'nin gerçek düşüncelerini yansıtıyorsa.

Öyle ya, dile getirdikleri eleştiriler belki de kişisel görüşleriydi.

Çaylarımızı içerken Mehmet Gündüz, bunun böyle olabileceğini düşündüren bir şey söyledi.

"Şerefsizlerin, hakkımda Twitter'da neler yazdıklarını gördün mü?"

"Şerefsizler" sözüyle solcuları veya Kemalistleri kastediyor olmalı, diye düşündüm ilk anda.

Ama, "Suç onlarda değil onları devlet kesesinden besleyenlerde," diye devam edince, "Ak Troller"i kastettiğini anladım.

Hakkında Twitter'da yazılanlardan habersiz olduğumu fark edince konuyu kapattı. Cumhurbaşkanıyla yaptığı gezilerde karşılaştığı ilginç olaylara, Kaliforniya'da gördüğü sürücüsüz arabaya, Hindistan gezisinde bütün heyetin ishal olup tuvalete kapanmasına geçti. Sonra kişisel hikâyesini anlatmaya başladı.

Aslında kalın kafalının tekiydi. Büyük bir ciddiyetle söyledi bunu, beni inandırmak ister gibi. Buna rağmen ODTÜ Bilgisayar'ı kazanmayı başarmıştı. 2002 yazında tatil için Malatya'dayken, bir arkadaşının ricasıyla teknik bir meseleyi halletmek için Beyefendi'nin kurucusu olduğu partinin mitingine gitmese, siyasetle hiçbir işi olmayacaktı. O gün orada geleceğin cumhurbaşkanıyla tanışmış, birbirlerine ısınmışlar ve bir daha da ayrılmamışlardı. Bundan şikâyet edecek değildi. Uçağa VIP'ten binmeyi, önünde valilerin bile ceketlerini iliklemesini, yalana gerek yok, seviyordu. Ama her güzel şey gibi köşkteki Dolce Vita hayatının da sonu gelmişti. Kısa süre sonra Çankaya'ya veda edecekti. Köşkün koruma kalkanı kalkınca Ak Troller'in hayatı cehenneme çevireceğini biliyordu. Tek çaresi, bir yurtdışı görevi bulup koşar adım uçuruma giden bu ülkeden birkaç yıllığına da olsa uzaklaşmaktı.

TRT sesli kızın tahsis ettiği araçla Esenboğa'ya dönerken Mehmet Gündüz ve Ergun Yunus'un iktidar partisiyle ilgili eleştirileri aklımdan uçup gitmişti. Tek bir şey vardı kafamda: Mehmet Gündüz'ün sözünü ettiği, beklentimin de üzerindeki yazarlık ücreti. Ve o ücretle aramda duran beş yüz sayfa! Nasıl dolduracaktım koca kitabı?

"Malzemeleri bugün içinde e-posta adresine göndereceğim," demişti Mehmet Gündüz, Çankaya Köşkü'nün kapısında vedalaşırken. Elinde Beyefendi'yle ilgili binlerce sayfalık bilgi vardı. Ülkemizi ziyaret eden devlet başkanlarının onuruna verdiği yemeklerde yaptığı konuşmalar, yurtdışına yaptığı ziyaretlerde onurlarına verilen yemeklerde yaptığı konuşmalar, uluslararası medyaya verdiği röportajlar vesaire.

Kitaba koyacağım fotoğrafları internet sitesinden alacaktım. Matbaa aşamasında orijinalleriyle değiştireceklerdi.

Esenboğa'ya uçağın kalkışından üç saat önce varmıştık. Çankaya Köşkü'ndeyken dünyada neler olup bittiğini öğrenmek için cep telefonumdan haber sitelerine girdim.

Hepsinin manşetinde Ankara'da o gün başlayan telekulak soruşturması vardı. Cemaatçi polislerin uydurma delillerle on binlerce kişiyi dinlediği tespit edilmişti, denildiğine göre. Dinlendiği saptanan ünlüler, savcılığa gelerek müşteki sıfatıyla ifade veriyorlardı.

Cemaat operasyonuyla ilgili haberleri okurken Gündüz'ün öğle yemeğinde söyledikleri geldi aklıma. O da Cemaatçi miydi acaba?

Google'da adını arattım. Yüzlerce sayfa, binlerce link geldi ekrana. Hakkında bu kadar çok yazılıp çizilen bir kişiyi tanımıyor olmam tuhaftı. Ama linkleri inceledikçe bunun benim bilgisizliğimden kaynaklanmadığını anladım. Yazılanların neredeyse tümü tek bir şeyle ilgiliydi. İsimlerini o güne kadar duymadığım, *ilmigercekler.com*, *nurluufuklar.org* gibi internet sitelerine ve Twitter'daki binlerce Ak Troll'e göre Mehmet Gündüz, "paralel ihanet şebekesinin" devlet imamıydı!

@kozmikderinarsiv

Hain 864 rakımlı tepede! Cemaat'in devlet imamı, Çankaya'da Başdanışman koltuğunda oturuyor!!!

@ecdadin_sesi

Paralel çete Mehmet Gündüz aracılığıyla Köşk'ü ele geçirdi!

@1453_Fatih__

Yılanın başı Çankaya'da başdanışmanlık yapan Mehmet Gündüz. Cumhurbaşkanı ihanetin farkında mı!!!!

İktidara yakın sitelerden birinde, Ak Troller'in liderlerinden "Enver Paşa"nın Mehmet Gündüz'le ilgili tweetlerinden yola çıkılarak derlenen bir habere rastladım.

PARALEL ÖRGÜTÜN DEVLET İMAMI KİM?

milletinsesi.com *- Vatan hainlerinin bir numaralı düşmanı, Twitter'ın efsane fenomeni Enver Paşa bu kez de paralel örgütün devlet imamını deşifre etti: İhanet şebekesinin devlet içindeki 1 numaralı yöneticisi, Başdanışman Mehmet Gündüz'den başkası değil!*

İşte bombaları:

Enver Paşa @enverpasa

Bizim Sayın Cumhurbaşkanı'na saygımız büyük. Ama yanındaki hainleri deşifre etmek görevimiz.

Enver Paşa @enverpasa

Mehmet Gündüz, senin Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanlığı ile P.İ.Ç.'in devlet imamlığını beraber götürdüğünü biliyoruz.

Enver Paşa @enverpasa

Cumhurbaşkanlığı makamının dinlenmesi ve imzalanmamış kararların Pensilvanya'daki haine iletilmesi+

Enver Paşa @enverpasa

+bu gibi vatana ihanet suçlarının işlenmesinde Mehmet Gündüz, Paralel İhanet Çetesi'nin organizatörüydü.

Enver Paşa @enverpasa

Bu hainin başdanışman kisvesi altında çevirdiği dümenleri tek tek takip ettik.

Enver Paşa @enverpasa

Mehmet Gündüz, bu senin en iyi günlerin. İhanet mi? Göreceksin!

Şaşırmıştım. Birkaç saat önce, "Kalın kafalının tekiyimdir," diye kendisiyle dalga geçen adam Cemaat'in devlet imamıydı, ha?

Metroda, berberde, takside, kahvede; her yaştan, her sınıftan insan Fenerbahçe'yle Galatasaray'ın şampiyonluk mücadelesini konuşur gibi hükümetle Cemaat'in iktidar savaşını konuşuyordu. Başbakanın, hükümetin yolsuzluklarını ortaya çıkaran 17-25 Aralık operasyonlarından Cemaat'in lideri Bahattin Erek'i sorumlu tuttuğu sır değildi. İntikamını almak için fırsat kolluyordu. Yaklaşan büyük operasyonunun işaret fişekleri, hükümete yakın gazetelerde yayımlanan haberlerle atılmıştı bile. Eski gazetem *Gün*, daha birkaç gün önce Cemaat'in Türkiye imamı olduğunu iddia edilen bir kişiyi manşeti-

ne koymuştu. Asıl işi sigortacılık olan "Darendeli Salih" kod adlı bu adam, *Gün*'ün, daha doğrusu *Gün*'e bu haberi sızdırdığı belli MİT'in iddiasına göre, Cemaat'in Türkiye sorumlusuydu. Valiler ondan izin almadan imza atamıyor; polisler kimi dinleyeceklerine, yargıçlar kimi tutuklayacaklarına ona sorup karar veriyorlardı... *Gün*, hükümete göbekten bağlıydı ve manşetleri, hele böyle kritik meselelerdeki manşetleri İstanbul'daki yazı işlerinde değil, Ankara'da, başbakanlıkta atılırdı. Darendeli Salih'i manşete çekmeleri, Cemaat'le savaşın yeni bir aşamaya evrildiğinin işaretiydi. İktidar, Türkiye imamını deşifre ederek Cemaat'in örgütlenme yapısını çözdüğünü, onu bir vuruşta dağıtabileceğini gösteriyordu.

Şimdi düşünüyorum da, Mehmet Gündüz'le ilgili iddialar da Cemaat operasyonunu yürüten merkez tarafından sızdırılmış olmalı. Mehmet Gündüz gerçekten Cemaat'in devlet imamı olsa bile Ak Troller bunu nereden bilecekti? Cemaat'in Türkiye imamının Darendeli Salih adında isimsiz biri olduğunu istihbaratçılar dışındakilerin bilmesinin mümkün olmaması gibi Mehmet Gündüz'ün Cemaat'in devlet imamı olduğunu da istihbaratçılardan başkası bilemezdi.

Hiçbir ciddi kaynakta Mehmet Gündüz'le Cemaat'in ilişkisini gösteren bir bilgi bulamadım. Mehmet Gündüz'le ilgili ciddi gazetelerde çıkan haberler, katıldığı birkaç açılışa, konuşma yaptığı birkaç önemsiz panele aitti.

Teknik bir sorunu çözmek için gittiği mitingde geleceğin cumhurbaşkanıyla tanışıp hasbelkader siyasete giren, velinimeti köşke çıkınca başdanışmanlığa kadar yükselen, gırtlağına ve rahatına düşkün bu adam, devleti ele geçirip Türk-İslam sentezine dayalı faşist bir düzen kurmak isteyen Cemaat'in üst düzey yöneticisi olabilir miydi?

Ne evet yanıtı verebilirim bu soruya ne de hayır. Ankara'da tanıştığım kişi, gizli bir örgütün üst düzey yöneticisine pek

benzemiyordu ama gizli örgütlerin üst düzey yöneticileri hakkında ne biliyordum ki? Belki de bana gösterdiğinden farklı bir yüzü daha vardı ve diğer tarikatçılar gibi takiyye yapıyordu. Bizzat Cemaat'in önderi Bahattin Erek değil miydi müritlerine, Cemaat yeterince güçlenmeden ortaya çıkmamalarını tavsiye eden? Hem sadece tarikatlara ait bir yöntem değildi takiyye. Bütün gizli örgütlerin üyeleri, dikkat çekmemek için kendilerini olduklarından farklı gösterir, kılık değiştirir, polis takibinden kurtulabilmek için gerektiğinde sakal uzatıp saçlarını başka renklere boyatırlardı.

Bunları düşünürken mekanik bir kadın sesi, Türk Hava Yolları'nın 798 sefer sayılı İstanbul uçağı için kapının açıldığını anons etti. Yolcuların bir an önce 108 numaralı kapıya gitmeleri gerekiyordu. Telefonumu kapattım. Kısa araştırmam orada sona ermişti.

İsmini bir daha Google'da aratmadım; ne o gün, ne ertesi gün ne de başka bir gün. Hakkındaki iddiaları küçümsediğimden değil, başımı kaşıyacak zamanım olmadığından. İstanbul'a döndüğümde e-posta kutumda cumhurbaşkanının onuruna verilen yemeklerde ya da mevkidaşlarının onuruna verdiği yemeklerde yaptığı yüzlerce konuşmayı buldum. Vakit kaybetmeden çalışmaya başladım.

Önümde sadece otuz gün vardı. Ve beş yüz sayfa. Cemaat-Hükümet kavgası hakkında bir gazetenin manşetinde dendiği gibi düşünüyordum: Yesinler birbirlerini!

Benim için önemli olan, devleti Cemaat'in mi, Nakşibendiler'in mi yönettiği değil, kredi kartı ekstremdeki bol sıfırlı borç rakamıyla kitabı teslim edince alacağım yirmi bin liraydı. Yirmi bin lira. Bugün bile iyi para. O gün daha iyiydi.

4

Gece gündüz yazıyordum. Dışarıda lapa lapa kar yağıyordu. Medyaya dönmemeye yeminliydim. Kendi işimi kuracaktım. Ama sermayem yoktu. Tek çare kendi kendimi sömürmekti.

Bilgisayarın başına sabah oturup gece yarısı kalkıyor, üç dört saat kestirip kaldığım yerden devam ediyordum.

Bir noktadan sonra cumhurbaşkanından başka bir şey düşünemez oldum. O konferansta söylediği şu cümleyle acaba ne kastetmişti? X ülkesinin devlet başkanının kendisine gösterdiği gravürlerle gerçekten ilgilenmiş miydi yoksa ilgilenmiş görünmek mi istemişti? Y ülkesine özel bir önem mi veriyordu yoksa Birleşmiş Milletler Güvenlik Konseyi geçici üyeliği için yapılacak oylamada desteğini alabilmek için mi öyle söylemişti?

O güne dek bir kez bile karşılaşmadığım Beyefendi'yi yakın bir akrabam gibi görüyordum artık. Üniversiteyi bitirir bitirmez master için yurtdışına gitmiş, bir daha dönmemişti. Hayatta neler yaptığını Facebook'a koyduğu fotoğraflar aracılığıyla izliyorduk. Afrika gezisinde Tanzanyalı balıkçıyla sohbet ederken çektirdiği şu fotoğrafta kendini aylardır olmadığı kadar mutlu hissettiğini, Senegal'de uçağa binmeden önce dönüp el sallarken kafasının başka bir yerde olduğunu, yüzünün ifadesinden anlayabiliyordum. Bir ay boyunca, dünyanın dört bir yanında çektirdiği binlerce fotoğrafı tek tek inceledim. Ki-

taba Güney Kore'nin Seul kentindeki tapınakta davul çalarken çektirdiği fotoğrafı mı yoksa aynı şehirdeki Türk şehitliğine çiçek koyarken çekilen kareyi mi koymam gerektiğini uzun uzun düşündüm.

Sonunda delirmeden o ayı tamamlayabildiysem bunu Zabel'e borçluyum.

Zabel, gerçeklik duygusunu en çok kaybettiğim anlarda, genellikle akşama doğru büroya uğruyor, yanında getirdiği şarabı ocakta ısıtıp enerji vermesi için tarçın, bal ve karanfil karıştırıyor, bir bardak da kendisine koyup biyoenerji gurusu Dzhuna'nın mucizelerinden örnekler anlatıyordu. Dzhuna, Sovyetler Birliği'nin son döneminde biyoenerji tedavisiyle binlerce kişiyi çaresiz hastalıkların pençesinden çekip almıştı. Oğlu 1995'te trafik kazasında ölünce köşesine çekilip hayatının kalanını, sırlarını genç müritlere öğretmeye adamıştı. Zabel de bu dönemde Erivan'dan Moskova'ya giderek öğrencileri arasına katılmıştı. Ondan öğrendikleri sayesinde yıllardır insanların enerji akışlarını düzenleyip auralarındaki yırtıkları onarıyor, çakralarını açıyordu. İki yıl önce geldiği İstanbul'da muhtarlığa adaylığını koymaya hazırlanan bir mahalle berberiyle, münasip kısmet arayan orta yaşlı bir duldan başka müşterisi yoktu. Onlardan kazandığı paranın büyük kısmını da Harkov'da üniversite okurken tansiyonu nedensiz şekilde yükselince hastaneye yatırılan kız kardeşine gönderiyordu. Benim auram da delik deşikti. Daha merdivenlerdeki ilk karşılaşmamızda anlamıştı bunu. Hayatımın rayında gitmemesinin nedeni de buydu.

Çakralarımdan bir umudum olduğundan değil, kömür karası gözlerinden büyülendiğim için katılmıştım hastaları arasına. Param yoktu, ücretini ancak bir buçuk ay sonra, üzerinde çalıştığım kitabı teslim ettikten sonra ödeyebilecektim. İtiraz etmedi. Komşu değil miydik?

Bir süre sonra beni akşam yemeklerine davet etmeye başladı. Birkaç parça sebzeyle harikalar yaratıyordu. Tipinin gölgelediği sokak lambalarının soluk ışığında, çocukluğundan öyküler anlatıyordu. Gorbaçov'u, Sovyetler Birliği'nin yıkılışını, savaşı, katliamı görmüştü. Zor yıllar yaşamıştı. Ve şimdi buradaydı; büyükannesi Zabel'in, ismini babaannesinden almıştı, doğduğu kentte. Büyükannesi hakkında tek bildikleri, 1915'te yitip giden anne babası tarafından canını kurtarması için Bakü'ye gönderildiği, ailesini tehcirde yitirdiği, İstanbul'a bir daha dönemediğiydi. Zabel, Türkiye'de Ermeni olduğunu gizliyor, soranlara Gürcü olduğunu söylüyordu. Belki de hiç gelmemeliydi bu ülkeye. Ama berbat bir insanla evlilik yapmış, hayata sıfırdan başlamak zorunda kalmıştı. Bunları anlatırken karayel giderek şiddetleniyordu. Bir akşam öpüştük. İlişkimiz böyle başladı.

Mehmet Gündüz'ü o ay sadece bir kez, kitabın tasarımını yapacak ünlü grafikerin Nişantaşı'ndaki ofisinde görebildim. Kitapta kullanılacak fotoğrafların büyüklüğü, resimaltı yazılarının uzunluğu gibi teknik detayları ele aldığımız o toplantıda hep şöhretli tasarımcı konuşmuş, Mehmet Gündüz belki de karşısındaki adamın dillere destan aksiliğinden çekindiğinden, sesini çıkarmadan, o güne dek kurulmuş on altı Türk devletinin yıldızlarını taşıyan defterine not almakla yetinmişti. Toplantı çıkışında asansörde her şeyin yolunda gidip gitmediğini sormuş, "evet" yanıtı alınca, ortaya güzel bir eser koyacağımdan emin olduğunu söyleyerek koşar adımlarla uzaklaşmıştı. "20 Şubat'ta Ankara'da görüşürüz, kitabı sakın geciktirme!" diye bağırmayı ihmal etmeden.

O ay haberleri sadece göz ucuyla takip edebildim. Cemaat operasyonu yeni başlamıştı. Ya da başlamak üzereydi. İnternet sitelerinde "Cemaatçi polisler gözaltında!", "Polis şeflerine şok operasyon" gibi başlıklar görüyordum. Başbakanlık ofisinde

bulunan dinleme cihazıyla ilgili operasyonda yedi, İzmir'deki askeri casusluk soruşturmasında dokuz polis gözaltına alınmıştı. Ve bu daha başlangıçtı. Ak Troller'in yazdıklarına bakılacak olursa, kısa süre içinde medya, emniyet ve bürokrasi dünyasından çok sayıda kişi gözaltına alınacaktı. Twitter'da, "Paralel hainler için hesap vakti!" diye yazıyordu Enver Paşa; "İsrail ve Amerika güdümündeki Cemaat baronları, yüce Türk devletine karşı işledikleri günahların bedelini yakında ödeyecekler!"

İsimleri gözaltı listesinde olan ünlü Cemaatçiler kimdi acaba? Herkes gibi ben de merak ediyordum bu sorunun yanıtını. İnternette yayınlanan haberleri dikkatli okusam, gazeteci arkadaşlarımı arasam, bu sorunun cevabını öğrenebilirdim belki. Ama cumhurbaşkanı yedi yılda yetmiş bir ülke gezmiş, binlerce kilometre yol yapmıştı. Ona yetişebilmek için doludizgin yazmam gerekiyordu. Kıt zamanımı Cemaat-Hükümet savaşının detaylarını öğrenme çabasıyla ziyan edemezdim.

Dört yüz doksan altı sayfa tutan kitabı 20 Şubat 2014 akşamı Mehmet Gündüz'e gönderdim. Kuş gibi hafifletmiştim. Bilgisayarı kapatıp dışarı çıktım. Kar durmuş, güneş günler sonra ilk kez yüzünü göstermişti. İstiklal Caddesi'nde birkaç tur attıktan sonra kozmetik mağazalarından birine girip raflardaki parfümleri inceledim. Yasemin, vanilya, kehribar, sandalağacı, mandalina, portakal, erik, zencefil ve amber... Zabel acaba hangisini severdi?

Issey Miyake'nin yeni parfümü "Le Feu D'Issey"de karar kıldım. Başka diyarları, başka ülkeleri çağrıştıran bir kokusu vardı. Satış görevlisinin söylediğine göre sütlü amber, galak ağacı, Bulgar gülü, kişniş otu ve altın Japon zambağının karışımından yapılmıştı. Tam üç yüz liraydı. Kredi kartıyla ödedim. Hediye paketi yaptırdım.

Abdullah Sokak'a dönmeden önce Galatasaray'a inip Urban Cafe'ye uğradım. *Gün*'ün yazı işleri masasında yıllarca yan

yana dirsek çürüttüğümüz Hakan, her zamanki yerindeydi. Birer bira içip medya dedikodusu yaptık. Yaklaşan büyük operasyonla ilgili çok ilginç şeyler anlattı. Gözaltı listesinde Cemaat'e yakın gazetelerin yayın yönetmenlerinin, köşeyazarlarının, hatta valilerin ve müsteşarların adları vardı. *Gün*'ün haber merkezine Ankara'dan paralel yapıyla ilgili dosya yağıyordu. Başbakanlıktan her gün Cemaat'e vuran bir manşetle çıkmaları talimatı gelmişti. Genel yayın müdürü vur denince öldürmeyi iyi bilirdi. Okurları bezdirme pahasına her gün yeni bir komplo teorisi bulup çıkarıyordu. Şurasına gelmişti, biraz genç olsa kapıyı vurup çıkacaktı ama...

Amasını biliyordum. Karısı kanserdi. Üstelik on beş yıllık tazminatı vardı içeride, yakmayı göze alamadığı.

Parfüm, Zabel'in tenine gerçekten çok yakıştı. O gece kitabı düşünmeden seviştik. Gelecek güzel görünüyordu. Bir daha hiç olmayacak denli güzel.

5

Dünyanın en güzel çayı, gece nöbeti tutan polislerin şafak sökerken görevlerini devretmeden hemen önce demledikleri çaydı, Kubilay'a göre. Kubilay, cumhurbaşkanlığında grafikerdi. Ama aslında Çevik Kuvvet'te polisti. Üç yıl önce geçici görevle köşke atanmıştı. Polis olmadan önce Çankırı'da bilgisayar sertifikası kurslarından birine gittiği için başta Indesign ve Photoshop olmak üzere bütün grafik programlarından anlıyordu. Köşkün bilgisayar işlerini yapan ajansın elemanlarının ortada olmadığı bir gün bilgisayarın başına geçmiş, bir daha kalkmamıştı. İki yıldır cumhurbaşkanlığının grafik işlerini o yapıyordu. Basit işleri. Kitap tasarımı tabii ki onun işi değildi. Haddini bilirdi. Onun kitaplarla ilgili görevi, malzemeleri derli toplu biçimde ajansa göndermekten, İstanbul'la Çankaya arasında koordinasyon sağlamaktan ibaretti. Mehmet Gündüz'ün köşkte beni karşılamak için onu görevlendirmesinin sebebi de buydu. Mehmet Abi'yi beklerken çay içmeye ne derdim?

Koyu bir kahve veya demli bir çaya gerçekten de ihtiyacım vardı. Sabahın dördünden beri yollardaydım. Altı uçağına binmiş, yedide Ankara'ya inmiştim. Uyku sersemliğiyle köşkün yeni yıkanıp cilalanmış mermer zemininde birkaç kez kaymış, düşmekten Kubilay'ın koluma girmesiyle son anda kurtulmuştum.

Mehmet Gündüz, bodrum kattaki konferans salonunun kapısında belirdiğinde KKTC'ye ayırdığım sayfaları incelemeyi

yeni bitirmiş, kitabın ikinci bölümüne, Avrupa Birliği'ne yeni geçmiştik. Mehmet Gündüz sayfalara şöyle bir göz gezdirip işinin başına dönecekti. Sonra biz kaldığımız yerden devam eder, akşama kadar kitabı Indesign'a aktarmış, düşük çözünürlüklü görselleri yüksekleriyle değiştirip işimizi bitirmiş olurduk. Gece son uçakla İstanbul'a döner, ertesi sabah Nişantaşı'na giderek dosyayı tasarım ajansına teslim eder, hafta içi ücretimi bankadan çekerdim.

Mehmet Gündüz'ün, Kubilay'ın benim için yaptığı planı yıkması üç saniye sürdü.

"Kitaba cenaze fotoğrafıyla başlamak da neyin nesi!"

Evet, kitaba cumhurbaşkanını, Rauf Denktaş'ın tabutunun başında gösteren fotoğrafla başlamak bence de kötü bir fikirdi ama bu benim değil, Ergun Yunus'un isteğiydi. Yerleşik bir devlet geleneği olarak cumhurbaşkanları ilk yurtdışı gezilerini Kıbrıs'a yapıyorlardı. Bu geleneği kitaba da taşımalı, Kıbrıs'tan bir fotoğrafla başlamalıydık. Ada'da son yedi yılın en önemli olayı, elbette Denktaş'ın cenazesiydi. Denktaş, Türk dünyasının bilge kralıydı, KKTC onunla özdeşleşmişti, Kıbrıs milli bir davaydı vesaire.

Yüce Türk devletinin önceliklerine itiraz etmek ne haddimeydi? Dediğini yapmış, kitaba o fotoğrafla başlamıştım.

"Boş ver Ergun Bey'i. Ergun Bey kim? Monşerin teki!"

Ne monşerlerle yapabiliyordu Türkiye Cumhuriyeti ne de monşersiz. Mesele onları ne zaman ciddiye almak gerektiğini bilebilmekteydi.

Sayfaları çevirdikçe Mehmet Gündüz'ün öfkesi büyüdü.

Merasim kıtalarından, apoletli insanlardan, soğuk karşılama törenlerinden bize neydi? Kreuzberg'de Beyefendi'yi alkışlayan gurbetçiler, Kâbe'yi onunla tavaf eden hacılar, Moskova'da elini sıkmak için yarışan işadamları neredeydi?

"Kitabı yeniden yazacağız!" diye bağırdı birkaç dakika sonra öfkeyle.

"Yeniden mi?"

"Evet, yeniden, sıfırdan, en baştan!"

"Ama bu imkânsız!"

Cumhurbaşkanının lügatinde imkânsız diye bir şey yoktu. Ecdatlarımız gemileri karadan yürütmüştü, biz de yürütecektik. Yetmiş seksen fotoğrafı değiştirmek, kitabı adam etmeye yetecekti. Şimdi, hemen, cumhurbaşkanlığının bütün fotoğraf arşivinin bana açılması emrini verecekti. Benden istediği, hepi topu üç beş günlük fazla mesaiydi. Bu süre zarfında cumhurbaşkanının misafiri olarak köşkte kalacaktım. Hayır, Çankaya'da değil, Huber Köşkü'nde. Beyefendi o sabah İstanbul'a, Huber Köşkü'ne geçmişti. O da akşam uçağıyla İstanbul'a gidiyordu. Ben de onunla birlikte dönecektim.

Misafirlik dediği, gönüllü mahpusluktu.

Kredi kartı borçlarımı ödemek için yola çıkmış, buraya varmıştım.

6

Uçağa hiç VIP'ten binmemiştim. Ama her şeyin bir ilki vardı. Esenboğa Havalimanı'nın VIP salonu o gün "çok önemli insanlar"la doluydu. Müsteşarlar, başdanışmanlar, generaller, casuslar, sendika başkanları, milletvekilleri. Bir de ben. Nihayet, bir günlüğüne de olsa, çok önemli bir insan olabilmiştim bu dünyada.

Beyefendi, kış dönemi çalışmalarına bir süreliğine İstanbul'da devam etme kararı almıştı. Bu karar, danışmanları için görev sefer emri demekti. Mehmet Gündüz'ün kitabı Çankaya'da tamamlama planı altüst olmuştu. Ama o, yer ayrımı yapan biri değildi. Huber Köşkü'nde daimi bir odası vardı ve yılın neredeyse yarısını İstanbul'da geçiriyordu. Benim de birkaç gün köşkte konaklamamı sağlayacaktı. Hayır, Huber Köşkü'nün içinde değil, yerleşkede. Hiç bulunmuş muydum Huber Köşkü'nde?

"Hayır," dedim, "o şerefe nail olamadım."

Ama önünden geçmiş olmalıydım mutlaka.

Köşkün Boğaz'da bir yerde olduğunu biliyordum ama hayır, önünden geçtiğimi de hatırlamıyordum.

"Ne yani," dedi şaşkınlıkla, "hayatında hiç otobüsle sahil yolundan da geçmedin mi?"

"Binlerce kez."

"Öyleyse köşkün önünden de geçmiş olmalısın."

Boğaz'daki tarihi yalıları gözlerimin önüne getirmeye çalıştım. Yeniköy'de, önünden polis araçları eksik olmayan şu be-

yaz bina olabilir miydi Huber Köşkü? Emirgan'daki o pembe yalı mıydı yoksa?

Cep telefonunu çıkarıp köşkün fotoğraflarını gösterdi. O zaman hatırladım, Tarabya'ya giderken, Kalender Orduevi'nden hemen önce, sahil yolunun daraldığı yerde karşınıza çıkıveren o görkemli yapıyı. Demek ki orasıydı. Halbuki panjurları sıkı sıkıya kapalı, metruk bir bina olarak yer etmişti aklımda.

"Haklısın," dedi bunu söyleyince, "uzun zamandır metruk halde duruyor. Eski Cumhurbaşkanı Mehmet Necdet Sezai'den beri kullanılmıyor zira."

Beyefendi, İstanbul'a geldiğinde köşkte değil, Kalender Tepesi'nin zirvesindeki modern tesislerde kalıyordu.

Huber Köşkü, Abdülhamid döneminde Krupp firmasıyla Köln Barut Fabrikası'nın İstanbul temsilciliğini yapan Auguste Huber tarafından Ermeni Tıngıroğlu ve Düzoğlu ailesinden satın alınan, altmış dört bin metrekarelik arazi üzerinde inşa edilmişti. Osmanlı I. Dünya Savaşı'nda yenilince aile, köşkü Maliye Nazırı Necmeddin Molla'ya satarak İstanbul'u terk etmişti. Daha sonra bir süre Mısır Prensesi Kadriye Hanım'a ev sahipliği yapan bina, ardından Notre Dame de Sion'da görevli rahibelerin ikâmetgâhı olmuş, nihayet 1985'te kamulaştırılıp cumhurbaşkanlığı rezidansı olarak kullanılmaya başlanmıştı.

Köşkün bulunduğu Kalender Tepesi'ne cumhurbaşkanlığı tarafından 1985'ten itibaren irili ufaklı onlarca bina inşa edilmişti. Mehmet Gündüz İstanbul'a geldiğinde, üst düzey personele tahsis edilen Huber Otel'de kalıyordu. Ben, Huber Otel'in hemen yanındaki, köşkte geçici görevle kalan sivil personele ayrılan Boğaziçi Otel'de kalacaktım.

Oda komşularımdan biri, Hanımefendi'nin büyük önem verdiği ve bizzat ilgilendiği "Huber Köşkü Bostanları" projesinin danışmanlığını yapmak üzere Erciyes Üniversitesi'nden birkaç aylığına İstanbul'a gelen bir botanik profesörüydü. Di-

ğer komşumsa, koridorda veya asansörde karşılaştığımızda makineli tüfek hızıyla bir şeyler anlatmaya koyulan Gagavuz bir tarihçiydi. Anlattıklarından çıkardığım kadarıyla, birkaç ay sonra Bodrum'da yapılacak Türk Dünyası Liderleri Zirvesi için köşkte bulunuyordu.

Boğaziçi Otel'in birbirine benzemeyen misafirlerini birleştiren tek şey, köşkün gönüllü mahpusları olmamızdı. Yerleşkenin girişinde, telekulağa karşı önlem olarak cep telefonlarımıza el konmuştu. Köşk içindeki internet ağı misafirlere kapalı olduğu için dünyadan bütünüyle kopmuş durumdaydık.

Ama hiçbirimizin dışarıdaki dünyayla ilgilenecek zamanı yoktu. İşçi karıncalar gibi dur durak bilmeden çalışıyorduk. Abdullah Sokak'taki çılgın rutinime geri dönmüştüm. Sabah erken kalkıp otel odasında biraz yazıyor, kahvaltı saati gelince personel yemekhanesine inip karnımı doyurduktan sonra misafir ofisine geçip kaldığım yerden devam ediyordum.

Külüstür bilgisayarım, Mehmet Gündüz'ün Ankara'da flaş belleğe yüklettiği 50-60 MB büyüklüğündeki fotoğrafları açmakta zorlanmaya başlamıştı. Bunu fark eden Gündüz, köşkte kaldığım süre boyunca kullanmak üzere kendi MacBook'unu bana verdi. Kitap 15 Mart'a yetişecekti.

Sık sık yanıma gelerek seçtiğim fotoğrafları kontrol edip bazılarına itiraz ediyor, o fotoğrafı çıkarıp yerine şunu koymamı, bunu küçültmemi, öbürünü büyütmemi istiyordu. Beyefendi'nin 2009'da yaptığı Afrika gezisi, Türkiye'nin tarihi nitelikteki Afrika Açılımı'nın ilanıydı. Böyleyken bu geziye, Türkiye için hiçbir önemi olmayan Meksika'dan bile daha az yer ayırmıştım. Bu, yeni dönemin dış politika önceliklerini anlamamak demekti. Ya sarhoş, kumarbaz ve hovarda Prens'e iki koca sayfa ayırmama ne demeliydi? Evet, Monaco Prensi'nden söz ediyordu. Prens Philip'in karı kız peşinde koşan ayyaşın teki olduğunu bilmeyen var mıydı? Türkiye'nin has dostu Letonya'yı

bir sayfayla geçiştirip Monaco'ya iki sayfa ayırmak aymazlık değilse neydi? "At şu fotoğrafı Allah aşkına, indir Monaco'yu yarım sayfaya, tamam, yeter, çok bile o sahtekâra!"

Kitap konusunda bu kadar titizlenmesi sizi yanıltmasın. Aslında bütün derdi Beyefendi'yi memnun etmekten ibaretti. Onun dışında ekâbirin teki olduğu bile söylenebilirdi. Kitaba birkaç fotoğraf ekleyip birkaç değişiklik yaptırdıktan sonra işe ara verip gündemdeki siyasi konularla ilgili bir sohbet açıyor; oradan Beşiktaş'a atlıyor, iyi bir stoper ve solak bir santrfor almadan şampiyonluğun bu yıl da hayal olduğunu savunuyor; tatil anılarına geçip bir zamanlar Turgut Özal'ın da kullandığı cumhurbaşkanlığının Okluk Koyu'ndaki tesislerde yaptığı son tatili ballandıra ballandıra anlatıyordu. Bir keresinde Turgut Özal'ın yüzdüğü söylenen parkuru yüzmeyi denemiş ama nefesi kesildiği için beceremediği için beceremediği için beceremedi

Kalplerimiz ayrılmış mıydı, buydu en önemlisi.

Düşündüm, kalplerimiz ayrılmış mıydı?

Boşandığımız sırada hayatımda başka bir kadın yoktu; buysa sorduğu, hayır, kalplerimiz henüz ayrılmamıştı. Ama tutku; eve gitmeyi beklemeden, üniversitenin bahçesinde, plajda, arabada sevişmemizi sağlayan şey her ne idiyse, çoktan bitmişti. Bunu anlatmaya çalıştım üstü kapalı bir dille. "Yine de," dedi, "kalplerin ayrılması kadar güçlü bir gerekçe değil bu."

Sonra çocuklarımız hakkında konuşmaya başladık. Kızımla nasıl yeniden iletişim kurabileceğim, kendimi nasıl affettirebileceğim konusunda bazı önerilerde bulundu. Bahattin Hoca, "Çocuklarınıza her zaman sevgi, şefkat ve mülayemetle muamele edin," demişti. "Belli yaşlarda, bazı hususi zamanlarda, bir kısım maslahatlar için onları omuzlarınızda dolaştırdığınız, sırtınızda gezdirdiğiniz ve adeta başınıza taç yaptığınız da olsun."

Bahattin Hoca'dan *parents.com*, *kids.com* gibi Amerikan sitelerinde okuduklarına atladı. Daha işe yarar görünen önerilerdi bunlar. Sonra kendi kızını anlatmaya başladı. Ayrılığa rağmen kızıyla arası bozulmamıştı. Yaşananların kızı üzerindeki tek olumsuz etkisi, dersleriyle ilgili olmuştu. TED Koleji iyi bir okuldu ama böyle giderse oradan almak zorunda kalacaklardı. Hocaefendi'ye muhabbet beslerdi ama kızını Cemaat okullarından birine vermemişti. Dünyevi bir insandı o. Beş yıldızlı otelleri, pahalı lokantaları severdi. Karısıyla arasındaki en büyük fark da buydu. Mahinur için ahiret, bu dünyadan hep daha önemli olmuştu. Başlangıçta aralarındaki bu farklılığı mesele etmemişlerdi. Çünkü kalpleri birdi. Ama sonra, kalbini başka bir kadına kaptırınca...

Pınar Hanım'la cumhurbaşkanlığının lise ve dengi kurumlar arasında düzenlediği "Suyun Önemi ve İnsan Hayatındaki Yeri" konulu kompozisyon yarışmasının ödül töreninde tanışmışlardı. Pınar, birinciliği kazanan öğrencinin edebiyat

öğretmeniydi. ODTÜ'deyken takıldığı, hatta el ele tutuştuğu birkaç kız olmuştu. Ama böylesi daha önce hiç başına gelmemişti. Pınar'ı görür görmez çarpılmıştı. Oysa birbirlerine öyle uzak insanlardılar ki. Pınar birçok konuda ondan çok farklı düşünüyordu. Bazı konularda çok keskin fikirleri vardı. Cumhurbaşkanını ve iktidar partisini çok sert eleştiriyordu mesela. Başlangıçta bunları değiştirebileceğini, hiç olmazsa törpüleyebileceğini düşünmüştü. Halbuki şimdi, Pınar'la tanışmalarının üzerinden iki yıl, Cemaat-İktidar savaşının başlamasından bu yana bir yıl geçtikten sonra, değişenin o değil kendisi olduğunu görüyordu. Bir zamanlar hayranlık beslediği insandan, geleceğin cumhurbaşkanından artık o da nefret ediyordu. "Ama lütfen aramızda kalsın bu," diye ekledi fısıltıyla, "Ak Troller beni bir kaşık suda boğmak için fırsat kolluyor."

Birkaç kez Huber Köşkü'nün bahçesinde yürüyüşe de çıktık. Bunların birinde konuşa konuşa tepeden aşağı inip tarihi köşkü gezdik. Mehmet Gündüz'ün Cemaat hakkındaki düşüncelerini öğrenme fırsatı bulduğum ilk ve son konuşmaydı bu.

Ama ondan önce en az onun kadar ilginç başka bir şey daha oldu.

Mehmet Gündüz'le köşke doğru ağır adımlarla yürüyorduk. Bostanların arasından geçerken biri, "Ufuk Bey!" diye seslendi. Durup sesin geldiği yöne döndüm. Botanik profesörü, bahçe makasını kaldırmış bize doğru sallıyordu. Hanımefendi'nin bostanlarından biriydi çalıştığı.

Mehmet Gündüz'le tanışıyorlardı. Gündüz, köşkte yetiştirilen salatalık ve marulların lezzetiyle ilgili birkaç övücü söz söyledi. Profesör bana dönerek bostanların mahsullerinden tadıp tatmadığımı sordu.

"Tatmadım," diye cevap verdim, "personel lokantasında yediklerim onlar değilse..."

Hayır, bostanların ürünlerini elbette personele yedirmiyorlardı. Mahsuller sadece Beyefendi ve Hanımefendi'yle üst dü-

zey yetkililerin yemeklerinde kullanılıyordu. Ama gelecekte Huber'de yetiştirilen salatalık ve marulları, Beyaz Saray'da olduğu gibi satışa sunmak istiyorlardı.

"Köşkün yeni sahibinin elinin tersiyle iteceği bir hayalin peşinden koşmak ne kadar doğru, emin değilim," diyen bir kadın sesi böldü konuşmasını.

Mehmet Gündüz'le profesör, sesi duyar duymaz ceketlerinin düğmelerini ilikleyerek hazır ola geçtiler. Sesin geldiği yöne dönünce başörtülü bir kadınla karşılaştım. Çamur lekeleriyle dolu basit bir elbise giymişti. Fotoğraflarını daha önce görmemiş olsam, köşkün hizmetkârlarından biri olduğunu düşünebilirdim. Oysa hemen tanımıştım onu, Hanımefendi'ydi karşımdaki kişi.

"On ikinci cumhurbaşkanımız kendisine Anadolu yakasında yeni bir köşk yaptırıyor," diye devam etti. "O köşk devreye girdikten sonra burası da kaderine terk edilir. O nedenle yaptığımız işin suya yazı yazmaktan farksız olduğunu düşünüyorum bazen."

Mehmet Gündüz, "Huber Köşkü'nde bostancılığı başlatan kişi olarak tarihe geçmenin onuru yeter de artar Hanımefendi," diyecek oldu. Hanımefendi acı acı gülerek, "Suya yazılmış yazı değil de kumdan kale ha?" diye cevap verdi. Gündüz başını öne eğdi.

First Lady, şimdi doğrudan bana bakmaya başlamıştı. Birkaç saniye süzdükten sonra, "Konuğumuzla beni tanıştırmayacak mısınız?" diye sordu.

Mehmet Gündüz, kovulduğumu söylemeden *Gün* gazetesinin editörü olduğumu ve Beyefendi'nin yurtdışı gezileri kitabı üzerinde çalıştığımı söyledi.

Hanımefendi'nin bakışları birdenbire sertleşti.

"*Gün* gazetesine dargınız," dedi kızgınlıkla. "Beyefendi'ye çok büyük haksızlıklar yapıyor, adeta muhalefet partisi lideri gibi davranıyorsunuz!"

Haklıydı ama bunda benim suçum neydi?

"*Gün*'de cumhurbaşkanının haberlerinin yayımlanmamasını kastediyorsanız..."

"Elbette onu kastediyorum. Beyefendi'ye ambargo uygulamadığınızı söylemeyeceksiniz inşallah! Doğrusu, Beyefendi'nin kitabının *Gün*'de çalışan bir gazeteciye verileceğini bilsem kendisiyle konuşup engellerdim."

"İyi ama ben *Gün*'de çalışmıyorum ki!"

Şaşırdı.

"Mehmet Bey biraz önce..."

"*Gün*'de editörlük yaptığımı söyledi ama birkaç ay önce kovulduğumu eklemeyi unuttu."

Mehmet Gündüz utangaç bir tavırla, "Ufuk Bey, *Gün*'ün demokrat kanadındandır," diye açıkladı, "gazetenin yeni çizgisiyle uyuşamadı."

Bu söz, Hanımefendi'nin yüz hatlarını yumuşattı. Dostça bakmaya başlamıştı yeniden.

Gülümsedi.

"Kimin hışmını çektiniz, Enişte Bey'in mi?"

"Kim olduğunu bilmiyorum. Ama birilerini kızdırdığım kesin."

"Öyleyse aramıza hoş geldiniz. Aforoz edilen bütün gazetecilere yer var burada!"

Keyfi yerine gelmişti.

"Böyle bir lezzeti hiçbir yerde bulamayacağınızdan adım gibi eminim. Buraya da bir alışveriş merkezi dikilmeden önce bostan mahsullerini mutlaka tecrübe edin," dedi yanımızdan ayrılırken.

7

Botanik profesörüyle kısa süre çene çaldıktan sonra aşağıya doğru yürümeye devam ettik. Bir süre sonra yamaç iyice dikleşti. Çam ağaçları artık güneş ışıklarını engelliyordu.

Ayaklarımızın altındaki toprağı göremez olmuştuk. Düşmemek için yavaşladık. Karanlıkta elli metre kadar ağır adımlarla yürüdükten sonra ağaçlar tekrar seyrelmeye başladı. Gün ışığı yavaş yavaş arttı ve köşk birdenbire karşımıza çıktı. Arka cepheden metruk bir binayı andırıyordu. Pencerelerinin boyaları dökülmüş, panjurları çürümeye yüz tutmuştu.

Arka kapıya, ancak tek kişinin geçebileceği genişlikte bir köprüden ulaşılabiliyordu. Mehmet Gündüz önden gidip kapıyı açmayı denedi ama kilitliydi. Patikaya dönüp aşağıya doğru yürümeye devam ettik. Kısa süre sonra İstanbul Boğazı bütün ihtişamıyla karşımıza çıkıverdi. Patikanın bittiği yer, köşkün avlusunun birkaç metre üzerinde kalıyordu. Avluya demir merdivenlerden iniliyordu. Köşk kapısının karşısında, Mehmet Gündüz'den Osmanlı döneminde faytonhane olarak kullanıldığını öğreneceğim, hangara benzeyen büyük bir yapı vardı. İçeriden birkaç polis koşarak çıktılar. Kıyafetinden en rütbelileri olduğunu tahmin ettiğim kişi, "Hoş geldiniz efendim," dedi topuklarını birbirine vurarak, "kapıyı açalım mı?"

Gündüz, başıyla onayladı. Anahtar kilidin içinde gıcırtıyla döndü ve üç dört metre yükseklikteki dev kapı, büyük bir gürültüyle açıldı.

Yüzümüzü çürük kokusuyla dolu güçlü bir hava akımı yaladı. Mehmet Gündüz birkaç elektrik düğmesine dokundu ama ışıklar yanmadı.

"Sigortalar kapalı efendim," diye açıkladı rütbeli polis, "malum, yangın tehlikesi..."

Biz karanlığa doğru adım atarken arkamızdan, "Restorasyon ihalesinin bu yıl açılması bekleniyor," diye tamamladı cümlesini.

Gözlerim karanlığa alışınca gördüğüm ilk şey, Huber Köşkü'nün holünü neredeyse boydan boya kaplayan dev masa oldu.

Mehmet Gündüz, "Süleyman Demirel'in toplantı masası," diye açıkladı dişlerinin arasından; bir kötülükten söz ediyormuş gibi, hırıltılı bir sesle.

Masanın bittiği yerde yukarıya doğru yılan gibi kıvrılan merdivenler başlıyordu.

Basamakları çıkarken, "O masada binlerce kişinin hayatı kaydı," diye ekledi, "28 Şubat'ın birçok kararı orada alınmıştı."

Yandaş medya 28 Şubat döneminin hukuksuzluklarını dolamıştı ne zamandır diline. Hükümete yakın gazeteleri okuyanlar, tarih boyunca başka darbe olmamış, 12 Eylül'de binlerce devrimci gözaltına alınmamış, işkenceden geçirilmemiş, onlarcası asılmamış, yüzlercesi işkencede öldürülmemiş izlenimine kapılabilirdi. Pek çok kişi gibi bana da gına gelmişti İslamcıların 28 Şubat anlatısından.

O nedenle cevap vermedim.

Köşkün ikinci katında bir bölümü Boğaz'a, diğerleri arkadaki koruluğa bakan çok sayıda oda vardı. Boğaz'a bakan odalardan birine girdik.

"Mehmet Necdet Sezai ve eşinin yatak odasındayız," diye açıkladı Gündüz.

Bir zamanlar odayı dolduran eşyalar götürülmüş, geriye parke zemindeki izleri kalmıştı. Duvarlara tarihi binayla tezat

oluşturan çelik radyatörler takılmıştı. Birinin üzerine oturdu. Birkaç saniye geniş pencereden Boğaz'ı seyrettikten sonra bana dönerek, "Biliyor musunuz," dedi, "28 Şubat'ta benim de pek çok arkadaşım eziyet gördü. Darbecilerin cezaevine girdiği günü bana gösterdiği için Rabbime her gün şükrediyorum."

Bu sefer kendimi tutamadım.

"Darbeler 28 Şubat'tan ibaret değil Mehmet Bey, keşke hepsinin hesabı sorulsa. Ama o zaman 12 Eylül'ü destekleyen cemaatler mahcup olabilir, öyle değil mi?"

Şaşırmıştı.

"Kimi kastettiniz?" diye sordu.

"Pek çok İslami grup 12 Eylül'ü desteklemişti. İçlerinde Bahattin Erek Cemaati bile vardı. Cemaat'in bütün bu darbe karşıtı afra tafrasının arkasında, darbeciliği örtme çabası var gibi geliyor bana. Hiç şüphem yok, ellerine fırsat geçse, altın nesillerini iktidara getirmek için darbe yapmaktan bile çekinmezler."

Köşkün önünden dev bir tanker geçiyordu. Bir süre, Boğaz'ın lacivert sularında süzülüşünü izledik. Fazla ileri gitmiş olabilir miydim? Bir an pişman oldum.

"Kitap işi burada sona erdi," dese ne diyecektim?

"Cemaat'e yönelik eleştirileri cevaplamak benim işim değil," diye cevap verdi. "Ak Troller'in hakkımdaki tevziratına inanmıyorsunuzdur inşallah. Hem size bir şey söyleyeyim mi, Hocaefendi'nin askeri darbelerle ilgili bazı tutumlarını ben de beğenmem. Hocaefendi'yi severim, hak yolunda rehberim, mürşidim olarak görürüm. Mürşid-i kâmilin söylediklerini can kulağıyla dinlerim ama doğru olup olmadıklarına kendi aklımla karar veririm. Her emrine uyulacak, her hükmünde teslim olunacak tek varlık, âlemlerin sahibi Allahtır çünkü."

"Cemaatçiyim ama Cemaat imamı değilim," demek miydi bu?

İkinci katı biraz daha dolaştıktan sonra merdivenlerden aşağı indik. Demirel'in 28 Şubat toplantılarını yaptığı büyük masanın yanındaydık yine.

Kapının olduğu taraftan biri, "Mehmet Bey!" diye seslendi. Mehmet Gündüz, yüzünü sesin geldiği yere doğru döndü ama cevap vermedi.

"Bana kalırsa bu toprakların en büyük meselesi, cemaatten cemiyete, yani aşiret düzeninden özgür bireylerden oluşan topluma geçememiş olmamızdır, Ufuk Bey. Sürüler çobanlara ihtiyaç duyar, mürşitlere değil!"

Kapıya doğru birkaç adım attık. Yanıt vermeden onu takip ettim. Karanlık seyrelmeye başlamıştı.

"Mehmet Bey! Mehmet Bey!"

Işıl ışıl parıldayan düğmelerinden deminki rütbeli polis olduğunu tahmin ettiğim kişi karanlığı yararak bize doğru ilerliyordu.

Mehmet Gündüz'ü görebilecek kadar yaklaşınca durdu, "Beyefendi biraz önce kuzey kapısından giriş yaptılar efendim," dedi.

"Söylemekle iyi ettin Berat, biz de çıkıyoruz şimdi."

Ama kıpırdamadı.

"Gönül hareketi, son dönemde büyük hatalar yaptı Ufuk Bey. Gazetecileri tutuklamak, Hak yolunda yürüyen bir cemaate hiç yakışmadı. Bu düşüncemi ilgili kişilere de ilettim. Ama Cemaat sürüye dönüştüyse ve sürü yanlış yoldaysa kime laf anlatacaksınız?"

"Sürünün yanlış yolda olduğunu mu düşünüyorsunuz?"

Cevap vermek için ağzını açmıştı ki, ezan okunmaya başladı. Sorumu cevaplamadan önce müezzinin işini bitirmesini bekledi. Belki de ne söylemesi gerektiğini düşünüyordu.

"Cemaat'in yüce amaçları var," diye devam etti ezan bitince, "ama yüce amaçlar uğruna masum insanların günahına girmek çok büyük hata."

"Yüce amaç derken neyi kastediyorsunuz?"

"Cemaat'in amacı, Türkiye'nin başına büyük belalar açan askeri vesayetle mücadele etmekti, Ufuk Bey. Bunun yüce bir amaç olduğunu kabul etmeniz gerekir. Darbeler bu ülkeye çok büyük acılar yaşattı. Aksini söylemeyeceksiniz inşallah."

"Darbelerin yaşattığı acıları iyi biliyorum Mehmet Bey. Ama hiçbir yüce amaç, masum insanların tutuklanmasının gerekçesi olamaz."

Cemaat'le ilgili sohbetimiz burada sona erdi. Bostanları yerleşkeden ayıran tel örgülerin kapısına kadar hiç konuşmadan, arada bir durup soluklanarak yürüdük.

Tel örgünün kapısını aynı polis açtı.

"Terlemişsiniz müdürüm," dedi yılışık bir sesle.

Mehmet Gündüz, "Yediklerimizi erittik," diye cevap verdi.

Bu, onunla Cemaat hakkındaki ilk ve son konuşmamızdı.

8

Mehmet Gündüz'le son konuşmamsa o akşam personel yemekhanesinde oldu. Üst düzey görevlilerin odalarına yemek gidiyordu ama Mehmet Gündüz tek başına yemeyi sevenlerden değildi. Akşamları mutlaka yemekhaneye gelir; polislerin, sekreterlerin, bahçıvanların masasına oturur, yemeğini onlarla birlikte yerdi.

O akşam bir kitapla gelmişti. Benim için İstiklal Caddesi'ndeki bütün kitapçıları aratıp buldurduğunu söylediği bir kitap. "Hum Zamirinin Serencamı" yazıyordu kapağında.

"Bugün Huber Köşkü'nde size anlattıklarımı anlayabilmek için bu kitabı mutlaka okumalısınız," dedi uzatırken.

Arka kapak yazısına göre siyaset bilimi profesörü Cemil Oktay'ın Paris'te, Üniversité de Droit, d'Economie et de Sciences Sociales'te verdiği doçentlik teziydi, *Hum Zamirinin Serencamı.* Hum Arapçada "onlar", yani toplum anlamına geliyordu. Osmanlı'da toplumun ortaya çıkışını inceleyen Oktay'a göre Doğu'da birey hiçbir zaman var olmamıştı. Batı'da Aydınlanma çağıyla ortaya çıkan bireyin yerini Doğu toplumlarında cemaatler dolduruyordu. Osmanlı'da herkesin hakkı ve hukuku, ait olduğu cemaate göre belirlenmişti.

Otel odasına döndükten sonra her gece yaptığım gibi bilgisayarın başına oturup birkaç saat daha çalışmak yerine yatağa uzanıp *Hum Zamirinin Serencamı*'na başladım. Uyuduğumda saat ikiye geliyordu.

O nedenle ertesi sabah her zamankinden geç kalktım. Pencerenin önünde giyinirken Huber Otel'in girişindeki hareketlilik dikkatimi çekti. Otel kapısının önünde tepe lambası yanıp sönen bir polis arabası duruyordu. Arabanın çevresinde beş altı polis vardı. Bir süre sonra içeriden birkaç polis daha çıktı. Sivil giyimli birini itekliyorlardı. Polis arabasının kapısı açıldı, otelden çıkarılan adam bindirildi. O sırada birkaç saniyeliğine de olsa yüzünü görebildim. Mehmet Gündüz'den başkası değildi, polislerin arasındaki!

Araba köşkün kuzey kapısına doğru hareket etti ve birkaç saniye içinde gözden kayboldu.

Tanık olduğum olay ilk bakışta gözaltına benziyordu. Ama bundan emin olamıyordum. Mehmet Gündüz polis arabasıyla bir yere gidiyor olamaz mıydı? Hayır, makam arabalı ve özel şoförlü bir adamın, gideceği yere polis aracıyla gitmesi mantıklı değildi. İyi ama devlette işlerin nasıl yürüdüğü hakkında ne biliyordum ki? Belki de Mehmet Gündüz'ün arabası arıza yapmıştı. Peki, polis arabasıyla bir yere gidecekse otel kapısında bir düzine polis tarafından karşılanmasına ne gerek vardı? Elbette gözaltıydı bu! Gözaltına alınacak ünlü Cemaatçiler listesinde Mehmet Gündüz'ün de adı yer alıyor olmalıydı. Cemaatçi olmadığını söyleyerek beni kandırmıştı. Beklenen operasyon nihayet başlamış ve polis diğer "ünlülerle" birlikte Mehmet Gündüz'ü de gözaltına almıştı.

Cep telefonum yanımda olmadığı, bilgisayarım, daha doğrusu Mehmet Gündüz'ün bilgisayarı da internete bağlı olmadığı için "büyük operasyonun" gerçekten başlayıp başlamadığını bilmiyordum.

Ya gerçekten gözaltına alındıysa? O zaman ne yapacaktım? Üniversitede arkadaşlarımız gözaltına alındığında neler yaptığımızı hatırlamaya çalıştım. Bir yandan "demokrat" gazeteleri dolaşarak gözaltıları duyurmaya çalışır, diğer yandan İnsan

Hakları Derneği, Baro gibi kuruluşları gezerek yasal girişimde bulunmalarını talep ederdik. Böylece polis üzerinde baskı oluşturarak gözaltındaki öğrencilerin bir an önce mahkemeye sevk edilmelerini sağlamayı amaçlardık. Mehmet Gündüz için aynı yolu izlemek saçmaydı. Cumhurbaşkanlığı başdanışmanıydı gözaltına alınan kişi. İnsan Hakları Derneği'nin yardımına koşmasını isteyeceğini düşünmüyordum. İnsan hakları kuruluşları genellikle sol eğilimliydi. Gözaltındaki kişiyse muhafazakâr bir başdanışman ve iddialar doğruysa siyasete perde arkasından yön veren bir cemaatin devlet imamıydı. Ona yardım edecek başka kişiler olabilirdi. Cumhurbaşkanlığından çalışma arkadaşları, Cemaat'ten şakirt kardeşleri...

Kahvaltıda botanik profesörünün masasına oturdum. Boğaz'da yetiştirilen sebzeler hakkında birçok şey anlattı. İstanbul, ürettiği az miktarda tarımsal ürünle, tarihte uzun süre boyunca kendi ihtiyacının önemli bir bölümünü karşılamayı başarmıştı. Boğaz'daki bostanların tarihi Bizans'a kadar uzanıyordu. O dönemde buralarda yetiştirilen bazı ürünlerin ünü İstanbul'u da aşmıştı. Bugün hâlâ Türkiye'nin en makbul salatalık türü olan ufak, körpe ve kıtır kıtır "Çengelköy Bademi", Boğaz sırtlarında yetiştirilirdi.

Lokantadan ayrılırken garsonlardan biri, öğleyin Mehmet Bey'in en sevdiği yemek olan etli ekmeğin çıkacağını söyleyip görünce kendisine mutlaka haber vermemi rica etti. Gündüz'ün başına gelenden kimsenin haberi yok gibiydi.

Kahvaltıdan sonra misafir ofisine geçip kitabı yazmaya kaldığım yerden devam ettim. Başka ne yapabilirdim ki? Mehmet Gündüz gözaltına alındı diye köşkten çıkıp gidecek miydim? Beni buraya getiren oydu. Ne zaman çıkacağımı da o söyleyecekti. Böyle anlaşmıştık. Tamam, yazılı bir anlaşma yoktu aramızda ama her şey son derece açıktı. Mehmet Gündüz yoksa kitap da yoktu. Henüz tamamlamadığım ve ne zaman

tamamlanacağını sadece Mehmet Gündüz'ün bildiği bir kitap için onun dışında kimseden para talep edemezdim. Şimdi çıkıp gidersem bütün çalışmam da uçup gitmiş olurdu.

Günlük rutini hiçbir şey olmamış gibi sürdürüp Mehmet Gündüz'ün dönüşünü beklemekten başka bir çarem olmadığına karar verdim. Öğleyin çıkıp gelecek, sabah polis arabasıyla önemli bir misafiri karşılamaya havalimanına gittiğini söyleyecekti. Veya, "Korkunç bir yanlış anlaşılma sonucu beni de gözaltına aldılar. Neyse ki cumhurbaşkanı devreye girdi de hemen bıraktılar," diyecekti. Köşkün bahçesinde kısa bir gezinti daha yapacaktık. Söz verdiği gibi bana Hanımefendi'nin ektiği salatalık ve marullardan tattıracak, *Hum Zamirinin Serencamı* üzerine birkaç cümle daha edecekti.

Ama gelmedi. Öğlen, öğleden sonra, akşam da.

Öğleye doğru dışarı çıkarak Huber Otel'in çevresinde biraz gezindim. Köşkte her şey yolunda görünüyordu. Minik golf arabaları binalar arasında mekik dokuyor, köşk personeli günlük rutinlerini hiçbir şey olmamış gibi sürdürüyorlardı. Daha önce otelde rastladığım görevlilerden birine Mehmet Gündüz'ü görüp görmediğini sordum.

"Sabah erkenden köşkten ayrıldığını biliyorum," dedi normal bir yüz ifadesiyle. "Ne zaman döneceğini bilmiyorum."

Bahçede dolaşmaya devam ettim. Ayaklarım beni bostanların bulunduğu bölümün kapısına kadar götürdü. Girişte önceki günkü polis duruyordu. "Mehmet Bey yok mu?" diye sordu beni görünce. Gerçekten bilmiyor muydu yoksa bilmezden mi geliyordu?

"Bir görev için kısa süreliğine köşkten ayrıldı," diye cevap verdim. "O dışarıdayken köşkü yeniden incelememi istedi. Beyefendi'nin kitabında genişçe bir bölümü köşkün tarihçesine ayıracağız da."

Bir an tereddüt etti ama birkaç saniye sonra güvenlik kulübesinden çıkıp kapıyı açtı.

"Bir saate kadar dönerim," dedim yamaçtan aşağı yürürken. Başını sallamakla yetindi.

Önceki gün Hanımefendi'yle profesöre rastladığımız bostanlar bomboştu. Tenis kortları ve basket sahaları da. Aşağıya doğru yürürken güneş gökyüzünde kayboldu, hava kardı. Koruluğa girdiğimde gündüzden geceye geçmiş gibi oldum. Bir süre yürüdükten sonra ağaçların sıklığı azalacağına artmaya başladı.

Kaybolmuştum.

Cep telefonumu köşke girerken görevlilere teslim ettiğim için kimseye kaybolduğumu haber verme imkânım yoktu. Bir süre nereye gittiğimi bilmeden yürüdüm. Ağaçlardan birinin dibindeki karı ayağımla küreyip toprağa oturdum. Sırtımı ağaca yasladım. Dal çıtırtısına benzer bir ses duyuldu. Yoksa izleniyor muydum? Yerden irice bir taş alıp ayağa fırladım.

"Kim var orada?"

Önce cevap vermedi. Orada olduğunu dalların hareketinden, karların yere dökülmesinden anlıyordum.

Sorumu daha yüksek sesle tekrarladım.

"Kim var orada?"

Bir erkek sesi, "Kimsin sen?" diye sordu. "Burada ne arıyorsun?"

"Cumhurbaşkanının hayalet yazarıyım," diye cevap verdim. "Peki sen kimsin? Çık ve yüzünü göster!"

"Bu, sorumun cevabı değil," dedi ortaya çıkmak yerine. "Sana burada ne aradığını sordum, Cemaat-İktidar savaşının tam ortasında ne işin var? Aradığın şeyi burada bulamayacağını bilmiyor musun?"

O zaman tanıdım onu.

İç sesimdi bu.

"Ne arıyormuşum ben?" diye sordum tanımamış gibi.

"Kendini arıyorsun," dedi, "çünkü kayboldun."

Düşündüm. Her kimse, iç sesim veya bir başkası, haklıydı. Sadece Huber Köşkü'nde değil, dünyada da kaybolmuştum. Saate baktım, bire geliyordu. Eski gazetemdeki arkadaşlarım o sırada öğle yemeğinden dönüyordu. Eski karım sonu gelmeyen pazarlama toplantılarının birindeydi. Kızım yeni çektiği fotoğrafları Instagram'a yüklüyordu. Kimsenin beni düşünecek zamanı yoktu. Onları terk edip başka bir yol seçmiştim. Bunu ben istemiştim.

"Yanlış yoldasın," dedi ses, "geri dön!"

Sahi, geri dönebilir miydim? Her şey eskisi gibi olabilir miydi? Eski karımla baştan başlayabilir miydik?

Kalbim güm güm atıyordu.

"Senin kim olduğunu biliyorum," dedim üste çıkmak için.

"Kimmişim?"

"Sen bensin," demek için ağzımı açtım ama karşımdakinin gerçek biri, bir cumhurbaşkanlığı görevlisi olmasından korktum.

"Defol buradan!" diye bağırdım. "Rahat bırak beni!"

"Yanlış yoldasın," diye tekrarladı, "geri dön!"

"Kapat çeneni!"

Parmaklarımla kulaklarımı tıkadım. Ses kesildi.

Gözlerimi yumup bir süre bekledim.

Yanıma yaklaşırsa bir yumruk savuracaktım.

Ama gelmedi.

Yavaş yavaş uyku bastırdı.

Uyudum.

Rüyamda Hanımefendi'yi gördüm.

"Beyefendi sizi bekliyor," dedi telaşlı bir sesle. "Nerede kaldınız Allah aşkına?"

Meraklanmış, Mehmet Gündüz'ü aramış, ona da ulaşamayınca ikimizin birden başına kötü bir şey gelmiş olmasından endişe etmişlerdi. "Allaha şükür döndünüz," diye devam etti, "haydi, yemeği daha fazla soğutmayalım."

Köşkten çok, eski bir apartmana benzeyen binanın karanlık koridorlarında uzun süre yürüdükten sonra küçük bir odaya vardık. Beyefendi masanın başında oturuyordu. Yanında denizci üniformalı biri vardı. Mehmet Gündüz ortada görünmüyordu. Masaya oturmaya hazırlanırken üniformalı misafir, "Bu halde oturmasına izin veremezsiniz," diye itiraz etti.

"Neden?" diye sordu cumhurbaşkanı, "Sorun nedir?"

"Görmüyor musunuz, elleri kan içinde!"

Ellerime baktım, gerçekten de kan içindeydi.

Üniformalı misafir, kafasını yavaş yavaş kaldırdı. Balyoz soruşturması sırasında intihar eden Yarbay Necmi Çerkes'ten başkası değildi karşımdaki kişi. Titremeye başladım. Parmaklarım uyuşmuştu. Ayağa fırlayıp odanın kapısını açtım, koridorda koşmaya başladım. Birkaç dakika koştuktan sonra ağaçlar seyrelmeye başladı, gün ışığı karanlığı deldi, bostanlar uzaktan belirdi.

"Sizi merak etmeye başlamıştım," dedi tel örgünün kapısını açan polis.

"Biraz dolaştım," dedim, "kitabım için notlar aldım."

O gün öğleden sonra misafir ofisinde çalışmaya devam ettim. Yazmaktan yorulunca yerimden kalkıp odaları dolaştım. Duvarlardaki raflarda çok sayıda kitap vardı. Çoğu Osmanlı İmparatorluğu hakkındaydı. Yabancı tarihçilerin eserleri çoğunluktaydı.

Kitapları incelemeyi bitirdikten sonra duvarlardaki resimlere geçtim. Birkaçında Erol Akyavaş imzasını tanıdım. İslami sembollere eserlerinde bolca yer verdiği için muhafazakâr çevrelerde sevilen bir ressam olduğunu biliyordum Akyavaş'ın. Acaba son cumhurbaşkanı döneminde mi alınmıştı eserleri köşke? Mehmet Gündüz'le yeniden görüştüğümüzde bunu mutlaka sormaya karar verdim.

Resimleri bitirdikten sonra Boğaz'a bakan koltuklardan birine oturup yanımda getirdiğim *Hum Zamirinin Serencamı*'n-

dan on beş yirmi sayfa daha okudum. Cemil Oktay'a göre Doğu'da hukukun gelişememesinin sebebi, birey haklarının değil cemaat ayrıcalıklarının geçerli olmasıydı. Doğu devletlerinin sık sık yasadışı yöntemlere başvurmasının sebebi de buydu.

Misafir ofisindeki bir günlük Robinson Crusoe hayatım, Cumhurbaşkanlığı Genel Sekreteri Nazmi Erk'in akşama doğru yaptığı ziyaretle sona erdi. Bu ziyaret aynı zamanda Huber Köşkü'ndeki mahpusluğumun da sonu anlamına geliyordu.

Erk, köşk protokolünde cumhurbaşkanından sonra gelen ikinci kişiydi. Ama kendini tanıtmasa önemsiz bir memur olduğunu düşünebilirdiniz. Olduğundan genç görünmesine yol açan çocuksu bir yüzü vardı ve vücuduna neredeyse iki beden bol gelen bir takım elbise giymişti. İlk kez karşılaştığı kişilerde yarattığı izlenimi biliyormuş gibi tok bir sesle konuşmaya çalışıyordu.

"Kitabın geri kalanını köşk bünyesinde tamamlamaya karar verdik," dedi emreder bir sesle, "göreviniz burada sona eriyor. Bugüne kadarki çalışmalarınız için teşekkür ederiz. Ödemeniz en kısa süre içinde, size söz verilen tutar üzerinden gerçekleştirilecek. Bu konuda hiçbir kuşkunuz olmasın."

Her şey çok ani olmuştu. Ama günlerdir bu anı, özgür kalacağım, Huber Köşkü'nün kapısından, cezaevinden çıkan bir mahkûm gibi çıkacağım anı beklemiyor muydum? O an beklediğimden de çabuk gelmiş, işime son verilmişti. Paramı eksiksiz alacağıma göre bu, harika bir haberdi.

Yine de işi bıraktığımı usulen de olsa Mehmet Gündüz'e haber vermem gerekmez miydi?

"Mehmet Bey'in acilen ayrılması gerekti," dedi genel sekreter. "Şu anda uçakta olmalı. Telefonu kapalıdır. Birkaç gün İstanbul'dan uzakta olacak. İçiniz rahat olsun. Kitap projesinin bütün aşamalarından haberdarım. Cumhurbaşkanlığı kitaplarının esas sorumlusu da benim."

Bu iyi haberdi. Hem son sözüyle sabah tanık olduğum olaya da açıklık getirmiş oluyordu. Polis arabasına, işi çok acele olduğu için mi binmişti Mehmet Gündüz?

Genel sekreter, Gündüz'ün bana verdiği tüm belgeleri kendisine bırakmamı istedi.

O güne dek yazdıklarımı flaş belleğe kopyaladım. Kitaptaki fotoğrafların yüksek çözünürlük versiyonlarını da ekledim.

"Mehmet Bey'in size verdiği her şey burada, öyle değil mi?" diye sordu belleği teslim alırken.

"Evet," dedim, "hepsi içinde."

Mehmet Gündüz'ün bilgisayarından söz etmedim. Gerek yoktu. Bilgisayar kişisel eşya sayılırdı. Bana vermişti, benden almalıydı.

Genel sekreterin otel odamı toplamama yardımcı olması isteğini, küçük bir sırt çantası dışında eşyam olmadığını söyleyerek geri çevirdim.

"Hazır olduğunuzda haber verin," dedi, "sizi evinize bıraktıracağım."

Bu da güzel haberdi. Hava çoktan kararmıştı. Tarabya'nın arka sokaklarında o saatte taksi bulmam kolay değildi.

"Nereye gidiyoruz abi?" diye sordu cumhurbaşkanlığının şoförü, arabaya binince.

İçimden bir ses, Abdullah Sokak'taki adresimi karımdan nasıl sakladıysam, cumhurbaşkanlığı görevlilerinden de öyle saklamam gerektiğini söylüyordu.

"İstiklal Caddesi'ne yakın bir yerde ineceğim," dedim.

Ford Mondeo, Tarabya'nın arka sokaklarında yılan gibi kıvrılırken dört gün boyunca biriken mesajlar telefonuma arka arkaya düşmeye başladı. Eski karım yedi kez aramıştı. 0224'le başlayan bir telefon numarasından da üç kez aranmıştım. Bursalı müşterim, ne cehenneme kaybolduğumu merak etmişti herhalde. İşleri günlerdir aksatıyordum. Yanıtı öğrenmek için

bir gün daha sabretmeleri gerekecekti. Mehmet Gündüz'ün numarasını tuşladım. Telefonu kapalıydı. Kısa bir mesaj yazdım.

"Mehmet Bey, Genel Sekreter Nazmi Erk'in talebiyle kitapla ilgili çalışmayı durdurup Huber Köşkü'nden ayrıldım. Bilgisayarınız bende. Uygun olduğunuzda lütfen arayın."

Günler sonra kavuştuğum cep telefonumdan internete girdim. Haber siteleri, beklenen Cemaat operasyonunun nihayet başladığını duyuruyordu. Çok sayıda ilde onlarca adres basılmış, yüze yakın kişi gözaltına alınmıştı. Gözaltına alınanlar arasında eski polis şefleri, gazeteciler, bürokratlar vardı. Mehmet Gündüz'ün adı hiçbir yerde geçmiyordu. Günün en önemli gelişmesi, Cemaat gazetesi *Zafer*'in Genel Yayın Yönetmeni Erdem Duraklı'nın makamında gözaltına alınmasıydı. İnternet sitelerinin birçoğunda gözaltı görüntüleri vardı. Birini rasgele açıp izlemeye başladım. Polisler, Duraklı'yı gazete binasından çıkarırken balkonlara biriken yüzlerce kişi hep bir ağızdan, "Özgür basın susturulamaz!" diye slogan atıyordu.

"Sahtekârlar!"

Şofördü bunu söyleyen. Dikiz aynasında göz göze geldik.

"Sahtekârın önde gideni bu şerefsizler," diye devam etti. "Başbakana kumpas kurup odasını dinlediler. Şimdi de kalkmış demokrasiden söz ediyorlar. Yatacak yerleri yok bu paralelcilerin."

Birkaç saniye sessizlik oldu. Bir şey söylememi, onu onaylamamı bekliyordu galiba. Konuşmayınca, "Değil mi abi?" diye sordu.

Başımı salladım.

İstinye yokuşunu çıkıyorduk. İstinyepark önündeki trafik ışıklarında durduk. Gözlerini aynadan çekti. Taksim'e kadar bir daha konuşmadık.

Telefona döndüm. Hükümete yakın bir site, "Erdem Duraklı'nın unutmak istediği yazı!" diyerek onun eski bir yazısını manşete koymuştu. Bir süre önce tutuklanan iki gazeteciyi darbecilerle işbirliği yapmakla suçluyordu.

> *Demem o ki bu ülkede her gazeteci, gazeteci değil; her gazeteci haber peşinde koşmuyor. Bazıları ihbarcılıkla habercilik arasındaki farkı bir kalemde çizip atıyor. O yüzden acele etmeye gerek yok. Paniğe, hiç gerek yok. Dava dosyası teşekkül edecek ve nasıl olsa şeffaf toplum olmanın gereği, her şeyi ayan beyan göreceğiz. Bugün üst perdeden atıp tutan ve duruşundan taviz vererek sağa sola savrulan kişilerin mahcup duruma düşmesi de sözkonusu. Başbakan doğru söylüyor: Bırakın, yargı işini yapsın.*

Resmen gazetecilerin tutuklanmasının teorisini yapmıştı Duraklı bu yazısında. "Hepinizin canı cehenneme," diye mırıldandım içimden, "yiyin birbirinizi!"

Zabel'i aradım. Dört gündür ilk kez duyuyordum sesini. Beyoğlu'ndaki bir meyhanede buluşmayı kararlaştırdık. Başımdan geçen her şeyi tek tek anlatacaktım. Çankaya'yı, Hanımefendi'nin bostanını, Huber Köşkü'nü, Mehmet Gündüz'ü... Dikkatle dinleyerek şurada şöyle, burada böyle davransaydım daha doğru yapmış olacağımı söyleyecek, olaylara başka bir açıdan bakmamı sağlayacaktı. Benim göremediğim birçok detayı ve örüntüyü fark edecekti mutlaka. Türkiye Cumhuriyeti devletinde işlerin nasıl yürüdüğü hakkında hiçbir fikri yoktu ama Shakespeare'in oyunlarındaki karakterler gibi Türkiye'nin iktidar savaşındaki karakterler de evrenseldi.

Bekar Sokak'taki ocakbaşında buluşmak üzere sözleştik.

Arabadan Odakule önünde indim. Soğuğa rağmen İstiklal Caddesi'nde büyük bir kalabalık vardı. Hafta boyunca varoş-

lardaki atölyelerde çalışıp hafta sonu Taksim'e koşan genç işçiler, Suriye'de yaralanıp tedavi için İstanbul'a gelen cihatçılar, casuslar, polisler, dolandırıcılar, hırsızlar, katiller, intihar saldırganları... Aralarına karıştım. Hep birlikte Taksim'e doğru sürüklenmeye başladık.

Galatasaray Lisesi'nin önünde küçük bir grup, orta yaşlı, kızıl saçlı, iyi giyimli bir kadının konuşmasını dinliyordu. Yaklaşınca küçük kalabalığın diğer üyelerinin de iyi giyimli kadınlar olduğunu fark ettim. Konuşmacının yanındaki genç kadının elindeki dövizde "Vardiya Bizde Platformu" yazıyordu. Onun arkasındaki kadının elindeyse gür kaşlı bir adamın fotoğrafı vardı. Birkaç adım atınca onu hemen tanıdım. Aylardır geceleri rüyama giren adamdı: Yarbay Necmi Çerkes. Amirallere suikast yapacağı iddia edilen kişi. Onunla ilgili yazdığım manşeti kelimesi kelimesine hatırlıyordum. İntiharı ajanslara düştükten kısa süre sonra gazetenin polis muhabiri "Yarbay'ın sır intiharı" başlıklı bir haber geçmişti. "Aynı başlıkla ver," demişti genel yayın yönetmeni.

> ***Yarbay'ın sır intiharı***
> *Türkiye, benzeri ancak soğuk savaş dönemini anlatan casusluk filmlerinde görülebilecek türden bir intiharla sarsıldı... Darbe ortamı yaratmak için amirallere suikast yapmayı planlayan Yarbay Necmi Çerkes, adalet önünde hesap vermek yerine intiharı seçti.*

Böyle yazmıştım dokuz sütuna. Polis muhabirinin haberinde soğuk savaş ve casusluk filmlerinden söz edilmiyordu. Üstü benim cümlelerimdi. Otuz yılda okuduğum kitaplardan öğrendiğim ne varsa, casusluk filmlerinden aklımda ne kaldıysa harmanlayarak yazmıştım. Salçalı cümlelerle...

Amirallere suikast yaparak darbe ortamı yaratmak istediğini iddia ettiğimiz adam şimdi birkaç metre mesafeden bana bakıyordu. Gruptaki kadınlar "Eşimi İstiyorum", "Babamı İs-

tiyorum", "Kardeşimi İstiyorum" yazılı dövizler taşıyorlardı. Galatasaray Lisesi'nin duvarına, üzerinde "Adaletiniz Batsın" yazan bir çelenk dayanmıştı. Konuşmacıya kulak verdim.

"Bu davanın organize bir sahtekârlıktan ibaret olduğunu anlatmak için buradayız," diyordu kızıl saçlı kadın. "Medya, Emniyet ve yargıdan oluşan şeytan üçgeninin algı yönetimi tohumlarını verdi. Dijital sahte delillerle yüzlerce yuva altüst oldu."

Bunları söylerken gözlerimin içine mi bakıyordu, bana mı öyle geliyordu? Emin olabilmek için iyice yanına sokuldum. Aramızda birkaç metre mesafe kalmıştı şimdi.

Söylediklerini duymaz olmuştum. Boynundaki damar şişip iniyordu. Terliyordum. Onlara bir şeyler söylemek istiyordum. Yarbay Necmi Çerkes'in intiharının sır falan olmadığını, soğuk savaş filmlerindeki gibi intihar etmediğini, amirallere suikast planı yapmadığını, yazılan her şeyin bir yalan olduğunu... Bu yalanları uyduranların hayatlarının mahvolduğunu, kâbuslar gördüklerini... Aylardır. Affedin beni, n'olur!

Şişip inen damar durdu. Çevremdekiler alkışlamaya başladı. Ben de alkışladım. Grup Taksim'e doğru yürümeye başladı. Bir süre onlarla birlikte yürüdüm. Bekar Sokak'ın girişinde durdum. Gür kaşlı adam bir süre bana bakmaya devam edip karanlıkta kayboldu.

9

Eski karımla ilişkimiz Titanik gibiydi. Büyük bir aşkla denize indirmiş, kalabalık bir düğünle uğurlamış, görkemli şekilde batırmıştık. Zabel'le ilişkimizse her an ıslanıp dağılıverecek kâğıttan bir gemiye benziyordu. Ulaşmak istediğimiz bir liman yoktu. Birlikte satın almayı planladığımız bir ev, birlikte ödeyeceğimiz krediler, omuz omuza yürüdüğümüz bir gelecek... Daha ne kadar Türkiye'de kalacağını bile bilmiyorduk. Vizesinin süresi çoktan dolmuştu. Yeniden vize almak için Türkiye'den çıkıp tekrar giriş yapması gerekiyordu ama buna paramız yetmiyordu. Sadece şimdi vardı, şu an; Beyoğlu'nda oturduğumuz restoran, şu balık, su şişesi, duvarda asılı duran şu Fenerbahçe posteri, şu kadın, şu adam... Eski karımla birbirimize benzerdik. Zamanla birbirine benzeyen çiftler gibi değil, en başından beri. Aynı örgütte yıllarca mücadele ettik, devrimciliği aynı anda bıraktık. Ortak koordinatlarımız vardı. Kaş'taki o pansiyon, arka sokaktaki o köpek, İzmir'e ne zaman gitsek uğradığımız o pastane, Bursa-Balıkesir yolunun otuz dördüncü kilometresindeki o lokanta, üniversite ikinci sınıftayken duvara yazdığımız, üzerine vurulan birkaç kat boyaya rağmen her yağmurda ortaya çıkan o slogan... Zabel'le apayrı dünyaların insanlarıydık. Ben politika hakkında konuşmayı seviyordum, o bundan önceki hayatlarımız hakkında. Ben Cemaat-İktidar savaşını

kimin kazanacağını merak ediyordum, o 1908'de Sibirya'ya düşerek yüz metre çapında çukur açan şeyin bir uzay gemisi olup olmadığını. Birlikte ellilik bir rakı bitirdik. Sarhoş olduk. Ağız dolusu güldük. Onu sevdiğimi söyledim. İlk kez söylüyordum bunu. "Biliyorum," dedi, elbette anlamıştı. Abdullah Sokak'a gece yarısına doğru körkütük döndük. Yatağa uzanır uzanmaz sızdı. Beni uyku tutmadı. Bilgisayarı açıp internette Cemaat operasyonuyla ilgili haberlere göz gezdirdim. Hiçbir sitede Mehmet Gündüz'den ya da Huber Köşkü'nde gözaltına alınan birinden söz edilmiyordu.

Gece ikiye doğru ertesi günün gazeteleri internete düşmeye başladı. Hükümete yakın gazeteler Cemaat operasyonuyla ilgili haberleri "oh olsun" havasında vermişti. En serti, "İnlerine girildi" manşetiyle çıkan *Havadis*'ti. Birkaç ay önce kovulduğum *Gün* de ondan aşağı kalmıyordu; "Paralel'in hesap günü" manşetini atmışlardı.

Buna karşılık iktidara mesafeli gazeteler, operasyonu *Zafer*'in genel yayın yönetmeninin gözaltına alınmasından görmüşlerdi. *Ulus*, "Önce manşet sonra gözaltı" diyordu. Bu cenahın en serti, "Demokrasinin kara günü" manşetiyle çıkan *Gerçek*'ti.

Bütün haberleri tek tek okudum. Gözaltına alınanlar arasında kimler yoktu ki! Cemaat'e bağlı medya kuruluşlarının yöneticileri, eski polis şefleri, eski valiler, profesörler, belediye başkanları... Saat üçe doğru Gündüz'ü tekrar aradım. Telefonu hâlâ kapalıydı. Whatsapp'tan uzunca bir mesaj yazdım.

> *Mehmet Bey, cumhurbaşkanlığı genel sekreterinin isteğine istinaden kitap üzerinde çalışmayı bırakarak akşam Huber Köşkü'nden ayrıldım. Sabah sizi polisler arasında görmüştüm. Kitabın benden alınmasının bununla ilgili olup olmadığını merak ediyorum. Bilgisayarınız hâlâ bende. Telefonunuzu bekliyorum.*

Cumhurbaşkanlığında geçirdiğim beş gün boyunca yapmam gereken çok fazla iş birikmişti. Bir süre onları temizlemekle uğraştım. Bu sırada Mehmet Gündüz hakkında daha fazla şey öğrenmemi sağlayan bir olay meydana geldi.

Bursalı müşterimin, ben köşkteyken gönderdiği dosyaları bilgisayarın masaüstüne indiriyordum. İndirme işlemi biten dosyalardan birini açarken yanlışlıkla başka bir dosyayı tıkladım. Mehmet Gündüz'ü, otuzlarında bir kadınla üniversite çağında bir genç kızın ortasında gösteren bir fotoğraf açıldı. Karısı ve kızıydı sanırım yanındakiler. Gündüz'e sıkı sıkıya sarılmışlardı. Mutlu görünüyorlardı. Kısa süre sonra tuzla buz olacak bir mutluluğun fotoğrafıydı. Ama bunu henüz bilmiyorlardı. Daha birlikte tatillere çıkacaklar, bayramda Malatya'ya gideceklerdi. Yeni konut projelerini gezip broşür alacaklardı. Mehmet Gündüz başka bir kadına âşık olmasaydı...

Bir süre sonra başkalarının hayatını anahtar deliğinden izliyor duygusuna kapılıp fotoğrafı kapattım. Masaüstündeki diğer dosyalara göz gezdirdim. R2KB892, x988, a12b2 gibi tuhaf isimli dosyalardı bunlar. Cemaat'in devlet örgütlenmesi hakkında dosyalar olabilirler miydi? Bir an açıp bakmak istedim ama vazgeçtim. Cemaat'in gizli bilgileriyle karşılaşırsam ne yapacaktım, polise mi ihbar edecektim? Hayır, benim işim değildi ihbarcılık. Cemaat'le hükümet arasındaki kavga beni ilgilendirmiyordu.

Saat dörde geliyordu. *Hum Zamirinin Serencamı*'nı kucağıma alıp Zabel'in yanına uzandım. Birkaç sayfa okuduktan sonra gözlerim kapanmaya başladı.

Daldıktan kısa süre sonra apartmandan gelen ayak seslerine uyandım. Birileri koşarak merdivenden aşağı iniyordu. Kim? Beş katlı apartmanda Zabel'le benden başka kalan yoktu. Evet, bir de üçüncü kattaki dairesini garsoniyer olarak kullanan Gaziantepli işadamı Muharrem Bey vardı ama o ayda

bir kez, gece geç saatte fahişelerle gelir, sabah ezanıyla çıkıp giderdi. Üç aydır Abdullah Sokak'ta olduğum halde bir kez bile görmemiştim yüzünü. Apartmanın kapısı büyük bir gürültüyle kapandı. Zabel uyandı.

"Ne oluyor?" diye mırıldandı.

"Apartmandan biri çıktı."

Yataktan fırlayıp pencereye koştu. Pencereyi açıp aşağıya baktı.

Birkaç saniye sonra dönüp, "Sokağın değnekçilerine benziyorlar ama karanlıkta seçemiyorum," dedi.

"Benziyorlar mı?"

"Bilmiyorum Ufuk, emin değilim, yanılıyor da olabilirim."

"Onu sormadım, bir kişi değil mi yani, neden çoğul konuşuyorsun?"

"İki kişiler. Balo Sokak'a saptılar şimdi."

İkimiz de aynı anda aynı şeyi düşünmüş olmalıyız. Kapıya doğru seğirttik. Hırsız kaynıyordu Beyoğlu. Ayak sesleri üst kat merdivenlerinden geldiği için büroma girmiş olmalarından şüpheleniyordum. Taksitleri henüz bitmemiş bir televizyonla külüstür bir bilgisayardan başkasını bulamazlardı orada ama yine de hırsızlık fikri tedirgin ediciydi.

Beşinci kata çıkan merdivenleri koşarak tırmandım. Korktuğum gibi kapının kilidi kırılmıştı. Büro darmadağındı. Çekmeceler ve dolaplar altüst edilmiş, içlerindeki dosyalar yere saçılmıştı. Külüstür bilgisayar ortada yoktu. Televizyon yerinde duruyordu. Kısa bir araştırmadan sonra Bursalı müşterimin gönderdiği dosyaları arşivlediğim CD'lerin de ortada olmadığını fark ettim. Neyse ki Gündüz'ün bilgisayarı Zabel'in evindeydi. Televizyona dokunmayıp sadece bilgisayarı ve CD'leri götürmeleri tuhaftı. Bir şey arıyorlardı. Büroya gizlice girip her şeyi altüst etmelerine değecek kadar değerli bir şey. Bursalı ikinci sınıf bir tekstilcinin internette kolayca bulunuverecek bilgileri olamazdı aradıkları.

Zabel korkmuştu. "Polise gitmelisin," dedi endişeli gözlerle.

Eski bir bilgisayar ve tanesi on kuruş bile etmeyen CD'ler için polislerin parmaklarını kıpırdatmayacağını anlattım. Ama korkusunu gideremedim. Yaşadığı binaya bu kadar kolay girileceği gerçeğiyle ilk kez yüz yüze gelmişti. Üstelik büroyu basıp dağıtan her kimse, peşinde olduğu şeyi almak için tekrar gelebilirdi.

Sabaha kadar uyuyamadım. Kulağım hep kirişteydi. Birkaç kez merdivenlerden geldiğini sandığım tıkırtıyla yataktan fırladım. Ama her seferinde merdivenlerden geldiğini sandığım sesin sokaktan geldiğini anladım.

Sabaha karşı bir şey beni dürttü, kalkıp pencereden baktım. Apartman sessiz, sokak ıssızdı. Abdullah Sokak'ın karşısındaki Zapyon Rum Lisesi'nin önünde sohbet eden iki kişiyi saymazsak etrafta kimsecikler yoktu. Zapyon Lisesi'nin de bulunduğu, İstiklal Caddesi'ni Sıraselviler'e bağlayan Meşelik Sokak, sarhoşlar ve keşlerin açık hava tekkesi işlevi görürdü geceleri. Daha birkaç gün önce aşırı dozdan veya kötü maldan ölen bir gencin cesedini bulmuştuk. Lisenin önündekiler de öbür dünyaya giden yolu hızlı adımlarla yürüyen iki keşti. Ya da müşteri bulmak için İstiklal Caddesi civarında yer tutmuş uyuşturucu satıcıları.

Yine de bulunduğum pencereyi karşıdan görecek bir açıda duruyor olmaları, yolumu gözledikleri şüphesi uyandırmıştı bende. Sanki arada bir kafalarını çevirip bulunduğum binaya bakıyorlardı. Abdullah Sokak'a dönüp üst kattaki büromun ışıklarını yakacağım anı bekliyorlardı. Döner dönmez saldıracaklardı. Aradıkları her neyse, almak için.

Saçmalıyordum. Uykusuzluk ve hırsızlık sinirlerimi germişti. Bir süre sonra yeniden uykuya daldım.

Telefon sesine uyandığımda çoktan öğlen olmuştu. Zabel ortalarda yoktu. Arayan numarayı tanımıyordum. Uykulu

halde açarsam sersem sepelek konuşacak, bir müşteri adayıysa muhtemelen rezil olacaktım. Koyu bir kahve içip ayıldıktan sonra aramaya karar verdim.

Kar yeniden başlamış, Abdullah Sokak beyaz bir örtüyle kaplanmıştı. Zapyon Lisesi'nin girişinde sohbet eden keşler çoktan gitmişti. Bir süre orada takılmış, sardıkları çift kâğıdı bitirip yollarına devam etmişlerdi galiba. Abdullah Sokak'ın değnekçileri her zamanki yerlerindeydi. Sokak arabalarla dolmuştu bile.

Kendime gelmek için üst üste iki kahve içtim. İnternette Cemaat operasyonuyla ilgili yeni haberleri okudum. Önceki gün gözaltına alınanlar, o sabah sağlık kontrolünden geçirilmişti. Polislerden biri, hastaneye götürülürken kelepçeli ellerini kaldırıp, "Haram lokma yemedim!" diye bağırmıştı. Bu sırada çekilen fotoğrafını Cemaatçiler Twitter'da retweet ediyorlardı.

Gözaltındakilerin avukatları, müvekkillerinin akıl ve mantık sınırlarını zorlayan iddialarla karşı karşıya olduğunu, ortada somut hiçbir delil yokken terör örgütü üyeliğiyle suçlandıklarını söylüyordu.

Mehmet Gündüz'ün adı yine hiçbir yerde geçmiyordu. Telefonunu tekrar aradım, kapalıydı.

Kapattıktan kısa süre sonra telefonum çalmaya başladı. Sabahki numaraydı. Artık açabilirdim.

"Üstadım merhaba," dedi bariton bir ses, beni yıllardır tanıyormuş gibi yılışık bir samimiyetle, "münasebetsiz bir zamanda aramadım inşallah."

"Özür dilerim ama tanıyamadım sizi."

"Kusura bakmayın, kendimi tanıtmadım. Benim adım Yıldırım."

Hafızamın derinliklerini yokladım ama hiçbir yüzü Yıldırım adıyla özdeşleştiremiyordum.

"Nerede tanışmıştık Yıldırım Bey?"

"Hiçbir yerde. Sizinle hiç karşılaşmadık Ufuk Bey. Ben genellikle Ankara'da olurum. İstanbul'a ancak teşkilat görev verdiğinde gelirim. Sizi de görev gereği arıyorum."

"Hangi teşkilat?"

"MİT."

"MİT mi?"

"Milli İstihbarat Teşkilatı."

"Biliyorum MİT'in ne anlama geldiğini ama benimle..."

"MİT'in sizinle ne işi olabileceğini düşünüyorsunuz."

"Evet, öyle."

"Bana yarım saat ayırırsanız bunu yüz yüze izah etmek isterim, üstadım."

MİT'le o güne kadar ilişkim olmamıştı. İstihbaratçıları sevmezdim. Kısa yoldan şöhrete kavuşmak için MİT'in kucağına oturan gazetecileri de.

"Tereddüdünüzü anlıyorum. İçiniz rahat olsun, olumsuz bir durum olmadığı konusunda sizi temin ederim. Sadece bir konuda yardımınızı isteyeceğim."

Üniversitede MİT ajanlığı teklif edilen öğrencilerle ilgili dinlediğim hikâyeler geldi aklıma. Bana da muhbirlik mi teklif edecekti acaba? Kim hakkında?

"Nasıl bir yardım?"

"Bunu sizinle bir kahve içerken anlatmak isterim, üstat. Takdir edersiniz ki, günümüz Türkiye'sinde önemli meseleleri telefonda konuşmak akıl kârı değil."

Kaçacak yer bırakmamıştı.

"Tamam ama korkarım çok fazla zamanım yok."

"Sadece yarım saat."

"Peki."

"Büronuz Taksim'de olduğuna göre orada buluşmayı tercih edersiniz, öyle değil mi?"

Bir yalan uydurdum.

"Şu anda bir arkadaşımın evindeyim, Anadolu yakasında. Birkaç saatten önce karşıya geçemem."

"Akşam altı iyi mi üstadım?"

"İyi."

"Taksim'de neresi diyelim?"

Kimsenin gitmediği bir yer olmalıydı.

"Meydan'daki Starbucks'ı biliyor musunuz?"

"Starbucks mı? Milli olmayan yerlerden uzak dururuz biz."

"Kahvenin milliyeti yok, Yıldırım Bey. Yarım saat oturup kalkacağız alt tarafı..."

"Biz yine de oradan uzak duralım. Solcu gençler her eylemde ilk iş oraya saldırır, bildiğiniz gibi."

"O zaman siz bir yer söyleyin."

"The Marmara'nın altındaki kafeye ne dersiniz?"

"Peki, nasıl tanıyacağım sizi?"

"Biz sizi tanıyoruz Ufuk Bey."

"Biz sizi tanıyoruz!" Hepimizin "teşkilatta" bir dosyası vardı. Fotoğrafımız, siyasi görüşümüz, okuduğumuz dergiler, gazeteler, arkadaşlarımızın hakkımızdaki görüşleri... Benimle ilişkiye geçmeden önce dosyama baktılarsa muhbirlik teklifini kabul etmeyeceğimi bilmeleri lazımdı.

Öyleyse benden ne istiyorlardı?

10

The Marmara Otel'in altındaki restoranın Taksim Meydanı'na bakan küçük bahçesi, hayranı oldukları Türk dizilerinin çekildiği kenti görmeye gelen Araplar ve Gezi İsyanı'nın yaşandığı meydana düzenlenen turistik turlara katılan Avrupalılarla doluydu. Masa komşum, tek başına şarap içen ellili yaşlarda bir kadındı. Romy Schneider'inkine benzeyen iri mavi gözleri, omuzlarına inen kül rengi saçları vardı.

O güne dek bir ajanla karşılaşmamıştım. Gazetecilik hayatım sokaktan uzakta, gazetenin mutfağında, yazı işlerinin steril ortamında geçmişti. İstihbaratçılara dair bütün bildiklerim, kitaplarda okuduklarımdan ve arada sırada televizyondaki tartışma programlarında rastladığım emekli ajanlardan ibaretti. Ama onlar da faal görevi çoktan bıraktıklarından, bugünün ajanlarını yansıtmaktan uzaktı. MİT ajanları nasıl giyinirdi acaba? Hafta sonu iznine çıkmış subaylar gibi mi? Üzerlerinden pejmürdelik akan sivil polisler gibi mi? James Bond gibi mi yoksa?

Yıldırım ne sivil polise benziyordu, ne hafta sonu iznindeki subaya ne de James Bond'a. Bayrak kırmızısı Tommy Hillfiger bir kazakla sarıya çalan bir pantolon giymiş, Prada gözlük takmıştı. Gizliliğin esas olduğu bir dünya için tuhaf bir kombinasyondu.

"Starbucks'la ilgili hassasiyetimi anlayışla karşıladığınız için teşekkür ederim üstadım," dedi merhaba bile demeye gerek duymadan masama otururken. "Size bir sır vereyim mi,

aslında ben de severim Starbucks'ın lattesini, mochasını. New York'ta görevliyken randevularımı, çalıştığım düşünce kuruluşunun bulunduğu binanın girişindeki Starbucks'ta verirdim daima. Ama takdir edersiniz ki, düşünce kuruluşunda çalışmakla, başında milli ifadesi bulunan istihbarat teşkilatında çalışmak aynı şeyler değil."

Garsona bir latte sipariş verdi.

"Türk kahvesi," diye ekledim, "az şekerli."

Yüzünde beğeni ifadesi belirdi.

"En doğru tercih üstadım, milli içkilerden şaşmamak gerek. Ben maalesef Amerika'da kaldığım dönemde gâvur kahvelerine fena alıştım."

Cebinden bir puro kutusu çıkardı. Habana. Uzattı.

"Kendi paketimden devam edeceğim," dedim masadaki Camel'i göstererek.

Kutudan yarısı içilmiş bir puro çıkardı, dudaklarına yerleştirip yaktı.

"Amerika'da görev yaptığım vakfın hangisi olduğunu sormayacak mısınız üstat?" diye sordu, derin bir nefes çekip üfledikten sonra.

Son yıllarda mantar gibi biten İslamcı vakıflardan biriydi sanırım sözünü ettiği. Hepsi devlet tarafından fonlanıyordu. Hiçbiri beş para etmezdi. Umurumda olmadığı halde kırmamak için sordum.

"Hangisi?"

"TTA."

TTA kelimesinin bende yarattığı etkiyi tartmak ister gibi gözlerimin içine baktı.

"TTA'yı biliyorsunuz, öyle değil mi?"

"Evet, elbette."

Sıradan bir düşünce kuruluşu değildi TTA. İktidarın ideoloji üretim merkezi olması hedeflenerek kurulmuş, devlet desteğiyle dünyanın önemli kentlerinde temsilcilikler açmıştı.

"Columbia Üniversitesi'nde doktora çalışmalarımı sürdürürken aynı zamanda TTA'nın New York temsilciliğini yürütüyordum. Üniversite, doktoranın ardından kalmam için çok dil döktü ama eşim ilk çocuğumuza hamile kalınca vatana dönme kararı aldık."

Purosundan derin bir nefes daha çekti. Romy Schneider gözlü kadının bulunduğu tarafa doğru üfledi.

"Şaşırdınız mı?"

Şaşırmam gerektiğini ima eden bir tonlamayla söylemişti bunu.

"Öyle mi gerekiyor?"

"Bizde genelde tam tersi olur da ondan soruyorum. Beyaz Türkler, çocukları Amerikan vatandaşlığı kazansın diye karılarını doğumdan önce Amerika'ya gönderir, bilirsiniz."

Kahvesinden bir yudum aldı, öfkeli bir ifade vardı şimdi yüzünde.

"Şükürler olsun, biz özümüze o kadar yabancılaşmadık."

Alkış bekleyen ilkokul çocukları gibi bakıyordu.

"Size bir soru daha... Amerika'da doktora yapmış genç bir akademisyenin MİT'te ne işi olabilir?"

Karşımdaki insanın sonu gelmeyen böbürlenmelerine sinirlenmeye başlamıştım.

"Hiçbir fikrim yok."

"Milli İstihbarat kabuk değiştiriyor, üstat. MİT safları artık yurtdışında doktora yapmış pırıl pırıl gençlerle dolu. Ben de bu kapsamda katıldım teşkilata. Üstelik şımarık beyaz Türkler değil, gerçek halk çocukları, Milli İstihbarat'ta görev alanlar. Bakın, mesela ben Kartal Meslek Lisesi'nin motor bölümünü bitirdim. Ardından Konya'da işletme okuduktan sonra devlet bursuyla gittim Amerika'ya. Teşkilattan davet alınca bir an bile tereddüt etmedim vatana dönmek hususunda."

"Sizin adınıza sevindim ama bütün bunların benimle ilgisini anlayamıyorum."

Kahvesinden iri bir yudum daha aldı. Purosunun yanıp yanmadığını kontrol etti.

"Teşkilatta kanaat önderleriyle ilişkiler için akademisyenlerden oluşan bir birim kuruldu üstadım. Ekibin başına da bendeniz atandım."

Övgüyü bu kez esirgemedim.

"Güzel, hayırlı olsun."

"İç meselelerimizle çok fazla başınızı ağrıtmayayım, sizinle yazmakta olduğunuz kitap hakkında konuşmak istiyorum."

Hangi kitaptı sözünü ettiği? Aylardır bitirmeye çalıştığım polisiye roman mı? Cumhurbaşkanının yurtdışı gezileri mi yoksa?

"İtiraf edeyim ki, cumhurbaşkanının kitabının sol fikirleriyle tanınan bir gazeteciye yazdırılmasına başlangıçta bir anlam verememiştik. Ama biraz araştırınca sizden iyisini bulamayacaklarını anladık."

Benden şüphelenmiş, araştırmış, solcunun teki olmama rağmen cumhurbaşkanının kitabını yazmak için biçilmiş kaftan olduğumu anlamışlardı. Sevinmem mi gerekiyordu buna?

Purosundan bir nefes daha çekti ve bir anda yüzünü çevirip yan masadaki kadının yüzüne doğru üfledi. Kadın neye uğradığını şaşırdı, boğulurcasına öksürdü.

"Neden yaptınız bunu?"

"Ne oldu ki üstadım, ne yapmışım?"

"Kadın rahatsız oldu, görmüyor musunuz?"

"Görüyorum. Ama Batılıların sömürge valileri gibi buraya gelip bize insan hakları dersi vermesi o kadar kanıma dokunuyor ki..."

"Neden bahsediyorsunuz Allah aşkına? Ne sömürge valisi, ne insan hakları dersi? Hem nereden biliyorsunuz Batılı olduğunu, belki de bir Arap..."

"Arap mı? Güldürmeyin beni, tanımadınız mı kendisini?"

Öksürmeye devam eden kadına tekrar baktım, Romy Schneider dışında kimseye benzetemiyordum.

"İnsan hakları kuruluşlarından birinin Türkiye temsilcisidir kendisi, Emma Tynes..."

Kadın, elini kaldırıp garsonu aranmaya başlamıştı. Kadehindeki şarabı bir dikişte bitirip ayağa kalktı. Paltosunu almak için sandalyeye uzandığında göz göze geldik.

"İnsan hakları kuruluşunda çalışmak suç mu? Ne yapmışlar Türkiye'nin eksikleri, yanlışlarını söylemekten başka?"

"Türkiye'nin eksikleri ve yanlışları mı?"

MİT görevlisi, inanmaz gözlerle bakıyordu bana.

"Cemaat medyası ağzıyla konuşmayacaksınız inşallah, üstadım."

"Nasıl konuşuyormuş Cemaat medyası?"

"Kendi vatanlarını Batı'ya ispiyonlarcasına. Sizin gibi bir antiemperyalistin, vatan hainlerinin yanında yeri olamaz."

"Benden ne istediğinizi hâlâ anlayabilmiş değilim Yıldırım Bey. Solcu ve antiemperyalist olduğumu tespit ettiğinize göre Cemaat'le hiçbir ilgimin bulunmadığını da biliyor olmalısınız."

"Biliyoruz üstadım. Biliyoruz bilmesine ama farkında olmadan enfekte olmuş bir birimle temas kurmuş olmanızdan endişeleniyoruz."

Ne komik bir ifadeydi bu! Bunu olağanüstü bir ciddiyetle söylemesi her şeyi daha da komik kılıyordu. Elimde olmadan güldüm.

"Bunda gülünecek bir şey göremiyorum," dedi asık bir suratla, "Türk devletinin ölüm kalım mücadelesinden söz ediyorum size."

Günahım kadar sevmezdim Cemaat'i ama bu, karşımdaki insanın aptalca cümlelerine gülmeme engel değildi.

"Mehmet Gündüz mü, sözünü ettiğiniz enfekte olmuş kişi?"

Yüzündeki somurtuk ifade yerini gülümsemeye bıraktı.

"Ben isim zikretmekten özenle kaçındım üstadım. Ama madem lafı oraya getirdiniz söyleyeyim, evet, Mehmet Gündüz'den söz ediyorum. Polis tarafından her yerde aranmasının sebebi de bu."

Gözaltında olan bir kişi nasıl aranabilirdi ki?

"Mehmet Gündüz'ün çoktan gözaltına alındığını düşünüyordum."

Pat diye söylemiştim bunu. Söyler söylemez de pişman oldum.

Şaşırdı.

"Nereden çıkarıyorsunuz gözaltında olduğunu? Gözaltındaki biri için neden bütün karakollara tutuklama emri gönderilsin ki?"

"Mehmet Bey'in nerede olabileceğine dair en ufak bir fikrim yok. Merak ettiğiniz buysa..."

"Bunu biliyoruz. Terör örgütü liderlerinin saklanmak için gazetecilerden daha sağlam bağlantıları olmalı."

Terör örgütü lideri mi? Birkaç gün önce cumhurbaşkanlığı başdanışmanı olarak tanıdığım kişi, şimdi terör örgütü lideri olarak çıkıyordu karşıma.

"Terör örgütü lideri dediğiniz adam.."

"Evet, cumhurbaşkanlığında başdanışman. Bunda şaşıracak bir şey yok. Paralelci hainlerin nerelere sızmış olduğunu bütün ayrıntılarıyla anlatsam küçük dilinizi yutarsınız. Mehmet Gündüz, paralel terör örgütünün devlet imamıydı. Haberiniz var mıydı bundan?"

"Twitter'da bununla ilgili birkaç cümle okuduğumu hatırlıyorum. Ama sosyal medyada takma isimle ona buna çamur atanları ciddiye almam."

"Twitter'daki trolleri boş verin üstadım. Bunu MİT personeli olarak size ben söylüyorum. Teşkilatın sözüne güvenebilirsiniz."

"Yıldırım Bey, mahkeme kararı olmadan kimseye terör örgütü lideri diyemezsiniz. Yargısız infaz olur bu."

Acır şekilde baktı.

"Çok naifsiniz."

"Evet, belki de öyleyim."

"Ama devlet idaresi naiflik kaldırmaz. Carl Schmitt okudunuz mu hiç?"

Nazi Almanya'sının faşist hukukçusuydu Carl Schmitt. Devletlerin olağanüstü dönemlerde hukuk dışı yöntemlere başvurabileceğini savunmasıyla ünlüydü. "Devletlerin istisna hakkı" diyordu bunun adına. İktidar yanlısı medyada son dönemde sık sık referans veriliyordu Schmitt'e.

"Evet, biliyorum Schmitt'in tezlerini ama ben demokrasiyi savunan felsefecileri tercih ederim."

"Demokrasiyi savunan felsefeciler mi?"

"Almanlardan söz ediyorsak tercihim Arendt'tir mesela."

"Hannah Arendt mi? Yahudi'ydi, öyle değil mi?"

"Bunun bir önemi var mı?"

"Beni yanlış anladınız üstadım. Benim söylemek istediğim, Yahudilerin savunmak zorunda oldukları bir devletin bulunmadığıydı. İsrail'i zaten Amerikalı abileri savunmuyor mu?"

Kendi yaptığı espriye bir kahkaha patlattı. Bense, çenesine bir tane patlatıp oradan çıkıp gitmek istiyordum.

"Hukuk dışına çıkmak bana göre değil Yıldırım Bey. Ne kadar tehdit altında olsanız da..."

"Mehmet Gündüz hakkındaki delilleri görseniz naifliği bir kenara bırakırsınız üstadım. Ama hazırlık soruşturması gizli olduğu için ne yazık ki sizinle paylaşamıyorum."

"Elinizde Gündüz'ü mahkûm ettirmeye yetecek deliller varsa benden ne istiyorsunuz?"

"Sizden tek isteğimiz, Mehmet Gündüz'ün devlette enfekte ettiği birimlerin listesi."

"Delilik bu!"

"Nedir delilik olan?"

"Devletteki Cemaatçilerin listesinin bende olduğunu düşünüyor olmanız."

"Onun sizde olmadığını biliyoruz. Bizim istediğimiz başka bir şey."

"Nedir?"

"Mehmet Bey'in bilgisayarı."

Demek ki biliyorlardı.

"Bunu nasıl becerdiğinizi bilmiyorum ama bilgisayarını emanet edecek kadar size güvenmesini sağladınız."

Mehmet Gündüz'ün bilgisayarının bende olduğunu kimsenin öğrenemeyeceğini sanmıştım. Şimdi, bu satırları yazarken düşünüyorum da elbette saflıktı bu.

Böyle bir taleple karşılaşmayı beklemediğim için ne cevap vereceğimi bilemiyordum.

"Bilgisayarın sizde olmadığını söylemeyeceksiniz inşallah."

"Cevap vermek zorunda mıyım?"

"Hükümeti desteklersiniz, desteklemezsiniz, orası beni ilgilendirmez. Ama paralel şebeke; devlet meselesi. Güncel siyasi tartışmalardan ayrı düşünmelisiniz bu konuyu. Hükümetten Türk Silahlı Kuvvetleri'ne kadar tüm devlet organları, paralelci hainlere karşı izlenecek devlet politikası konusunda fikir birliğine varmış durumda. Bir vatansever olarak devletin ölüm kalım mücadelesine siz de destek vermelisiniz üstat. Karşımızda Mossad ve CIA ile iş tutan adamlar var."

Yüzünü bana iyice yaklaştırmıştı.

"Vatanın o bilgisayara ihtiyacı var, üstat!"

Nefesinde berbat bir koku vardı. Kendimi geri çektim.

"Vatan kadar önemli başka değerler de var Yıldırım Bey."

"Ne gibi?"

"Dostluk gibi, güven gibi."

"Şeytanla dostluk olmaz ki."

Şeytan mıydı bilgisayarını sakladığım adam? Cemaat'in tehlikeli bir örgüt olduğu ortadaydı. Ama Mehmet Gündüz? Bu soruya kesin cevap verebilecek kadar yakından tanımıyordum onu. Belki de haklıydı karşımdaki. Ama Gündüz'ün suçluluğundan emin olmadan bilgisayarı vermek istemiyordum.

"Söylediklerinizi değerlendireceğim..."

"Demek ki yeterince ikna edici olamadım."

"Dediğim gibi Yıldırım Bey, acele karar vermek istemiyorum."

"Ama güvenlik güçlerinin acelesi var üstadım."

Kar yeniden atıştırmaya başlamıştı.

"Geç oluyor, kalkmak zorundayım."

"Akademik İlişkiler Danışmanı" yazılı, kurum ismi bulunmayan bir kartvizit uzattı.

"Telefonunuzu bekleyeceğim."

"Arayacağım."

İstiklal'e girdikten sonra doğrudan Abdullah Sokak'a sapmak yerine ara sokaklara girip çıkarak vardım eve.

Bir his takip edildiğimi söylüyordu.

11

Selim, şu lanet medya piyasasındaki en iyi istihbarat muhabirlerinden biriydi. Yıldızı Susurluk haberleriyle parlamıştı. Kumarhaneler kralı Ömer Lütfü Topal'ı öldüren silahta Abdullah Çatlı'nın parmak izinin bulunduğunu yazan ilk gazeteciydi. Susurluk haberlerinin etkisiyle, hatırı sayılır bir ücrete Şahin Grubu'ndan *Gün* gazetesine transfer oldu. Ama *Gün*'de eski başarısını sürdüremedi. 1990'lar geride kalmış, merkez sağ partiler 2001 krizinin etkisiyle siyasetten silinmiş, onlardan açılan boşluğu İslamcılar doldurmuştu. İktidarda, İslamcılıktan gelen siyasetçilerin henüz birkaç yıl önce kurduğu bir parti vardı. "Değiştik" diyorlardı ama yalan söyledikleri kısa sürede ortaya çıkacaktı. Susurluk'un modası geçmişti. Şimdi Ergenekon zamanıydı. Ergenekon savcılarının sızdırdığı belgeler gazeteye manşetten giriyordu. Selim yeni döneme ayak uyduramamıştı. Ya da birazdan anlatacağım nedenlerle, uydurmak istememişti. Yazı işlerine ısrarla Susurluk haberleri getirmeye devam ediyor, iç sayfalarda ancak bir iki sütunluk yer bulabiliyordu. Genel yayın yönetmeni bir seferinde, herkesin ortasında, "Susurluk'ta takılıp kaldın ulan! Zaman makinesine bin ve bugüne geri dön!" diye azarlamıştı onu. Ama Selim kimseyi takmıyordu. İşten atılma korkusu yok gibiydi.

Bir süre sonra gazetede bir söylenti dolaşmaya başladı. İddiaya göre Selim, Şahin Grubu'nda başladığı emlak alım satımı işini *Gün*'de daha da ilerletmişti. Tophane'deki harabe evleri

ucuza alıp imar izni çıkartıyor, biraz restore ettirdikten sonra astronomik fiyatlara satıyordu. İddiaya göre bu işte, aynı zamanda *Gün*'de köşeyazarı olan İslamcı yazarlardan biriyle ortaktı.

Selim, artık işadamı olmuştu. Ama gazeteye gelip gitmeye, her sabah yazı işlerine Susurluk haberleri getirmeye devam ediyordu. İşadamı değil gazeteci olarak bilinmek istiyordu çünkü. Başka biri olsa çoktan kovulurdu. Fakat kovulmadı. Bunda iş ortağı İslamcı köşeyazarının da payı vardı... Bazen öğle yemeğini birlikte yerdik. Emlak işlerinden hiç söz etmezdi. Futboldan, son çıkan kitaplardan, kadınlardan ve Ergenekon soruşturmasından konuşurduk. Dosya uydurma delillerle doluydu, dediğine göre. Bütün soruşturma aslında Cemaat'in intikam operasyonuydu. İktidar partisi de bunu biliyordu ama muhaliflerini alt etmek için Cemaat'le işbirliği yapmıştı. İlk fırsatta Cemaat'in de defterini düreceklerdi.

"Mehmet Gündüz," diye tekrarladı telefonda, "nereden hatırlıyorum ben bu ismi?"

"Cumhurbaşkanının başdanışmanı."

"Hah, tabii ya! 29 Ekim resepsiyonunda tanışmıştık onunla. Dur bir dakika, gözaltında olduğunu mu söylüyorsun yani?"

"Gözaltına alındığını."

"Ne fark var?"

"Hâlâ gözaltında olup olmadığını bilmiyorum."

"Hangi gerekçeyle?"

"Cemaat'in devlet imamı olmakla suçlanıyor."

"Ne, ne, ne! Vay anasını! Nereden duydun bunu?"

"Gizli bilgi değil ki, Ak Troller günlerdir sosyal medyada yazıp duruyor. Ama Mehmet Gündüz ismini onlara da birilerinin fısıldadığını tahmin ediyorum."

"Kim?"

"Emin değilim. Belki MİT, belki başbakanlık."

"Vay vay vay, bomba haber bu Ufuk!"

"Sen öyle diyorsan..."

"Başka kim biliyor bunu?"

"Medyada kimsenin haberdar olduğunu sanmıyorum, hiçbir yerde yazılmadı."

"Sen nereden duydun peki?"

"Mehmet Gündüz, Huber Köşkü'nde gözaltına alınırken ben de oradaydım."

"Ne işin vardı oğlum köşkte? Gazeteden kovulduktan sonra cumhurbaşkanının yanına mı kapılandın yoksa?"

"Öyle de denebilir."

Kıkırdama duyuldu.

"Dönek oldum desene şuna..."

"Dönek mi? Emlak işinden dünyalığını doğrultmuş bir gazetecinin kredi kartı borcunu kapatmaya çalışan birini döneklikle suçlaması komik değil mi sence?"

"Benimkine döneklik değil ticaret derler, oğlum."

"Gazetede öyle demiyorlar ama."

"Bırak dedikoducu pezevenklerin ne dediğini, köşkte ne aradığını anlat bana."

"Cumhurbaşkanının kitabını yazıyordum."

"Hayırlı işler paşam! Madem kapılandın yanına, neden kendin sormuyorsun Cumhurbaşkanına, Mehmet Gündüz'ün başına ne geldiğini?"

"Gündüz, cumhurbaşkanlığındaki tek ilişkimdi. Başka kimseyi tanımıyorum."

Uzun bir sessizlik oldu. "Araştıralım bakalım," diye mırıldandı, "emniyette tutuluyorsa, birkaç saate öğrenirim akıbetini. Ama MİT'teyse zor. Oradaki haber kaynaklarımın hepsi tasfiye edildi."

Ulusalcılar, sosyal demokratlar, ülkücüler, Amerikancılar, İslamcılar... Selim hepsinden haber alırdı. Ama son yıllarda

haber kaynaklarının çoğu tasfiye edilmiş, devletin bütün kurumlarını başta Cemaatçiler, İslamcılar ele geçirmişti.

Ertesi gün Mehmet Gündüz'ü aramadım. Sonraki gün de. Ufuk Lodos Advertising Agency'yi kurmaya giden yolda dev bir adım atmaya hazırlanıyordum. Huber Köşkü'ndeyken beni arayan 0224'lü telefon numarası, Bursalı bir müşteri adayına ait çıkmıştı. "İç giyimin Prada'sı olmak isteyen bir tekstil şirketiyiz!" Telefonda kendisini böyle tanıttı, birkaç yıl önce mandıracılıktan moda endüstrisine geçiş yaptığını söyleyen işadamı. Bir Alman marketler zincirine tanesi yirmi cent'e fason tişört üretiyorlardı. Hedefleri büyüktü. Dünya markası yaratacaklardı! İşe moda, eğlence, sanat, felsefe, spor, magazin, ekonomi ve çevre sorunlarıyla ilgili bir dergi çıkararak başlamak istiyordu. Bu konuda mümkün olan en kısa süre içinde benimle bir görüşme yapmak istiyorlardı. Ertesi sabah ilk feribotla gelebileceğimi söylemiştim; Bursa'ya yapacağım bir seyahatin, son günlerde yaşadığım tuhaf olayları unutturabileceği düşüncesiyle.

Eski mandıracı, toplantıya CEO'suyla birlikte girdi. Esprili insanlardı. Daha doğrusu işadamı espriliydi; CEO, onun anlattığı Karadeniz fıkralarına şen kahkahalarla eşlik ediyordu. Nerede gülüneceğine ona bakarak karar veriyordum. CEO gülmeye başlayınca gülüyor, susunca susuyordum. İşadamlığı diplomasi demekti.

Esas işleri Almanya'ya fason tişört üretmek olduğu için derginin Türkçe-Almanca yayımlanmasını istiyorlardı. Onun dışında her şeyi bana bırakacaklardı. Başta derginin moda, eğlence, sanat, felsefe, spor, magazin, ekonomi ve çevre sorunlarıyla ilgili olması gerektiğini düşünmüşlerdi ama istersem evlilik, yemek, ilişkiler, sosyal medya ve bilim konularına da odaklanabilirdim. Kendi işimi bana öğretecek değillerdi. Ama ilk sayının kapağında "İmparator" Fatih Terim'i, ikincisinde reality şovla-

rın aranan jüri üyesi Nur Yerlitaş'ı görmek istiyorlardı. Dergi başına üç bin dolara anlaştık. Ajansımı Abdullah Sokak'tan Maslak'taki plazaya taşıyacağım gün ufukta belirmişti.

Toplantının ortasında telefonum çaldı. Yıldırım'dı arayan. Sessize aldım. İktidar-Cemaat kavgası biraz daha bekleyebilirdi. Deniz otobüsüyle İstanbul'a dönmek için Mudanya'ya giderken bu sefer Whatsapp'tan mesaj gönderdi.

"Sorumluluktan kaçmak size yakışmıyor üstadım. Bilmem farkında mısınız ama Terörle Mücadele Kanunu'na göre terör örgütüne yardım ve yataklık, örgüt üyeliği kapsamında değerlendirilir ve cezası yirmi yıldan başlar."

İş ciddileşiyordu.

İstanbul'a dönüş yolunda uzun uzun düşündüm. Açıkça tehdit edilmiştim. Belki de gerçekten Mehmet Gündüz'ün bilgisayarını MİT'e vermem gerekiyordu. Cemaat operasyonu kapsamında gözaltına alınmam, hele cezaevine atılmam, sıfır noktasına geri dönmem anlamına gelirdi. Bunu göze alamazdım. Medyaya geri dönmek istemiyordum. Gazetecilikten nefret ettiğimden değil, iktidarın kıçını yalamadan gazetecilik yapma imkânı kalmadığından.

Oysa neredeyse becerecek gibi olmuştum bunu. Kuytu bir köşe bulmuş, yıllarca cinayet, ekonomi ve magazin haberleriyle uğraşmıştım. Karısını, kaynanasını, baldızını ve iki çocuğunu vurup intihar eden manyaklarla, yeni açılan beach club'da eski sevgilisiyle "pişti olan" televizyon ünlüleriyle... Sonra yeni genel yayın yönetmeni geldi ve her şey değişti. Manşetleri benim yazmamı istiyordu. Gezi direnişi patlak verince gazetedeki hava birdenbire sertleşti. Gösterilere katılan gazeteciler polis fotoğraflarından tespit edilip birer birer kovuluyordu. Karımın çalıştığı cep telefonu şirketinde de durum farklı değildi. Kısa süre önce "kurumsal pazarlama direktörlüğü"ne atanmıştı ve tırnaklarıyla kazıyarak geldiği yeri "ro-

mantik bir eylem" nedeniyle kaybetmek istemiyordu. Gezi'yi elbette destekliyordu ama Gezi Parkı'ndan uzak durmaya dikkat ediyordu. Bana da aynı şeyi yapmayı salık veriyordu. Yeni bir ev almıştık, yeni bir araba alacaktık. Kızımız okula başlayacaktı. İşten atılmam ailemiz için bir felaket olurdu...

Sonunda kovuldum ama karımın korktuğu gibi direnişe katıldığım için değil. Gezi sırasında okur temsilcisi, gazetenin yayın stratejisini sert biçimde eleştiren yazılar kaleme almaya başlamıştı. Başta *Gün* gazetesi olmak üzere tüm yandaş medyayı gerçekleri karartmak, yüz binlerin katıldığı bir eylemi okurlardan saklamakla suçluyordu. Haklıydı. Haber kanallarının penguen belgeseli yayınlaması gibi biz de Gezi'yle ilgili haberleri iç sayfalarda birkaç sütuna sıkıştırıyor, birinci sayfayı saçma sapan haberlerle dolduruyorduk.

Derken bir gün, *Gün*'e yazdığı yazıların bir benzerini *New York Times*'a da yazmaya kalktı. Hükümeti sansürcülükle suçluyordu. Ertesi gün işten atıldı. Birkaç gün sonra yazı işleri sekreteri beni arayıp genel yayın yönetmeni yardımcısının, gazete içindeki ismiyle "Hükümet Komiseri"nin görüşmek istediğini haber verdi.

Bu göreve, gazeteye devlet tarafından el konduktan sonra atanmıştı. Bütün işi, haberlerin kırmızı çizgileri çiğneyip çiğnemediğini denetlemek ve Gezi'ye katılanları belirleyip kovmaktan ibaretti. Sıra bana gelmişti. Fotoğraflarımı önüme koyup işten çıkarıldığımı tebliğ edecekti. Karımın kehaneti gerçeğe dönüşmek üzereydi.

Ama öyle olmadı. Gazetecilik tecrübemi öven birkaç cümle geveledikten sonra, "Gazetenin yeni okur temsilcisi olmanı istiyoruz," dedi. Eski okur temsilcisi gazeteyi sırtından hançerlemişti. Yere düşen bayrağı hep birlikte kaldıracaktık. Üst akıl, faiz lobisi, Tapınak Şövalyeleri ve CIA'in ortak saldırısına karşı birlikte mücadele zamanıydı.

Cinayet ve ekonomi haberlerinden başımı kaldırmadığım için apolitik biri olduğumu ve okur temsilciğinde beni kolayca yönlendirilebileceğini düşünmüş olmalı. Birkaç yıl önce olsa bu teklifin üzerine atlardım. Okur temsilciliği, editörlükten köşeyazarlığına terfi etmek anlamına geliyordu çünkü. Gazeteye istediğim saatte gelecek, istersem yazılarımı deniz kıyısında, şezlongda yazacaktım. Medya proleteryasından ayrılıp mutlu azınlık arasına katılma fırsatıydı bu.

Reddettim.

Şaşırdı.

"Benim değil, yönetim kurulunun kararıydı," diye mırıldandı, "reddedilmek hoşlarına gitmeyecektir."

Bir süre sonra ben de kovuldum.

"Savaşın en zor günlerinde cepheden kaçtın," diye açıklayacaktı işten çıkarılma nedenimi. Gazeteciye değil, fedaiye ihtiyaçları vardı.

Ama bunu karıma anlatamadım. Parlak bir kariyeri kendi ellerimle mahvetmiştim ona göre. Orta yaş bunalımıydı. Eylemlere katılan gençleri anlıyordu ama kırk bir yaşındaki bir insanın romantizme kapılması aptallıktan başka bir şey değildi. Kocasının Gezi yüzünden işten atıldığının duyulması onun için de iyi olmayacaktı. İdeallerimize ne olacaktı? Onun Polo'sunu satıp üstünü banka kredisiyle tamamlayarak Mini Cooper alacaktık; almayacak mıydık? İlk arabamız bir kaplumbağaydı. 1974 Volkswagen. Evlendiğimiz sene alıp oto sanayi sitelerine uğraya uğraya boydan boya Akdeniz'i gezmiştik. Sovyetler Birliği yıkılmış, uğruna ölünecek bir ideal kalmamıştı. Ama sınavla girilen ve kariyer basamakları adım adım çıkılan işler de bize göre değildi. Geçici işlerde çalışıyorduk. Çevirmenlik, rehberlik, fikserlik. 1974 Volkswagen bize yetiyordu. Birkaç sene sonra onu satıp on yaşında bir Golf aldık. Bir dergi grubunda tam zamanlı editör olarak çalışma-

ya başlamıştım. Eski karım bir Amerikan şirketine girmişti. Artık FMCG sektöründeydi: Fast Moved Consumer Goods. Hızlı tüketim ürünleri. İlk terfisini alınca arabaları çiftledik. Benim maaşım zorunlu giderlere, onunki kredilere gidiyordu. Mantıklı bir işbölümüydü. Aşk evliliğiydi bizimki. Her aşk gibi coşkusu yavaş yavaş azalmış, mantık evliliğine evrilmişti. İkimiz de mantıklı insanlardık. İki kişinin bir kişiye göre daha kolay borç ödeyebileceğini görüyorduk. Devrimciliği ısrarla sürdüren birkaç kişiyi saymazsak çevremizdeki herkes aynı şeyin peşindeydi. Devrimcilikte ısrar edenler de ya doğuştan uyumsuzdu ya da özgüven eksikliğinden mustaripti. Toplumsal mücadelenin küresel geri çekiliş yaşadığı bir çağda kendi küçük dünyalarımıza çekilmeyecektik de ne yapacaktık?

Her şey iktidarın değişmesiyle dönüştü. Çalıştığım gazeteye devlet el koydu. Pazarlama müdürlüğüne terfi ettikten birkaç ay sonra karımın çalıştığı şirkete de el koydular. Yöneticiler birer birer görevden alınmaya başlamıştı. Bir zamanların en beğenilen şirketi, torpillilerle dolduruluyordu. Eski karım görevden alınma sırasının kendisine gelmesinden korkuyordu. Önce dizinin üstündeki etekleri dolaba kaldırdı; yaz gelince, askılı bluzları. Nihayet ramazanda oruç tutmadığı halde tutuyormuş gibi yapmaya başladı.

Benim de ondan aşağı kalır yanım yoktu. Yazı işleri toplantısında nefesim kokmasın diye öğlenleri şarap içmeyi bırakmış, iktidar partisi hakkındaki gerçek düşüncelerim anlaşılmasın diye sosyal medya hesaplarımı kapatmıştım. Gazetede grev patlak verince mücadeleye katılmak yerine bilgisayarın arkasına saklanmayı seçtim. Grevcilerin çoğu arkadaşımdı, cesaretlerine saygı duyuyordum ama yaptıklarının aptallıktan başka bir şey olmadığını düşünüyordum. İktidarın demir yumruğuna karşı üç beş kişi ne yapabilirdi ki?

Grev pankartının altında bekleşen grev gözcüleriyle karşılaşmamak için sabahları yolumu değiştirmeye, gazeteye arka

kapıdan girmeye başlamıştım. Neden aralarında olmadığımı sorduklarında ne diyecektim? "Şu mortgage kredisi bir bitsin, ondan sonra" mı? On dokuz yaşım beni görse suratıma tükürürdü.

Grev sırasında gösterdiğim soğukkanlılığı pekâlâ Gezi'de de sürdürebilirdim, eski karıma göre. Hiç değilse okur temsilciliği teklifini kabul etmem gerekirdi. En azından bir süre için. Mini Cooper'la Ataşehir'de aldığımız evin taksitleri bitene kadar. Bu, dokuz yıl demekti. Kurtuluş'taki evi satıp şehrin on beş kilometre dışına neden taşındığımızı tam olarak anlayamamıştım. İtibar için, diyordu eski karım. İş dünyasında her işin başı itibardı. Ben naif biriydim, bu işlerin nasıl yürüdüğünü anlayamıyordum. O yüzden yıllardır magazin ve cinayet haberleri arasında debelenip duruyordum. Mesleğe birlikte başladığım birçok arkadaşım çoktan yolunu bulmuş, fırsat sonunda benim de ayağıma gelmişti. Ve ayağıma gelen topu ezmiştim. Böyle bir dönemde okur temsilciliği yapmanın zorluklarını tabii ki biliyordu. Ama her zamanki sağduyum ve tecrübemle, üzerime çok fazla çamur sıçratmadan bu işin de altından kalkabileceğimi düşünüyordu. Bütün ikizler burçları gibi diplomasinin, denge sanatının ustasıydım ben. Rakıyı, kendini rezil edecek o son yudumu içmeden bırakanlardan. Okur temsilciliğini başkasına değil bana teklif etmeleri de bunun göstergesiydi. On iki yıllık beraberliğimiz boyunca onun aşırılıklarını dengeleyen hep ben olmuştum. Gazetede de yapabilirdim aynısını. Okur temsilcisi köşesini, kendimi rezil edecek o son cümleyi yazmadan, yazamaz mıydım?

Birkaç ay sonra boşandık. Hayır, Gezi yüzünden demeyeceğim, aşırı mantık yüzünden oldu. Greve katılmamak, katılmaktan daha mantıklıydı; Ataşehir, Kurtuluş'tan daha mantıklıydı; Polo, on yaşındaki Golf'ten daha mantıklıydı; Mini Cooper, Polo'dan daha mantıklıydı. Köşeyazarlığı teklifini

reddedip kalorifersiz bir büroda broşür yazmak mantıksızlıktan başka bir şey değildi. Haklıydı karım. Mantıktı bizi bu hale getiren. Bir süre uzak durmak istiyordum, buz gibi mantığın yön verdiği medya plazalardan. Abdullah Sokak'ta kurduğum küçük dünyanın ne idüğü belirsiz bir Cemaatçi yüzünden altüst olmasına izin veremezdim.

Yalova-İstanbul feribotundan bilgisayarı MİT'e teslim etmeye karar vermiş olarak indim.

Yenikapı'da sert bir poyraz karşıladı bizi. Fırtına İstanbul'u boşaltmış, sokaklarda tek tük insan kalmıştı. Titreyerek Pertevniyal Lisesi'ne yürüyüp Taksim dolmuşuna bindim.

Abdullah Sokak bomboştu. Bağırış çağırışları gece geç saatlere kadar eksik olmayan değnekçiler bile görünmüyordu ortada. Daha garibi, sokaktaki bütün pencerelerin zifiri karanlık olmasıydı. Oysa daha gece yarısı bile olmamıştı.

Zabel'in kapısını ardına kadar açık buldum. İçeri girince üç gün önce kendi büromda karşılaştığım görüntünün bir benzeriyle karşılaştım. Deprem olmuş gibiydi. Oje şişeleri, taraklar, Rusça, Ermenice kitaplar, ne işe yaradığını bilmediğim birkaç küçük elektronik cihaz, küçük şişeler, tarot kartları, firketeler... Bütün eşyalar yere saçılmıştı.

Kimdi eve girenler? Benim büroma girenler mi?

Ne arıyorlardı? Aynı şeyi mi?

Zabel nereye gitmişti?

Cebini aradım ama kapalıydı.

Ne yapmam gerektiğine karar vermeye çalışırken dışarıdan birinin, "Ufuk Bey!" diye seslendiğini duydum. Pencereden bakınca karşıki binanın kapıcısıyla göz göze geldik. "Bekle beni aşağıda," diye bağırmama fırsat vermeden, topallayarak daldı apartmana. Çocukken bir çatışmanın ortasında kalıp dizkapağından vurulduğunu anlatmıştı bir seferinde. O yüzden topallıyordu. Üçüncü kata çıkması dakikalar sürdü.

Bacağını sürüye sürüye merdivenlerden çıkarken bir yandan da sesi duyuluyordu.

"Korkunç bir şey oldu!"

"Sizi aradım ama telefonunuz kapalıydı."

"Benden başka kimse yoktu sokakta."

"Beni dinlemediler bile!"

Üçüncü kata geldiğinde kan ter içinde kalmıştı.

"Ne oldu Yaşar, kim dinlemedi seni, buranın hali ne böyle?"

"Önce sizi sordular," dedi korkudan büyümüş gözlerle, "bulamayınca Zabel Abla'yı götürdüler."

"Kim?"

"Polisler!"

"Nereye?"

"Nereye olacak beyim, zührevi hastalıklar hastanesine! İhbar varmış Zabel Abla hakkında, para karşılığında erkeklerle beraber oluyor diye!"

Gömleğinin yakasına yapışıp var gücümle kendime çektim.

"Bana niye kızıyorsun beyim?" diye inledi korkuyla. "Polisin söylediğini söylüyorum ben!"

Zabel'in değil, benim peşimdeydiler.

Yıldırım'ı aradım. İlk çalışında açtı.

"Benden kaçtığınızı düşünmeye başlamıştım üstat," dedi alaycı bir sesle.

Abdullah Sokak'ta yaşananları biliyordu.

"Zabel nerede?"

"Zabel mi? Kimden bahsediyorsunuz üstat?"

"Zabel Hazaryan. Abdullah Sokak'taki alt kat komşum. Bu akşam evini basıp gözaltına almış polisler."

"Anladığım kadarıyla kız arkadaşınız için benden yardım istiyorsunuz, öyle mi üstadım?"

Her şeyi biliyorlardı.

"Hukuku uygulamanızı istiyorum sadece!"

"Suç delillerini güvenlik güçlerinden saklayan birinin hukuktan söz etmesi komik olmuyor mu üstat?"

Bilgisayarın peşindeydiler. Bulamayınca Zabel'i götürmüşlerdi.

"Bunun adı şantajdır Yıldırım Bey!"

"Vatanseverleri şantajla suçlamak yakışık almadı üstadım."

Klik.

Telefonu kapatmıştı.

Koz şimdi ondaydı: Zabel karşılığında bilgisayar.

Elimi çabuk tutmalıydım. Abdullah Sokak'ta olduğumu biliyorlardı. Koşarak aşağı inip Abdullah Sokak'ı dikine kesen çıkmaz sokağa bıraktığım arabama atladım. Motoru çalıştırırken avukat arkadaşım Atilla'yı aradım.

Körkütük sarhoştu. Berbat sesli bir kadın arkada türkü söylüyordu. Zabel'in başına gelenleri anlattım. "Kafayı takma," dedi, olanları birkaç kez tekrar ettirdikten sonra, "alt tarafı nezarette bir gece geçirecek. Yarın sabah çıkarırız."

Zabel'in vizesinin aylar önce dolduğunu anlatmaya çalıştım. Hattın öbür ucundaki gürültü arttı, telefon kapandı.

Galata Köprüsü'nden geçerken Mehmet Gündüz'ü bir kez daha aradım, telefonu hâlâ kapalıydı.

Haliç'e fırlatıp bilgisayardan kurtulmak geçti bir an aklımdan. Ama köprünün üzerinde insan karaltıları vardı. Hem pazarlık yapacaksak bilgisayarın bende kalması daha iyiydi.

Atilla haklıydı, sabahı beklemekten başka çare yoktu.

12

Son uykularını Selimpaşa Mezarlığı'nda çekenlerin birçoğunun mezar taşında doğum yeri olarak bugün Yunanistan sınırları içinde kalan şehirler yazar. Selimpaşa, mübadele sırasında Yunanistan'tan sürgün edilen Müslümanların karaya ilk ayak bastığı limanlardan biriydi. Onları Karadeniz'den gelen göçmenler ve İstanbullu yazlıkçılar izledi ve geçmişte küçük bir Rum balıkçı köyü olan yer, yarım yüzyılda kozmopolit bir tatil kasabasına dönüştü.

Selimpaşa'nın ilk yazlıkçıları arasında, eski karımın dedesiyle anneannesi de vardı. Denize yüz metre mesafedeki yazlıklarını 1970'lerin başında inşaattan almışlardı. 2000'lerin başında birer yıl arayla öldüler. Annesi ve kardeşi evi satıp üstüne biraz koyarak Bodrum'da bir yazlık almak istiyordu. Ama karım buna karşı çıktı. Rahatına düşkün bir boğa burcu kadınıydı o. Bütün boğa burçları gibi onun için de en güzel tatil yeri, eve en yakın olanıydı. Selimpaşa'nın üç oda bir salonunu, ne Bozcaada'nın sefil pansiyonlarına değişirdi ne de Kaş'ın duvarları kâğıttan ince otellerine.

İstediği gibi oldu. Annesi ve kardeşleri Selimpaşa'ya bir daha adımlarını atmadı. İstanbul'a bir saat mesafedeki yazlık da bize kaldı. On iki yıl süren evliliğimizin her yazını orada geçirdik. Mahkemeden çıkarken bir daha Selimpaşa'nın yakınından geçmemeye yemin etmiştim. Ama nerede saklanabi-

leceğimi düşünürken aklıma ilk orası geldi. Karım, Selimpaşa'dan ne kadar nefret ettiğimi bildiği için boşandıktan sonra evin anahtarlarını istememişti bile. Birkaç gece kalmak için ondan izin almaya gerek yoktu. Bunu, yıllarca hep onun istediği yerde tatil yapmış olmamıza sayabilirdi...

Selimpaşa'ya yaklaşık bir saatlik yolculuktan sonra gece yarısına doğru vardım. Eski karımın evinin bulunduğu Denizkent sitesinin kapısında arabayı durdurdum, aşağı inip güvenlik kulübesinin penceresinden baktım. İçerideki küçük plastik masanın üzerinde elektrikli bir çay ocağıyla içinde birkaç sigara izmariti olan bir küllük duruyordu. Arabaya geri döndüm. Evin bulunduğu bloğu geçip sadece yazları açık olan Denizkent Restoran'ın önüne park ettim.

Yazın bisikletli çocuklar, tavla sesleri, Serdar Ortaç şarkıları, yemek kokuları ve kışın aldıkları kilolardan kurtulabilme umuduyla yürüyüşe çıkan ev kadınlarıyla dolu sokaklar boşalmış, Denizkent hayalet bir kasabaya dönmüştü. Yazları havluların binlerce renge boyadığı apartmanlar şimdi kapkaranlıktı. Yaz kış Selimpaşa'da yaşayan yaşlılar da çoktan battaniyelerinin altına girmişti. Kumsal kazılmış; kumlar, kışın dalgalar alıp götürmesin diye yol kenarına yığılmıştı. Plaj bu haliyle taze kazılmış bir mezarı andırıyordu.

Dokuz yazımı geçirdiğim yazlık, bitmiş bir evliliğin kalıntılarıyla doluydu. Eski karımın hiçbir sayısını kaçırmadığı *National Geographic* dergileri, boş şarap şişeleri, bitince su şişesi olarak kullandığımız Olmeca tekila, tükenmiş tükenmezkalemler, yüzlerce kez dinleyip sonunda bir köşeye fırlattığımız R.E.M. CD'si, plajda okunduğu için ıslanıp deforme olmuş Henning Mankell romanları, ağustosun ortasında grip olunca bir hafta kullanmak zorunda kaldığım antibiyotiğin boş kutusu, son yaz uzun süre aradığım halde bulamadığım çorabın teki, yarım kalmış bir gazete bulmacası. Bulmacayı çözdüğümüz günü dün gibi hatırlıyordum.

"*Aylak Adam*'ın yazarı kimdi hayatım? *Aylak Adam*'ın yazarı kimdi, diye sordum. Neden cevap vermiyorsun?"

"Uyuyorum bir tanem."

"Konuştuğuna göre uyuyor olamazsın. Neden hep böyle yapıyorsun?"

Sigortayı açtım. Elektrik sobasını fişe taktım. Dolapta bulduğum battaniyeyi alıp yatağa uzandım. *Hum Zamirinin Serencamı*'nı sırt çantamdan çıkarıp birkaç sayfa daha okudum. Cemil Oktay, Doğu'da bireyin cemaate muhalif olmasının, biraz farklı görülmesinin, "münafık" olarak damgalanması ya da "bid'at"la suçlanması için çoğu zaman yeter koşul olduğunu söylüyordu. Bu olgu, Doğu'da bireyi boğmuştu. Bireyin boşluğunu cemaatler doldurmuştu...

Cemaat'in devlet imamlığıyla suçlanan birinin bu kitabı okumamı istemiş olması garipti. Hakkındaki suçlamaların doğru olmadığını mı göstermeye çalışıyordu?

Ertesi sabah Atilla'nın telefonuyla uyandım.

"Sabahtan beri Zabel'i arıyordum," dedi heyecanlı bir sesle, "sonunda Kumkapı Yabancılar Geri Gönderme Merkezi'nde buldum."

İlk kez duyuyordum buranın adını. "Yasadışı" göçmenlerin konulduğu nezarethaneydi, Atilla'nın dediğine göre. "Korkarım deport etmeye hazırlanıyorlar," diye ekledi.

"Deport mu?"

"Sınır dışı."

Filler tepişmiş, bir kadın ezilmişti.

"Armut mu topluyor elin, çıkar onu oradan Atilla!"

"Elimden geleni yapacağım ama polisleri yemlemek için biraz paraya ihtiyacım var."

"Ne kadar?"

"Bin dolar kadar."

"Dünyayı düzeltmeye avukatları öldürerek başlamak lazım," demişti Shakespeare.

"O kadarını bulmam zor."

"Ne kadar bulabilirsen getir. Şimdi Vatan'dan Kumkapı'ya geçiyorum. Öğleden sonra orada buluşalım."

Evden çıkmadan önce açlığımı bastırmak için tencereye su koyup mutfak dolabında bulduğum makarnayı içine boşalttım. Yemeğin pişmesini beklerken Turkcell'in mobil internet cihazını sırt çantamdan çıkarıp bilgisayara taktım. İnternete girip gazetelerin birinci sayfalarına göz atmaya başladım. Önce *Gerçek* ve *Hakimiyet*, ardından *Ulus*, sonra havuz medyasının gazeteleri *Gün*, *Havadis* ve *Millet*. Sona yandaş medyanın en pespaye yayını *Manşet*'i bırakmıştım. Yazdıklarının yüzde sekseni yalandı. Ama arada bir, polisle iyi ilişkileri sayesinde önemli bir haber yakaladığı için ona da bakmak zorunda hissediyordum kendimi.

Birinci sayfa yüklenirken internet birdenbire yavaşladı. Logonun hemen altında "Bomba haber" yazıyordu ama bombanın ne olduğunu göremiyordum. Bomba lafına inanıp beklemeye karar verdim. Manşetin ilk satırının açılması birkaç dakika sürdü. Sayfa ağır ağır yüklenirken yerimden kalkıp makarnayı ocaktan indirdim, suyunu süzüp tabağa koydum. Üzerine mutfak dolabının dibinde bulduğum zencefil parçasını rendeledim. Tabağı kucağıma alıp bilgisayarın başına döndüğümde fotoğrafı manşete eşlik eden kişinin iri, kahverengi gözleri ortaya çıkmıştı. Onu bir yerden tanıyor gibiydim. İlk çatalı ağzıma atarken internet hızlandı ve fotoğraf bir anda tamamlandı.

Ağzım açık kaldı.

Okkalı bir küfür savurdum.

Mehmet Gündüz'den başkası değildi karşımdaki kişi!

Paralel ihanet uçurumda bitti

Paralel çetenin devlet imamı olduğu belirlenen Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Gündüz, polisten

kaçarken Babaeski-Edirne karayolunda şarampole yuvarlandı. Paramparça olan araçta feci şekilde can veren Gündüz'ün üzerinden Medet Sakin adına düzenlenmiş sahte bir pasaport çıktı. Yurtdışına kaçmaya hazırlandığı tespit edilen Gündüz'ün ölümü Ankara'da şok etkisi yarattı.

Haberin devamını okumak için gazetenin internet sitesini tıkladım. Manşetteki özetten fazlasını söylemiyordu.

Paralelci başdanışmanın feci sonu
Furkan Özkan, Haber Merkezi
Paralel yapıya yönelik operasyon kapsamında hakkında yakalama kararı çıkarılan Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Gündüz, polisten kaçarken yaptığı kazada korkunç şekilde can verdi.
Paralel ihanet çetesinin devlet imamı olduğu gerekçesiyle polis tarafından izlemeye alınan Mehmet Gündüz, önceki sabah İstanbul'da saklandığı adresten ayrılarak özel aracıyla Edirne istikametine doğru gitmeye başladı. Babaeski mevkiinde polis tarafından takibe alındığını fark eden Gündüz, süratini artırarak TEM otoyolundan ayrıldı. Babaeski yolunun ikinci kilometresinde aracının kontrolünü kaybeden başdanışman, şarampole yuvarlandı. Feci şekilde can veren Gündüz'ün cesedi İstanbul Adli Tıp Kurumu'na kaldırıldı. Araçta Medet Sakin adına hazırlanmış sahte pasaport bulundu. Polis, yurtdışına kaçmaya hazırlandığı tahmin edilen Mehmet Gündüz'ün Ankara ve İstanbul'daki bağlantılarını araştırıyor. Ankara'da şok yaratan ölüm, "Su testisi su yolunda kırıldı," şeklinde yorumlandı.

"Su testisi su yolunda kırıldı." Ne iğrenç bir cümleydi bu! Mehmet Gündüz'ü adi bir suçlu gibi kaçıp saklanmaya zorlamışlardı. Peşine polis takmış, kedinin fareyle oynadığı gibi oynamışlardı. Ve köşeye sıkıştırılan fare uçurumdan yuvarlanmıştı.

Cinayetti bunun adı.

Ak Troller, Mehmet Gündüz'ün ölümünü sosyal medyada bir zafer gibi kutlamaya başlamıştı bile.

Akıncı @Akinci_Genclik_2012

"İhanet yolculuğu uçurumda bitti!!! Zalimler için yaşasın cehennem!!!"

Fatihin Fedaisi @fatihin__fedaisi

"Çankaya'daki yılanı Tekirdağ'da kamyon ezdi."

Osmanlı Sarayı @osmanlisarayi

"Paralel casus bu dünyada hesap vermekten kurtuldu, hesabı mahkeme-i kübrada verecek!"

Haber sitelerinin çoğu, *Manşet*'in haberini virgülünü bile değiştirmeden veriyordu. Olayla ilgili tek farklı haberi *ulus.com*'da buldum. Mehmet Gündüz'ün ölümüyle ilgili ilginç bir komplo teorisiydi bu.

> ***Başdanışmanın sır ölümü***
>
> *Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Gündüz'ün polisten kaçarken ölmesi Ankara'da deprem etkisi yarattı. Emniyet'e göre sahte pasaportla yurtdışına kaçma hazırlığı yapan Gündüz, polis takibinde olduğunu anlayınca süratini artırmış ve şarampole uçmuştu. Polisin açıklaması devletin zirvesinde kuşkuyla karşılandı. Ulus'a konuşan cumhurbaşkanlığı kaynakları, Mehmet Gündüz'ün yasalara titizlikle bağlı bir memur olduğunun altını çizerek, sahte pasaportla yurtdışına kaçma hazırlığı yaptığı yönündeki açıklamanın inandırıcı bulunmadığını belirttiler. Cumhurbaşkanlığı kaynakları, devleti kutsal belleyen bir bürokratın yasadışı yöntemlere itibar gösterdiği iddiasının kabul edilemez olduğunu da vurguladı. Aynı kaynaklar, Mehmet Gündüz'ün Paralel yapının devlet imamı olduğu yönündeki suçlamalar nedeniyle son dönemde sıkıntılı günler geçirdiğine dikkat çekti. Üst düzey bir kaynağa göre Mehmet*

Gündüz, sıkıntılarıyla başa çıkabilmek için bir süredir antidepresan ilaçlar kullanıyordu. Konuyla ilgili görüşüne başvurduğumuz İstanbul Tıp Fakültesi Psikiyatri Anabilim Dalı Başkanı Profesör Mete Cengiz, aşırı baskı altında kalan kişilerde intihar eğiliminin görülebileceğini ve Gündüz'ün ölümünde bu olasılığın da göz önünde bulundurulması gerektiğini belirtti.

Altında son dönemin en iyi gazetecilerinden biri olan İbrahim Salih'in imzası olmasa, "çılgın bir teori" der geçerdim. Ama Salih sıkı gazeteciydi. Yine de intihar fikriyle Mehmet Gündüz'ü bağdaştıramıyordum. Her şeyden önce İslam dini intiharı kesin bir şekilde yasaklıyordu. Mehmet Gündüz dindar biriydi. Üstelik kısa tanışıklığımızdan çıkardığım kadarıyla, bitmek tükenmek bilmeyen bir yaşam enerjisiyle doluydu.

Cemaat'in devlet imamı olduğu iddiası onuruna dokunmuş olabilir miydi? Belki de. Mehmet Gündüz gibi adamların devlet tarafından suçlanmaya vereceği tepki devrimcilerden farklıydı. Devrimciler sisteme inanmaz, mahkemelerin suçlamalarına kulak asmazdı. Ama Mehmet Gündüz muhafazakârdı. Devleti kutsal bilirdi onun gibiler. Devlet Baba'nın aforoz etmesi, Mehmet Gündüz tarafından pekâlâ dünyanın sonu gibi algılanmış olabilirdi. Profesör Mete Cengiz de intiharın olasılıklar dahilinde olduğunu söylemiyor muydu?

Atilla'yla buluşmak için evden çıkıp arabaya bindiğimde saat biri birkaç saniye geçiyordu. NTV Radyo'da saat başı haberleri henüz başlamıştı. Gündemde Mehmet Gündüz'ün ölümü vardı. Spikerin okuduğu birkaç haberden sonra içişleri bakanının sesi duyuldu.

Değerli arkadaşlar, Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Gündüz'ü bu sabah elim bir kazada yitirdik. Bir soruşturmada adının geçiyor olması, ölümünün verdiği derin elem ve keder duygularını hafifletmiyor. Zaten hakkındaki soruşturma,

suçlu olduğu anlamına da gelmez. Ama biliyorsunuz, devlet görevlisi olmak, kimseye yasalardan vareste tutulma ayrıcalığı da vermiyor. Keşke Mehmet Bey, polisten kaçmak yerine teslim olup yasalar önünde hesap vermeyi seçseydi. Tecrübeli bürokratlar kolay yetişmiyor, Türkiye Cumhuriyeti kıymetli bir evladını yitirmiştir. Ailesine ve sevenlerine yüce Allah'tan sabır niyaz ediyorum.

Gazeteci: Efendim, Emniyet'ten yapılan açıklamada Mehmet Gündüz'ün üzerinden sahte pasaport çıktığı belirtildi. Bu konuda yeni bilgiler var mı?

Bakan: Bana, araçta yapılan aramada sahte bir pasaport bulunduğu bilgisi verildi. Mehmet Gündüz'ün bu pasaportu nereden ve nasıl temin ettiğine ilişkin soruşturma sürüyor.

Gazeteci: Sahte pasaport Mehmet Gündüz adına mı düzenlenmişti?

Bakan: Değerli arkadaşlar, sahte pasaport, adı üzerinde başkasının adına düzenlenir. (Gülüşmeler) Biraz önceki açıklamama dikkat ettiyseniz, pasaportun Mehmet Bey tarafından kullanıldığını ifade ettim.

Gazeteci: Efendim, Mehmet Gündüz'ü şarampole yuvarlanmadan önce yakalama imkânı yok muydu?

Bakan: Güvenlik görevlilerinin Mehmet Gündüz'ün kılına zarar gelmemesi için azami çabayı gösterdiklerinden en ufak şüpheniz olmasın. Müteveffa maalesef süratini artırarak polisin müdahale etmesine fırsat tanımamıştır.

Gazeteci: Mehmet Gündüz'ün...

Yayın burada kesildi. Selimpaşa-Kumburgaz arasındaki rampada radyo çekmiyordu. Gaz pedalındaki ayağımı kıpırdatmadan yüz kilometre hızla İstanbul'a doğru ilerlemeye başladım. TEM otoyolunun iki yanı ufka kadar bembeyazdı. Karların içinde oynaşan birkaç köpek dışında canlı yoktu.

Terkos Gölü üzerindeki köprüden geçerken telefonum çaldı. Selim'di arayan.

"Yaşlanıyoruz galiba oğlum," dedi canı sıkkın bir sesle, "burnumun ucundaki haberi atladım!"

Bazen en iyi muhabirler bile ayaklarının ucuna gelen haberin üzerine basıp geçerdi. Meslek körlüğüydü bunun adı. Selim'in başına gelen de buydu. Mehmet Gündüz'ün Cemaat'in devlet imamı olduğu gerekçesiyle arandığı istihbaratını almış ama akıbetini öğrenemeden *Manşet*, haberi patlatmıştı.

"Kendini suçlama," dedim, "Mehmet Gündüz'ün ölmüş olabileceği kimsenin aklına gelmezdi."

"Yine de kendimi affedemiyorum Ufuk, yılın haberini dangalaklığım yüzünden yandaş bir puşta kaptırdım! Seninle konuştuktan sonra kafeye inip geyik muhabbeti yapmak yerine araştırmaya devam etsem, Mehmet Gündüz'ün çoktan öbür tarafı boyladığını öğrenecektim."

Selim'i pişmanlığıyla baş başa bırakıp gaz pedalına yüklendim.

Selimpaşa'dan Çatalca'ya dek uzanan uçsuz bucaksız beyazlık bitmiş, TOKİ'nin yoksullar için şehrin altmış kilometre dışına inşa ettiği toplu konutların kırmızı çatıları başlamıştı. İstanbul'a gelmek üzereydim. Radyoyu açtım. Haberler çoktan bitmişti. Kederli bir kadın sesi, "Kış geldi ve bir zamanlar sevdiğim her şeyi ezip geçti," diyordu melankolik bir rock şarkısında.

Oh, winter come
Oh, winter crush all of the things that I once loved.

13

Dünyada bir hayalet kol geziyor, göçün hayaleti. Para ve mallar sınırsız dolaşırken, insanların sınırları serbestçe geçmesini bir tehdit olarak gören devletler, göçmenleri hapis koşullarında kapatmaktan beis duymuyor. Ne de olsa doğudan batıya, kuzeyden güneye hiç anlaşamaz denilen hükümetler arasında bile bu konuda bir uzlaşma sağlanmış halde. Devletlerin ifadesiyle "davetsiz misafirlerin" kapatılması, giderek yaygın bir uygulama halini almış durumda. Oysa onlar suçlu değil, sadece daha iyi bir yaşam umuduyla tüm sevdiklerini geride bırakmayı, yol boyu ölümle burun buruna gelmeyi göze almış insanlar.

Göçmen Dayanışma Ağı'nın kuruluş bildirisinden

- Kumkapı'da şartlar nasıldı?

- İçeride aylar hatta yıllar boyu tutulan insanlar var. 7 ay, 1 yıl ve daha fazla kalanları biliyorum... Küfür, aşağılama her zamanki rutin şeyler. Battaniyeler, nevresimler pislik içinde. Hamamböcekleri, bit, böcek, pire... Çok pis kokuyorlar. Battaniyelere örtünmeseniz üşüyorsunuz, örtünseniz o pislik içinde mikrop kapıp hasta oluyorsunuz. Bana da hastalık bulaştı. Her koğuşta 30-40 kişi kalıyordu. Yataklarda, nevresimlerde sayısız hamamböceği geziyor. Bu böcekler beni ısırıyor,

onu ısırıyor, sonra başkasını... İçeride her çeşit hastalığı taşıyan insan var...

Mehmet Ali Başaran'ın Kumkapı Geri Gönderme Merkezi'nde kalan Bay D. ile röportajı

Bir gece apansız gözaltına alınıp Kumkapı Geri Gönderme Merkezi'ne getiriliyor, demir parmaklıklar arkasında aylarca haklarındaki işlemlerin tamamlanmasını bekliyorlardı. Ukraynalı, Suriyeli, Filistinli, Moldovalı, Ermeni; binlerce mülteci. Koşullar o kadar kötüydü ki, 2008 ve 2009'da iki kez isyan çıkmış, yüzlerce mülteci dolapları koğuşların önüne yığıp battaniyeleri ateşe vererek saatlerce direnmişti.

Sevdiğim kadın da aralarındaydı şimdi. Mikroplu battaniyelerin altında, bitlerin, böceklerin arasında. Ait olmadığı bir ülkede, ait olmadığı bir kavganın ortasında kaldığı için. Ben sürüklemiştim onu oraya.

Arabamı feribot iskelesinin otoparkına park edip üç kredi kartımın limitlerini ATM'den nakit olarak çektim. Banka borçlarımı sıfırlamak için verdiğim mücadele Sisyphos'un hikâyesine benziyordu. Tam borçlarımı kapatmak üzereyken tekrar kredi kullanmak zorunda kalıyor, bir kez daha bankalar için çalışmaya başlıyordum...

İstanbul'da kar çoktan erimiş, ara sokakları vıcık vıcık bir çamur kaplamıştı. Rusça, Arapça yazılı vitrinler ve vücutlarının iki katı büyüklüğündeki bavulların peşinde sürüklenen Doğu Avrupalı kadınlarla dolu sokaklardan geçerek Kumkapı'ya çıktım. Atilla, Kumkapı Geri Gönderme Merkezi'nin önünde, küçük voltalar atarak beni bekliyordu.

Parayı iki kez sayarak teslim aldı. Kumkapı Geri Gönderme Merkezi'nin ağır kapısını iterek içeri girdi.

Geçmişte idare mahkemesi olarak kullanılan bina şimdi kaçak göçmenleri ülkelerine postalama merkezi işlevi görüyor, "Kumkapı Toplama Kampı" olarak biliniyordu göçmenler ara-

sında. Avrupa İnsan Hakları Mahkemesi, Kumkapı'yla ilgili bir davada Türkiye'yi işkenceden mahkûm etmişti.

Kumkapı toplama kampında o gün onlarca odayı gezdik, sayısız polisle konuştuk, her seferinde aynı yanıtı aldık. Zabel Hanım'ın işlemlerinin tamamlanmasını beklemek zorundaydık.

"Zabel Hazaryan aşırılık yanlısı bir örgütle ya da yabancı istihbarat servislerinden biriyle ilişkili olabilir mi?" diye sordu nefesi alkol kokan bir polis. Diğerleri gibi Emniyet'in yabancılar şubesinden değil istihbarattan gönderilmişti önündeki dosya da, o nedenle soruyordu bu soruyu.

"Bir yanlış anlaşılma olmalı," diyerek araya girmeye çalıştım.

"Anlaşılmayan bir şey yok," diye kestirip attı, "bir yanlışı olmasa İstihbarat Şubesi bir fahişeyi soruşturmazdı!"

"Duvara tosladık," dedi Atilla, su birikintilerine basmamak için seksek oynar gibi sıçraya sıçraya yürüyerek Yenikapı'ya dönerken. Medyadaki kredimi kullanmaktan başka çarem yoktu. Dediğine göre, bazen bir avukatın günlerce uğraşıp açamadığı kapıyı bir gazeteci tek telefonla açıverirdi.

"Kimsenin iplemediği bir editörüm ben Atilla, ne kredisi Allah aşkına?"

"Sana yardım edecek bir tane köşeyazarı yok mu oğlum, ömrünü çürüttüğün medya plazalarda?"

Haklıydı aslında. Köşeyazarlarının, hele başbakanın uçağına biniyorlarsa, ricaları devlette emir telakki edilirdi. Ama ben gözden düşmüş, cennetten kovulmuş biriydim. İşten atılmak gazetecilikte sadece maaşından değil, sosyal sermayenden olmak anlamına da gelirdi. Büyük medyada gazetecilik statü kardeşliği demekti. Statünü kaybettiğinde kardeşlerini de yitirirdin.

Üstelik başım devletle belaya girmişti.

Atilla'ya Zabel'in aslında neden gözaltına alındığını anlattım, Mehmet Gündüz'ü ve Huber Köşkü'nde olan biteni...

Korktu. Terör örgütlerine yardım yataklık, yeni mevzuata göre terör örgütü üyeliği kapsamında değerlendiriliyordu ve cezası on altı yıldan başlıyordu, biliyordum değil mi bunu? Düzenbaz bir Cemaatçi için on altı yıl hapis yatmaya değer miydi? Günahsız bir kadını, kendi hatalarım yüzünden pisliğe bulaştırmıştım. Avukatım ve yirmi yıllık arkadaşım olarak bilgisayarı bir an önce MİT'e teslim etmemi tavsiye ediyordu. Yok, Cemaat'in kuryeliğine soyunduysam, bunu ona şimdi söylemem gerekirdi. Aynen böyle söyledi. Bu cümleyi aklınızda tutun; bu suçlama kitabın ilerleyen bölümlerinde tekrar karşımıza çıkacak ve eski solcu bir avukatla polislerin nasıl da dünyaya aynı pencereden baktığını hep birlikte göreceğiz.

Üniversitedeki son senemde, siyasi nedenlerle pasaport alamadığım günlerde tanımıştım Atilla'yı. Bir şişe rakı için en zor davaları üstlenen çulsuz avukatın tekiydi o zamanlar. Örgüt davaları, boşanma davaları, icra davaları... Ne bulursa giriyordu. Yine de meyhanelere taktığı borçları bir türlü temizleyemiyordu. Fena avukat değildi aslında. Daha önce kapısını aşındırdığım sayısız avukatın yapamadığını yaparak, birkaç yüz dolar rüşvetle, pasaportumu aylardır takıldığı "Masa 3"ten kurtarmayı başarmıştı. Ne de olsa eski solcuydu, terörle mücadeledeki polislerin dilinden iyi anlıyordu...

Benden sonra da hatır gönül işi, para kazandırmayan davalara girmeye devam etti. Kazandığı bütün para, Asmalımescit ve Samatya'daki meyhanelere gidiyordu. Sonra bir gün doktorun alkolü yasakladığını duyduk. Körkütük sarhoş olduğu bir gece yattığı bir fahişeden Hepatit B kapmıştı, denildiğine göre. Ağzına bir damla koymasın, eli ayağı davul gibi şişmeye başlıyordu. Önce on yıldır birlikte olduğu kız arkadaşı terk etti. Sonra davalarına girdiği örgütlerin birinin militanların-

dan feci bir dayak yedi. İstanbul'dan ayrılmaya karar vermişti. Bir zamanlar TBKP davasından birlikte yargılandıkları avukat arkadaşı Erhan Uçan sahip çıkmasa ayrılacaktı da.

Erhan Uçan, televizyondaki tartışma programlarının yeni yıldızıydı. Devrimciliği çoktan bırakmış, askeri vesayete ve elitizme karşı mücadele verdiğini söylediği iktidar partisinin ideologluğuna soyunmuştu. "CHP faşizmiyle", "doksan yıl boyunca halkı hor ve aşağı gören" beyaz Türklere ateş püskürüyordu ekranlardan. İşlerinin tıkırında olduğu söyleniyordu. Kamu bankalarının birçoğunun davalarına Erhan Uçan giriyordu. Yetişemediklerini de Atilla'nın da aralarında bulunduğu eski TBKP'li avukatlara paslıyordu.

Atilla, Erhan Uçan'ın desteğiyle yavaş yavaş kendini toparladı. *Araf* gazetesinde ne zaman yazmaya başladığını hatırlamıyorum. Ama "eski Türkiye'ye" karşı ideolojik mücadelesinde velinimetine destek olmaya karar vermişti. 1 Mayıs 1977 katliamını devlet veya CIA'in değil devrimcilerin yaptığını, solun aslında sağ, sağın aslında sol olduğunu keşfetmişti, Uçan'ın izinden giderek.

Telefonda birkaç kez dalaşmış ama araya ortak arkadaşlarımız girince barışmıştık. İnsanın, iktidarla iyi ilişkileri olan dostlara ihtiyacı vardı ne de olsa.

Selimpaşa'ya dönerken Atilla'nın sözlerini düşündüm. Haklıydı. Zabel'i bu pisliğe ben bulaştırmıştım, onu oradan kurtarmak için elimden ne geliyorsa yapmam gerekirdi. Buna, bilgisayarı MİT'e teslim etmek dahildi.

İyi ama bunu yaptığımda Zabel'i serbest bırakacaklarından emin miydim?

Gizli servislerle pazarlık yapmak hakkında ne biliyordum ki?

14

Ertesi gün bütün gazetelerin manşetinde Mehmet Gündüz'ün ölüm haberi vardı. En acımasız manşet, *Gün*'deydi.

Zirvede ihanet, uçurumda final
Cumhurbaşkanının güvenini kazanıp Çankaya Köşkü'ne sızan paralel ihanet şebekesinin devlet imamı Mehmet Gündüz'ün şeytani planı Babaeski'deki uçurumun dibinde son buldu!

Bir gün önce bütün medyayı atlatarak Mehmet Gündüz'ün ölüm haberini manşetten veren *Manşet* gazetesi, olayla ilgili yeni bir şey bulamamış olmalı ki rutinden yürümüş ve içişleri bakanının bir gün önceki açıklamasını, "Sahte pasaportla kaçacaktı!" başlığıyla manşete çekmişti.

Günün en ilginç haberiyse Cemaat medyasının amiral gemisi *Zafer*'deydi. *Zafer*'e göre Mehmet Gündüz, polisin iddia ettiği gibi kaçarken değil teslim olmak için savcılığa giderken hayatını kaybetmişti.

Cadı avı ölüme götürdü
Sözde paralel örgütün devlet imamlığıyla suçlanan Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Gündüz, ifade vermek için savcılığa giderken Babaeski yolunun 2. kilometresinde şarampole yuvarlandı.

En duygusal birinci sayfayı, Cemaat medyasının yeni gazetesi *Milletim* yapmıştı. Başörtülü bir kadının gözü yaşlı fotoğ-

rafı vardı gazetenin manşetinde. İri gözlerinden hemen tanımıştım onu. Yanlışlıkla tıkladığım fotoğrafta kızı ve kocasıyla objektife gülümseyen kadındı. Mehmet Gündüz'ün "bu dünyadan çok ahirete önem veren" karısı.

Eşiyle son kez geçtiğimiz perşembe günü görüştüklerini söylüyordu. Mehmet Gündüz o gün, sosyal medyada hakkında yürütülen kampanyadan çok bunaldığını, kendi isteğiyle savcıya giderek ifade vermek istediğini söylemişti. Mahkemenin bütün sorularını yanıtlamaya hazırlanan bir kişinin polisten kaçtığı iddiasına asla inanmıyordu. Kocası yasalara ve Türkiye Cumhuriyeti devletine saygılı, vatansever bir insandı. Polisten kaçacak en son kişiydi. Emniyet'in açıklaması, kocasını yitirmenin verdiği büyük acıyı iki katına çıkarmıştı. Zalimler, bu dünyada olmasa da ahirette mutlaka hesap vereceklerdi!

Bir sigara yakıp düşündüm. Kim doğru söylüyordu? Mehmet Gündüz'ün sahte pasaportla yurtdışına kaçmaya hazırlandığını öne süren polis mi? Kocasının öldüğü gün ifade vermek için savcıya gittiğini söyleyen karısı mı?

Gazetelerde Huber Köşkü'ndeki gözaltıya dair tek satır bilgi yoktu. Bu da tuhaftı. Her şeyden haberi olan Cemaat'in bundan da haberdar olması gerekmez miydi? Ceza Muhakemeleri Kanunu açıktı, gözaltı işleminin zanlının avukatlarına bildirilmesi yasal bir zorunluluktu.

Bir gün önce Mehmet Gündüz'ün intihar etmiş olabileceğiyle ilgili iddiayı ortaya atan İbrahim Salih'in *Ulus*'taki devam haberi de dikkat çekiciydi. Mehmet Gündüz'ün şarampole yuvarlandığı yerde yapılan incelemede herhangi bir fren izine rastlanamamıştı, yazdığına göre. Bu olgu, polis tarafından, Gündüz'ün intihar ettiğine yönelik en güçlü kanıt olarak değerlendiriliyordu.

Bir şeyler atıştırmak için bilgisayarın başından kalktım. Bir gün önce açtığım makarna paketinin dibinde kalanları tence-

reye attım, üstüne biraz su ekledim. Ne zaman almıştık bu paketi? Eski karımla yan yana saatlerce roman okuyup açlığımızı abur cuburla geçiştirdiğimiz hafta sonlarından birinde mi? Evliliğimizin sonunda, sık sık birbirimize küsüp tek başına yemek yemeye başladığımız günlerde mi yoksa? Hazır çorba veya makarna. Tencereye atıyorduk, on dakikada pişiyordu. Oysa eskiden, aynı geleceğe, ortak geleceğimize yürüyorken, aynı krediyi ödüyorken, yemek yapmak en büyük zevklerimizden biriydi. Tamam, benim yemek kültürüm öğrenci lokantalarından, kokoreççilerden, midyecilerden ileriye gidememişti ama o bir boğa burcu kadınıydı ve dünya zevklerinden payına düşeni almakta kararlıydı. "Michelin aşçılarının sırlarını öğretiyoruz" diye reklam yapan bir "yemek sanatları akademisine" birkaç ay devam etmiş, "biraz maya, biraz gramla" harikalar yaratan hocasından yüzlerce ilginç yemek tarifi öğrenmişti.

Evliliğimize yarım ekmek tavuk dönerle başlamış, Michelin aşçılarının tarifleriyle devam etmiş, makarnayla bitirmiştik.

Tencereyi karıştırırken, *Ulus* gazetesinin santralını arayarak İbrahim Salih'le görüşmek istediğimi söyledim.

"Ayrılmayın," dedi santraldaki kadın. Yaylılar tanıdık bir pop müziği parçasını çalmaya başladı. Bir süre sonra müzik kesildi. Aynı kadın, "*Ulus*," dedi aynı tonlamayla.

Sesimi hatırladı.

"Telefonu meşgul efendim, biraz sonra tekrar arayabilir misiniz?"

"Bekleyebilirim, önemli bir konu."

Yaylılar bu kez şarkının sonundan girdi. Telefonu omzumla kulağımın arasına kıstırıp makarnayı süzdüm, üzerine dolapta bulduğum fesleğeni ekledim. Pencereye bakan koltuğa geçtim. Gökyüzünde garip bir aydınlık vardı. Kar topluyordu.

Fesleğenlerin çok olduğu kısımları bitirmiştim ki müzik kesildi, Salih'in televizyonlardan tanıdığım sesi duyuldu hattın

öbür ucunda. Kendimi tanıtınca ismimi hatırladı, *Gün* gazetesinden kovulma hikâyemi duymuştu. Nerelerdeydim, neler yapıyordum şimdi?

Cumhurbaşkanının kitabı üzerinde çalıştığımı söyledim. Bu sırada Mehmet Gündüz'le tanışmıştım. O nedenle ölümüyle ilgili haberlerini yakından takip ediyordum. Salih'in sözünü ettiği fren-intihar olasılığıyla ilgili biraz daha detaylı bilgi almak istiyordum. Varsa, olay yeri inceleme raporunu bana gönderebilir miydi?

"Aslında olay yeri inceleme raporu var mı, yok mu emin değilim," dedi yanıt olarak.

"Uçuruma yuvarlandığı yerde fren izi bulunmadığını nereden çıkardınız öyleyse?"

"Emniyet kaynaklarımdan birinden aldım bu bilgiyi. Raporu görmek istedim ama söz verdiği halde göndermedi. Başka bir gazete patlatacak endişesiyle yazmaya mecbur kaldım."

Polis muhabirliğinin en zor yanıydı bu. Dosya, bilgi, belge yağdırırdı Emniyet, ilişkide olduğu gazetecilere. Yarısı yalandı. Hangi yarısı olduğunu bulup çıkarmak muhabirin işiydi. Ancak tecrübeli gazetecilerin altından kalkabileceği bir işti bu. İbrahim Salih tecrübeli bir gazeteciydi.

Yine de bir kurt düşmüştü içime.

15

Asım'la, büyük ilgi çektiği için pehlivan tefrikası gibi yirmi gün boyunca yayımladığımız "CSI Adli Tıp" yazı dizisi sırasında tanışmıştık. Polisiye romanları aratmayan cinayet öyküleri anlatmıştı, diziyi hazırlayan Özlem'e. Bir süre sonra çıkmaya başladılar. Dizi bittikten birkaç gün sonra ayrıldılar, bir daha da görüşmediler. Ama bizim arkadaşlığımız kalıcı oldu. Özlem'in doğum gününde tanışmış, Stalin'in diktatör mü devrimci mi olduğu konusundaki tartışmamız hariç tutulacak olursa, iyi anlaşmıştık. Stalin konusunu kapatıp başka konulara atlıyorduk. Futbol, rakı, gizemli cinayetler, kadınlar... Sayısını hatırlamadığı kadar çok kadınla birlikte olmuştu. Evet, yakışıklıydı ama sadece bunun için değil, gür sesiyle çalıp söylediği Ege türküleri için de vuruluyordu ona kadınlar. Beyoğlu'ndaki bir barda haftada bir sahne alıyordu. Arada bir onu dinlemeye giderdim. Şansım varsa yanında birkaç haber dosyası getirmiş olurdu. Turgut Özal'ın naaşından alınan parçanın toksikoloji incelemesi ya da intihar ettiği iddia edilen ama töre cinayetine kurban gittiğinden şüphelenilen bir kadının otopsi raporu... *Gün*'de benim imzamla çıkan onlarca manşetin isimsiz kahramanıydı. Ona olan borcum büyüyordu. "Bir gün sen de bana yardım edersin, ödeşiriz yoldaş," der geçerdi, bunu söylediğimde.

Telefonunu birkaç kez çaldırdım ama açılmadı. Sonra Whatsapp'tan mesaj gönderdi.

"Kongredeyim, arayacağım."

Aksaray'dan aldığım soğan ve domatesi sahanda kavurdum. Zencefil parçasından kalanı üzerine rendeleyip denize bakan pencerenin karşısındaki koltuğa geçtim. Kar durmuştu. Martılar denizin sahile yakın kesiminde geniş daireler çizerek balık arıyordu. Komşu sitenin plajında yaşlı bir adam kumsalı eşeliyor, onun biraz ilerisinde iki köpek oynaşıyordu. Peşimdekiler olmasa pekâlâ İstanbul'un çılgın kalabalığından uzakta geçirdiğim kısa bir kış tatili olarak bakabilirdim Selimpaşa günlerime.

İlk çatalı ağzıma atarken telefon çaldı. Asım arıyordu.

"Nerelerdesin dostum?" dedi neşeli bir sesle. "Aylardır haber alamıyorum senden!"

Gün'den atıldığımdan beri onu aramadığımı fark ettim. "Gazeteciliği bırakınca sana ihtiyacım kalmadı," dememek için bir yalan uydurdum.

"Birkaç aylığına Ankara'daydım Asım. Yeni döndüm ve döner dönmez kendimi çetrefil bir ölüm dosyasının içinde buldum."

"Ve Adli Tıp'taki dostunu hatırladın! Söyle bakalım, senin için ne yapabilirim?"

"Bir trafik kazası... Şarampole uçan araçtan çıkarılan bir ceset..."

"Biz trafikte ölenlerle ilgilenmeyiz dostum, bunun için hastane morglarına ya da gasilhanelere bakacaksın."

"Ama sıradan bir kaza değil bu. Ölen adamın çok üst düzey siyasi bağlantıları vardı. Ölümünde kuşkulu yanlar bulunuyor. Otopsi için Adli Tıp'a getirilmiş olmalı."

"İsmini yaz, gönder. Adli Tıp'a döner dönmez bakarım."

O gün öğleden sonrayı eski mandıracı, yeni tekstilci müşterimin dergisinin yıllık yayın planını hazırlamakla geçirdim. Her sayıyı moda, eğlence, sanat, felsefe, spor, magazin, ekono-

mi ve çevre sorunları konularından birine ayıracaktım. Sanat özel sayısının kapağında Ebru Gündeş; moda sayısının kapağında, müşterimin de istediği gibi Nur Yerlitaş; spor sayısının kapağındaysa Fatih Terim olacaktı. Evet, düzeyi çok düşürmüştüm ama iş hayatında başarının yolu, halkın içinde veya bilemedin bir adım önünde olmaktan geçiyordu.

Planı bitirince internete girdim. Haber sitelerinde yeni bir şey yoktu. Sosyal medyada Ak Troller'in kutlamaları sürüyordu.

Mücahit@mucahit_tr

Devlet'in ve Millet'in Geleceğini Esir Almak İsteyen Paralel Yapı, Mehmet Gündüz'ün başına gelenden ders alsın! Bu ülke çok hain gördü ama hepsini tarihe gömdü...

BAHARA YOLCULUK @baharayolcu

KİMLERİN PARALEL AJAN HAİN OLDUĞU KİMLERİN VATANI SATTIĞI

KİMLERİN MİLLETE KUMPAS KURDUĞU BİRBİR ORTAYA ÇIKIYOR #MehmetGündüz

iNCiGiBi® @iNCiGiBi

Bu topraklarda Hainler tükenmez... Kimi Paralel maskesi takar kimi PKK maskesi #MehmetGündüz

KOZMİK ADAM @ kozmik_adam

Paralel ihanet çetesi (PİÇ) şimdi de Çankaya'daki hainin polisten kaçmadığı, savcılığa ifadeye vermeye gittiği yalanını yayıyor. Bu milletin karnı kara propagandaya tok!!

Gırtlağım kurumuştu ve canım fena halde demli bir çay çekiyordu ama mutfağı altüst ettiğim halde rezene çayından başka bir şey bulamadım. Her yıl yeni bir bitkinin mucizelerini keşfederdi karım. Hangi yılın modasıydı acaba rezene? 2012 mi? Hayır, 2012'de yabanmersini çayı vardı. 2013'teyse beyaz çay ve zencefil çayı. Öyleyse 2012'den daha eski bir tarihe aitti dolaptaki rezene. Tadının berbat olmasının sebebi de bu muydu acaba? Yine de gırtlağımı ıslatmak iyi gelmişti. Asım'ın te-

lefonunu beklerken biraz dolaşmak ve alışveriş yapmak için evden çıktım.

Denizkent'in kapısında karları küreyen biri vardı. Sırtı dönük olduğu için yüzünü göremiyordum. Arabanın sesini duyunca doğrulup el salladı. Yazın kapıdan bir saniye bile ayrılmayan güvenlik görevlisi Ali'ydi bu. Frene basıp pencereyi açtım.

"Ufuk Bey, bu kar kıyamette burada ne arıyorsunuz Allah aşkına?"

Her yaz sonu, geliri çevre sitelerin güvenlik görevlilerinin çocuklarının eğitimine harcanmak üzere düzenlenen organizasyonlardan sorumluydu eski karım. Ali bu nedenle çok severdi onu. Boşandığımızı biliyor muydu acaba?

"Çalışmak için sakin bir yere ihtiyacım vardı Ali. Birkaç gün kalıp döneceğim."

Ucunda biriken karları temizlemek için küreği sert bir şekilde yere vurdu.

"Yalnız mısın? Abla yok mu?"

"Gelmek istemedi, soğuğu sevmez o."

Belinde kemik rengi kabzalı bir tabanca vardı. Kış aylarında Selimpaşa'daki sitelere dadanan hırsızlara karşı Ali'ye bir silah alınması için birkaç yaz önce site sakinlerinden ellişer lira toplandığını hatırladım.

"İyi yapmış, bu kadar soğuğunu hatırlamıyorum." Küreği bir kez daha yere vurdu. "Ben de gelmiyordum günlerdir siteye. Bizimkiler Selimpaşa'nın merkezinde kalıyor. Karları küremeye uğradım bugün. İstersen kalayım birkaç gün daha."

"Gerek yok Ali. O kadar yolu benim için tepme."

"Telefonum var mı sende?"

"Var, var."

"İyi, ben etrafı biraz daha temizleyip eve döneceğim. Bir şeye ihtiyacın olursa ara."

"Ararım."

Arabayı çalıştırırken telefonum çalmaya başladı. Asım arıyordu.

"Haydi... Görüşürüz Ali."

"Görüşürüz beyim."

Camı kapatıp telefona uzandım ama açamadan kesildi. Yokuşu inip Selimpaşa'ya uzanan caddeye çıkınca bu sefer ben aradım.

Heyecanlı bir sesle açtı.

"Dostum, konuşmamız lazım!"

"Konuşalım Asım, müsaitim ben."

"Telefonda olmaz. Buraya gelebilir misin?"

"Adli Tıp'a mı?"

"Hayır, şeye... Alışveriş merkezini biliyor musun, Adli Tıp'ın arkasındaki?"

"Koçtaş'ı mı kastediyorsun?"

"Evet. Girişindeki kafede buluşalım."

"Uzaktayım, bir saatten önce gelemem."

"Tamam, benim de bitirmem gereken birkaç iş var. Yaklaşırken ara."

U dönüşü yapıp TEM'e çıktım. Yaz aylarında, özellikle hafta sonları tatilcilerle tıklım tıklım olan Silivri-İstanbul yolu, sağ şeritte kaplumbağa hızıyla giden birkaç TIR'ı saymazsak bomboştu. Radyo kanallarının birinde bir kadın, gazete haberlerini okuyordu.

"Mehmet Gündüz'ün ölümüyle ilgili bir başka haber bugünkü *Son Posta*'da," dedi, gazete sayfalarının çevrilme sesi eşliğinde. "*Son Posta* muhabiri Musa Tatlıdil'in haberine göre, ölümünden bir gün önce Huber Köşkü'nde gözaltına alınan Gündüz, polise ifade verdikten sonra, ertesi gün, 25 Şubat'ta serbest bırakıldı. *Son Posta*'ya bilgi veren Emniyet kaynakları, tekrar gözaltına alınmaktan endişe eden Gündüz'ün sahte

pasaportla yurtdışına kaçmaya karar verdiğinin sanıldığını belirttiler."

İktidar yanlısı kurumlardan reklam almak amacıyla mantar gibi biten gazetelerden biriydi *Son Posta*. Bir kez bile alıp bakmamıştım sayfalarına. Ama iktidara yakın olduklarına göre, geçtikleri haberin doğruluk payı yüksekti. Yine de anlamadığım bir şey vardı: Gazetenin yazdığı gibi Mehmet Gündüz ertesi gün serbest bırakıldıysa cep telefonuna gönderdiğim mesajlara yanıt vermesi gerekmez miydi?

"Bu kadar can sıkıcı haberden sonra şimdi biraz da müzik. Mustafa Ceceli'den dinliyoruz..."

Radyoyu kapatıp The Clash CD'sini taktım. Gitarlar cayırdadı. *"Murder is a crime!"* diye haykırdı Joe Strummer, *"Unless it was done by a policeman or aristocrat."*

Cinayet suçtur! Bir polis ya da aristokrat tarafından işlenmediği sürece.

16

Kar, E-5'i bile boşaltmıştı. Mahmutbey gişelerinden Yenibosna'ya varmam on beş dakika bile sürmedi. Sadece yollar değil alışveriş merkezi de bomboştu. Koçtaş'ın girişindeki Mado'da birkaç garsondan başka kimse yoktu. Bir filtre kahve söyleyip pencere kenarındaki masalardan birine geçtim. İlk yudumu almıştım ki kapı açıldı, Asım aceleci adımlarla içeri girdi. Yüzünde belirgin bir endişe vardı. Karşıma oturmak yerine, dışarıdan görülmeyen kuytu bir masayı gösterip, "Şuraya geçelim mi?" diye sordu. İtiraz etmeden onu izledim.

"Adamın Cemaatçi olduğunu neden söylemedin?" diye sordu, gösterdiği masaya oturur oturmaz.

Haklı bir soruydu, verecek cevabım yoktu.

"Beni bu işe hiç bulaştırmayacaktın," diye devam etti, "bizim kavgamız değil bu. Cemaatçilerin ölümünden bize ne!"

Ceketinin cebinden bir kâğıt çıkarıp masaya koydu.

"Ölüm raporu," dedi, garsonların bize bakıp bakmadığını kolaçan ederek. "Oku."

Okumaya başladım.

"Sol frontoparietal alanda 6x5 cm'lik ekimoz ve bu alan üzerinde künt travmaya bağlı olabileceğini düşündüren yer yer doku kayıpları ve ezilmeler mevcuttur. Sol omuz üst dış yanda üzeri erode 4 cm'lik ekimoz. Sol dirsek ve sol ön kolda 1-3 cm'lik ekimotik alanlar izlenmektedir."

Hiçbir şey anlamamıştım.

"Ne anlama geliyor bu cümleler?"

"Anlamadın mı?"

"Tek kelimesini bile."

"O zaman sana tercüme edeyim. Cemaatçi dostun trafik kazasında ölmemiş."

"Ne demek trafik kazasında ölmemiş?"

"Kafatasında künt travma nasıl oluşur, bir fikrin yok mu?"

"Hayır, doktor olan sensin."

"Arka arkaya çok sayıda darbe gerekir künt travma için. Yani bu adam dövülerek öldürülmüş Ufuk, çok pis bir işe bulaştırdın beni."

Mehmet Gündüz'ü gözaltına almış ve döverek öldürmüşlerdi! Cesedini Babaeski'ye atıp trafik kazası süsü vermişlerdi. Nasılsa Adli Tıp ellerindeydi. Kimse bir şey öğrenemeyecekti. Kimsesizler mezarlıkları, işkencede öldürülen kimliği meçhullerle doluydu.

"Raporu benden aldığının bilinmesini istemiyorum, anlıyor musun beni?"

"Tamam Asım, merak etme."

"Sen haberi yayımlayınca bütün gözler bana çevrilecektir. Cemaat'ten nefret ettiğimi bilirler ama her olayda olağan şüpheliyim onların gözünde."

Korkuyordu. Ve korkmakta haklıydı. Hedefleri uğruna adam öldürmekten çekinmeyen insanlar vardı karşımızda.

"Endişelenme Asım, kimse öğrenmeyecek raporun kaynağını."

17

Sabahattin Ali, 1945 yılının bir bahar günü, kendisine işkence, mahpus ve işsizlikten başka bir şey vermemiş olan vatanından ayrılmak için Bulgaristan sınırına doğru yola çıktı. Yanında sınırı geçmesine yardım edecek rehberi vardı. Ormanlık alanda uzun süre yürüdükten sonra mola verdiler. Bölgeyi avcunun içi gibi bilen rehber, yarım saate kadar Bulgaristan'a varacaklarını söylüyordu. Olmuştu, zulmün eşanlamlısı haline gelen ülkesinden kurtulmak üzereydi. Matarasını çıkardı, boğazını ıslatıp bir sigara yaktı. Çevresindeki ağaçlara tek tek baktı. Bir daha hiçbirini göremeyeceğini bildiği ülkesini son bir kez kucaklamak istiyordu.

Rehberi, Sabahattin Ali'nin hemen arkasında, ayakta duruyordu. Ormanda yürürken önlerine çıkan dalları açmak için kullandığı sopayı sıkı sıkıya kavramıştı. Saatine baktı. Zamanı gelmişti. Sopayı kaldırdı. Birkaç saniye bekledikten sonra var gücüyle Sabahattin Ali'nin kafasına indirdi. Bir daha, bir daha...

Sabahattin Ali orada ölecek, cesedi aylar sonra bulunacak, katilinin ordudan atılma bir astsubay olduğu ve Milli Emniyet'e çalıştığı ortaya çıkacaktı. Mahkemede Sabahattin Ali'yi, "milli hislerini tahrik ettiği için" öldürdüğünü söyleyecek, hepi topu dört yıl hapis cezası alacak, iki yıl yattıktan sonra salıverilecekti. Dönemin etkili siyasetçisi, daha sonranın

Başbakan Yardımcısı Samet Ağaoğlu, "Hayatta öyle hadiseler vardır ki, bunların üzerine eğilmenin bir faydası yoktur. Olan olmuştur. Eğildiğimiz zaman çıkacak olan neticeyi bilmeden hareket etmek daha ağır hatalar doğurur," diyecekti.

Bu bir devlet cinayetiydi.

Devletler cinayet işlemeye karar verdiklerinde kendilerine vatan adını takar, demişti Erich Dürrenmatt. Bu topraklarda devlet yüzyıllardır cinayet işliyordu. Yakup Cemil, İttihat ve Terakki'nin muhaliflerini vatan için vurmuştu. Ali Ergene, Sabahattin Ali'yi milli hislerini tahrik ettiği için öldürmüştü. Kontrgerilla, Musa Anter'i devletin bekası için katletmişti. Gezi'de Ali İsmail Korkmaz, Mehmet Ayvalıtaş, Abdullah Cömert, Ethem Sarısülük, Berkin Elvan, Ahmet Erhan ve Medeni Yıldırım devletin parçalanmasını önlemek için öldürülmüşlerdi.

Ve sıra Cemaatçilerdeydi! Ama bu cinayetin daha öncekilerden önemli bir farkı vardı. Devleti ele geçirip Türk-İslam sentezine dayalı faşist bir düzen kurmak isteyen bir örgüttü hedef alınan. Cemaatçileri demokrasi mücadelesi verirken öldürülenlerle bir tutmak saçma olurdu. Asım haklıydı, bizim kavgamız değildi bu. Ait olmadığım kanlı bir kavganın tam ortasına düşmüştüm. Ne yapacaktım şimdi? Ne yapmalıydım? Mehmet Gündüz, iddia edildiği gibi gerçekten Cemaat'in devlet imamı mıydı? Bizzat kendisi değil miydi, "İnşallah Ak Troller'in hakkımdaki tezviratına inanmıyorsunuzdur," diyen? Gündüz'ün bilgisayarı, arabanın arka koltuğunda duruyordu. Ölmeden önce işkencecilerine öğrenmek istedikleri şeyi söylemiş miydi acaba? Söylemesi istenen şeyleri gerçekten biliyor muydu? Bilgisayarında ne vardı? Veya ne olduğunu düşünüyorlardı?

Arabayı ısıtmak için motoru çalıştırıp rölantiye aldım. Bir sigara yakıp bilgisayarı açtım. Masaüstündeki tuhaf isimli

dosyalardan birini tıkladım. Sonra başka birini. Cumhurbaşkanının çıktığı Hindistan gezisinin bütçesi, üniversitelerde düzenlenen etkinlikler, 29 Ekim resepsiyonunun davetli listesi gibi ıvır zıvır bilgiler dışında dişe dokunur bir şey bulamadım.

Masaüstündeki dosyaları bitirince programlar klasörüne geçtim. Orada da bir şey göremeyince sistem klasörlerini açtım.

IOS'un sistem dosyaları içinde İngilizce dosyalardan farklı olarak "Özel" adı verilmiş bir klasöre rastladım. Klasörün içinde fotoğraf dosyaları vardı. Birini tıkladım. Mehmet Gündüz'ün güzel denebilecek bir kadınla bir Atatürk heykelinin önünde çektirdiği fotoğraftı bu. Kadının daha ilk bakışta dikkat çeken menekşe rengi gözleri vardı. Caddeden birkaç araba geçiyordu. Heykelin arkasında başörtülü bir kadın, çantasını açmaya çalışıyordu. Onun arkasında Mevlana Etli Ekmek yazan bir lokanta ve İslam Büfe yazan bir büfe vardı. Hayır, Ankara veya İstanbul değildi fotoğrafın çekildiği yer. Bir İç Anadolu kentiydi burası veya Ankara'nın bir ilçesi. Kış. Kömür kokusu. Arkadaki lokantanın radyosundan yükselen türkü... Kadın, ellerinin arasında küçük bir kürk parçasına benzeyen bir şey tutuyordu. Biraz dikkatli bakınca bunun kürk değil alaca renkli bir kedi yavrusu olduğunu fark ettim. Mutlu görünüyordu. Mutluluktan gülüyordu. Belli ki öylesine bir ilişki değildi bu, âşık olmuştu Mehmet Gündüz'e. Bayrak kırmızısı kabanıyla aynı renkte şapkası, Mehmet Gündüz'ün lacivert giysileri ve çevresindeki koyu renklerle tezat oluşturuyordu. İlk fotoğraftaki bu tezat, daha sonra baktığım bütün fotoğraflarda karşıma çıktı. Kırmızılar, sarılar, turuncular... Hep canlı renkleri tercih etmişti Pınar. Buna karşılık Mehmet Gündüz koyu renk kıyafetler giymiş, saklanmak ister gibi omuzlarını hep içeri çekmişti. Karısı ve kızıyla çektirdiği fotoğrafta yü-

zünden yansıyan rahatlığın yerini Pınar'la olan fotoğraflarda endişe almıştı. Bu ilişkide zorlanan taraf Pınar değil, Mehmet Gündüz'dü. Neydi bunun sebebi? Bitmek üzere olan bir ilişki ağız dolusu gülmesini sağlarken, nasıl olmuştu da yeni başlayan aşk onu endişeye boğmuştu?

Pınar'ın önünde yarım bir rakı kadehi, Mehmet Gündüz'ün önünde yarısı içilmiş bir çay bardağı duran şu fotoğraf mesela: Arkalarındaki camekânda kocaman harflerle Ziya yazdığına göre lokantanın ismi bu olmalı. Mehmet Gündüz kılıç yutmuş veya kıçında kocaman bir yara varmış gibi dimdik oturuyor. Nedir onun böylesine rahatsız oturuşunun nedeni? Solcu bilinen bir öğretmenle birlikte olmanın verdiği endişe mi? İçkili bir lokantada oturuyor olmanın endişesi mi? Konforuna alıştığı bir evliliği, kendisinden bu kadar farklı, bu kadar güzel, yanında ne kadar tutabileceğinden emin olamadığı bir kadın için bitirmiş olmanın endişesi mi? Kendisinin söylediği gibi, başlangıçta onun siyasi fikirlerini değiştirmeyi, en azından törpülemeyi umut etmişken zaman geçtikçe ona benziyor olmanın endişesi mi?

Fotoğraflardaki kadının göz alıcı bir güzelliği vardı. Mehmet Gündüz'ün ona âşık olmasında şaşılacak bir yan yoktu. Şaşılacak olan, çevresindeki erkeklerin kafalarını çevirip bakmasına neden olacak kadar güzel bu kadının (fotoğrafta, yan masada oturan bir müşteri belirgin şekilde Pınar'a bakıyordu), onunla rakı tokuşturamayan, yanında hep somurtan, birçok fotoğrafta gömleğinin yakasını bile gevşetmeyen bu kısa boylu, boksör burunlu, can sıkıcı adamda ne bulduğuydu. Cumhurbaşkanlığı makamının parıltısı mı etkilemişti Pınar'ı? Hayır, iktidar partisinden ölesiye nefret ettiğine göre köşkün cazibesinden etkilenmesi mümkün değildi. Mehmet Gündüz'de fark edemediğim bir şeytan tüyü mü vardı? Belki. Ama belki de şeytan tüyüne veya karşısındaki erkeğin makamının

cazibesine ihtiyacı yoktu Pınar'ın, âşık olmak için. Çocukluğunu hatırlatan bir gülüş, bir bakış, bir espri yetmişti...

Aynı şey Mehmet Gündüz için de söylenebilir miydi? İlk görüşte aşk, demişti Pınar'la karşılaşmasını anlatırken. Menekşe gözler miydi onu büyüleyen? Çocukluğunu, başka zamanları anımsatan bir gülüş, tanıdık bir yüz ifadesi mi? Gelip geçici bir cinsel çekim miydi yoksa?

Bu soruların cevaplarını bilmem mümkün değildi. Ama bir şeyden emindim: Onu öldürenlerin aradığı şey bu klasördeki fotoğraflar olamazdı. Klasörü kapatıp bilgisayarda gezinmeye devam ettim. Programlar klasöründe Acrobat Reader, AVG Anti-Virus gibi her bilgisayarda bulunabilecek programların arasında SecureMessage isimli bir ikon dikkatimi çekti. Tıklayınca şifre soran bir ekran açıldı. Çok kullanılan birkaç alternatifi denedim. 1234, ankara, istanbul... Hiçbiri sonuç vermedi. Kapatmadan önce şansımı son bir kez denemek için önce mehmetpinar, sonra pinarmehmet diye yazım. Ve SecureMessage programı bir anda açılıverdi!

Şifreli bir mesajlaşma programıydı bu. Ekrana, Mehmet Gündüz'ün aralarında Pınar'ın da bulunduğu birkaç kişiyle yaptığı yazışmalar geldi. Ağırlık, Cemal isimli biriyle yaptığı yazışmalardaydı. Yazdıklarından anlaşıldığı kadarıyla, Cemaat'in önde gelenlerinden biriydi Cemal. Mehmet Gündüz'den çeşitli zamanlarda birçok istekte bulunmuştu. Seçimde üçüncü gelen bir profesörün rektör olarak atanması, Afrika ülkelerinden birinin kapatmak istediği Cemaat okuluyla ilgili devlet başkanına yazılacak bir mektup, Devlet Denetleme Kurulu'nun bir raporunda yapılması istenen bir değişiklik...

Mehmet Gündüz'ün cevaplarından bazı istekleri yerine getirdiği, bazılarınıysa savsakladığı veya açıkça reddettiği anlaşılıyordu. Cumhurbaşkanı, Cemal'in araya girmesiyle dünyanın çeşitli ülkelerindeki mevkidaşlarına Cemaat okul-

larıyla ilgili çok sayıda referans mektubu yazmıştı. Cemaat'in, Mehmet Gündüz aracılığıyla bazı rektör atamalarında etkili olduğu da görülüyordu. Ama Gündüz, HSYK'ya Cemaat'in önerdiği adayın atanmasıyla ilgili bir isteği yerine getirmemiş, Cemal'in bu konudaki serzenişlerini sessizlikle geçiştirmişti. Şimdi Cemaat'i darbe yapmakla suçlayan iktidarın, devleti ele geçirmede ona nasıl yardımcı olduğunun belgesiydi bu yazışmalar. İktidar partisi ilk seçim zaferini kazandığında kendisinden nefret eden devlet kadrolarıyla karşılaşmış, askeri bir darbeyle devrileceği korkusuna kapılmıştı. Arkasını sağlama alabilmek için de Cemaat'le işbirliği yapmış, Cemaatçilerin kritik makamlara atanmasını sağlamıştı. Mehmet Gündüz'ün yazışmaları bunun başka deliliydi.

Mehmet Gündüz'le Cemal arasındaki son yazışma, dört ay öncesine aitti. Bu tarihte Cemal, Mehmet Gündüz'den Cemaat'e yakın bazı kişilerin üzerine gittiği gerekçesiyle Devlet Denetleme Kurulu Başkanı'nın görevden alınmasını istemişti. Gündüz verdiği cevapta, görevden alınması istenen kişinin çok başarılı bir bürokrat olduğunu, haksız bir davranışta bulunacağına ihtimal vermediğini, onu durup dururken görevden almanın Hazreti Ömer adaletine aykırı olacağını, söz buraya gelmişken Camia'nın son dönemdeki bazı isteklerinin adalete aykırı olduğunu, Cemaat içindeki bazı kişilerin yanlış yola saptığını, bunu çeşitli seferler, sevdiği insanlar vasıtasıyla Hocaefendi'ye de iletmeye çalıştığını, şimdi son bir kez de ona söylediğini, yapılan yanlışları onaylamadığını yazmıştı.

Cemal'in yanıtı çok sertti.

> *Mübarek, cevabımın gecikmesi son mail'ine nasıl karşılık vermem gerektiği konusunda yaşadığım tereddütten kaynaklanıyor. İnsan, birlikte binlerce sevap kazandığı dostunun ihanetine uğradığında nasıl tepki vermelidir? Yaşadığımız hayal kırıklığından,*

dostluğumuzun zedelenmesi pahasına karşı tarafı bilgilendirmeli miyiz yoksa hiçbir şey olmamış gibi mi davranmalıyız? İki eski arkadaştan biri bambaşka bir yola girdiğinde diğeri onu anlamaya çalışmalı, makamların insanları değiştirdiğini, değiştirebileceğini tevekkülle kabullenmeli midir? Yoksa onca yıllık dostluğun verdiği hukukla hesap sormayı mı tercih etmelidir? Bu soruların yanıtlarını Hocaefendi'nin Kırık Mızrap ve Kırık Testi kitaplarında toplanan öğütlerinde, orada bulamayınca Risale-i Nur'da aradım. İşin içinden çıkamayınca ikimizin de sevdiğini, sözlerine önem verdiğini bildiğim Sabri Abi ile istişare etmeye karar verdim. Üniversitedeyken gönlümüzü karartan konularda sık sık ona danışır, içinden çıkamadığımız meseleleri onun yardımıyla çözmeye çalışırdık, hatırlarsan. ODTÜ yurdunda tanıştığımızda gencecik talebelerdik. Doğanşehir gibi küçük bir kasabadan çıkıp ODTÜ'yü kazanmanda Gönül hareketinin payı büyüktü. Cemaat'e borcumuzu ödeyebilmek için mezuniyetlerimizin ardından dünyanın ücra köşelerindeki okullarda görev yapmayı, İslam'a ve Türk kültürüne muhabbet besleyen çocuklar yetiştirmeyi hayal ederdik... Sabri Abi'ye o günleri hatırlatarak, "Benim tanıdığım Mehmet, Cemaat'e borcunu ödemek için kırk yıl elekle dereden su taşımaya razıdır," dedim. "Demek ki," diye cevap verdi Sabri Abi, beni dikkatlice dinledikten sonra, "Mehmet'in gözünde kırk yıl artık bitti."

Demek ki öyle mübarek. Demek ki Hocaefendi'ye borcunu temizlediğini, defteri kapattığını düşünüyorsun. Ve artık kendi yolundan gitmek istiyorsun. Peki. Öyleyse Allah yolunu açık etsin. Seçtiğin yolun seni cehenneme götürdüğünü biliyorsun, değil mi?

Ömür boyu kardeşin Cemal

Hamiş: Camia'ya karşı böyle haşin bir dil kullanmana neden olan kuşkular gönlünde nasıl oluştu? Bunda Ma-

hinur Hanım'ı terk edip kızıl komünist bir öğretmenle yaşamaya başlamanın etkisi var mıdır? Bu soruların yanıtlarını bir gün seninle konuşmak isterim.

Zehir zemberek bir yanıt vermişti Mehmet Gündüz:

Cemal, Hocaefendi'nin kitapları ve Sabri Abi'nin rehberliğinde aramadan önce sana en yakın yere, sol göğsünün altına baksaydın sorunun cevabını orada bulabilirdin. Senin ihanet dediğin şey, saf bir Anadolu çocuğunun sorduğu sorulardan başka bir şey değildi. Askeri vesayetle mücadele adıyla başlatılan soruşturmaların, günahsız insanların zindanlara doldurulduğu bir mezalime dönmesi benim vicdanımın kaldırabileceği bir şey değil. Başarılı bürokratların Cemaat'in isteklerini yerine getirmedi diye Anadolu'nun ücra köşelerine sürülmesi de. Bundan yirmi yıl önce ODTÜ İsa Demiray Yurdu'nda tanıdığım, Erzurumlu idealist genç Cemal Taşdemir'in vicdanı da kaldıramazdı eminim. Ama o idealist gençten nicedir haber alamıyorum. Aklını başkalarına kiraya vermiş, kör vicdanlı biri var şimdi onun yerinde.

"Allah akıllarını kullanmayanları pislik içinde bırakır," buyurur Kur'an-ı Kerim. Ne büyük bir pisliğin içinde bulunduğunu anlayacağın günü sabırla bekleyeceğim.

Mehmet

Hamiş: Ne o, ana muhalef partisi liderinin mahremini videoya aldığınız gibi benim mahremimi de mi gözetlediniz yoksa? Öyleyse elinizden geleni ardınıza koymayın. Hesabımı Cemaat'in karanlık vicdanına değil mahşer günü yüce Rabbime vereceğim ben.

Bu yazışmadan sonra Cemal'le Mehmet Gündüz'ün yazışmaları bıçak gibi kesilmişti.

Bu mesajlardan Mehmet Gündüz'ün bir dönem Cemaat'in içinde veya çevresinde yer aldığı net biçimde anlaşılıyordu.

Ama yazdıkları, hele son yazdıkları, Cemaat'in üst düzey bir yöneticisi olmadığının deliliydi.

Yazışmalarda adı geçen kişilere bakarak kimin Cemaatçi, kimin Cemaat karşıtı olduğunu çıkarmak belki mümkündü ama devlette görev yapan Cemaatçilerin isimlerini içeren bir liste yoktu ortada.

Gündüz'ün Pınar'a yazdıklarını daha sonra okumak üzere bilgisayarı kapatıp vitesi bire aldım. Ataköy üzerinden sahil yoluna çıktım. Kafam karmakarışık olmuştu. Nereye gideceğimi, ne yapmam gerektiğini bilmiyordum. Samatya'ya gelince arabayı yol kenarına park ettim. Aşağı inip deniz kenarına yürüdüm. Adalar, siklonun etkisiyle elle tutulacak kadar yakına gelmişti. Bir sigara yaktım. Karşı kıyıya bakarak düşündüm.

Kader neden böyle zor bir bilmecenin içine bırakmıştı beni? Ne yapacaktım şimdi?

İlk seçenek, Mehmet Gündüz'ün ölüm raporunu yırtıp bilgisayarı MİT'e vererek beni ilgilendirmeyen bu kavgadan paçamı kurtarmayı denemekti. Aradıkları şeyi teslim edeceğime göre Zabel birkaç gün içinde salıverilirdi. Birlikte Abdullah Sokak'a dönerdik. Yeni müşteriler bulur, kaloriferli bir apartmana taşınırdık. Bir süre sonra Mehmet Gündüz'ü unuturduk. Herkes unuturdu. Sevdiği kadın bile. Hayat devam ediyordu. Düşünmemiz gereken başka şeyler, kaygılanmamız gereken başka insanlar vardı. Mehmet Gündüz'ün öldürülmesi, devletin işlediği ne ilk cinayetti ne de son. Kum saatini tek başıma ters çeviremezdim. Bir devrim gerekiyordu işkenceyi durdurmak için. O da ufukta görünmüyordu.

Diğer seçenek, Mehmet Gündüz'ün ölüm raporunu yayımlamaktı. Gazetecilik hayatım boyunca elime geçmiş en büyük haberdi bu. Cumhurbaşkanlığı başdanışmanı işkencede öldürülmüş, cinayet örtbas edilmişti. Bundan daha büyük bir haber olabilir miydi?

Watergate'i patlatan Bob Woodward ve Carl Bernstein gibi benim de ismim tarihe geçecekti. Ama o zaman Zabel büyük olasılıkla sınır dışı edilirdi. Ve ben mimlenirdim. Ufuk Lodos Advertising Agency'yi hiçbir zaman kuramazdım. Bir sigara daha yakmak için elimi cebime uzatırken biri koluma yapıştı.

"Ufuk, buradasın ha!"

Gafil avlanmıştım. Yumruklarımı sıkarak geriye sıçradım.

"Ne o ulan, eski dostunu dövecek misin yoksa?"

"Memo sen ha! Ne arıyorsun oğlum burada?"

Mehmet, namı diğer Afrikalı Memo! Katran karası yüzünü ilk kez görenler Afrikalı bir göçmen olduğunu düşünürdü. Oysa Anadolu'ya 19. yüzyılda Sudan'dan gelen "Afro-Türkler"dendi Memo. Yirmi yıl önce Köprüaltı'nda tanışmıştık. Alkole öğlen başlar, güneş batana kadar Köprüaltı'nın Haliç tarafına bakan birahanelerinde içtikten sonra gece Beyoğlu'na geçip barmenlik yaptığı pavyonlarda devam ederdi.

"Allahsız, katran karası suratı nasıl unutursun ulan!"

Kaç yıl olmuştu görüşmeyeli? On? On beş?

"Kusura bakma Mehmet, dalmışım feci."

"Ne arıyorsun oğlum buralarda?"

"Geçiyorken sigara molası verdim. Sen burada mı oturuyorsun yoksa?"

"Yok ulan, ne işim olur Samatya'da? Tedaviye geliyorum yukarıya. Öğle arasında attım kendimi dışarı."

Elindeki gazete kâğıdıyla kaplı şişeyi uzattı.

"Çek!"

"Bira mı?"

"Şarap."

"Benim için erken."

"Sen bilirsin," der gibi boynunu büküp şişeyi dudaklarına götürdü.

"Cerrahpaşa mı tedavi olduğun yer?"

Avcuyla ağzını sildi.

"Yok, Samatya Devlet Hastanesi."

Uzanıp elimdeki sigarayı aldı, kendi sigarasını yaktı.

"Kemoterapideyim."

Ne denir kanser olduğunu haber veren insanlara? Kuru bir geçmiş olsun mu, "Sen bunu yenersin" gibi cesaretlendirici birkaç söz mü yoksa?

Söyleyecek bir şeyler arandığımı anladı, elini omzuma koydu.

"Merak etme," dedi, "şeytanla sözleşmem var. Kolay kolay teslim olmam Azrail yavşağına."

Gülünce dişleri ortaya çıkmıştı. Yarısı yerinde yoktu.

"Tek neye üzülüyorum biliyor musun? Şimdi Kemer'de barmenlik yapıyor olacaktım, bu lanete yakalanmamış olsam."

Facebook'ta binlerce kez "like" alan o sözdeki gibi, biz plan yaparken başımıza gelen şeydi hayat.

"Neyse siktir et beni, anlat, sen neler yapıyorsun? *Gün*'de gazetecilik yaptığını duymuştum, orada mısın hâlâ?"

"Kovuldum."

"İyi. Sana yakıştıramamıştım zaten. Ne işin var padişahın gazetesinde?"

"Kredi borçlarım vardı Mehmet, çalışmak zorundaydım."

Şişesinden bir yudum daha aldı.

"Ben krediye falan girmem," dedi alkolle ağzını çalkaladıktan sonra, "hayat çok kısa."

Biraz daha çene çaldık. Köprüaltı yıllarından, ucuz şaraplardan, cebimizden eksik olmayan Rus sigaralarından, eski dostlarımızdan konuştuk. Akciğer kanseriydi. İki sene önce ciğerinin yarısını almışlardı. Nüksetmişti.

Arabaya binerken, "Hayat kısa," diye tekrarladı, "kafana göre yaşa."

Selimpaşa'ya dönerken bu cümle, Mehmet'in sesiyle tekrar etti durdu beynimin içinde.

Gerçekçi olmak lazımdı. Şirketimi Maslak'taki plazalara hiçbir zaman taşıyamayacaktım. Ufuk Lodos hiçbir zaman yeni Leo Burnett olamayacaktı.

Kafama göre yaşamalıydım. Kafamdaki doğrulara göre. Adli Tıp'ın ölüm raporunu MİT'e değil Selim'e vermeye karar verdim. Telefonunu aradım ama kapalıydı.

Mahmutbey gişelerini geçerken Bursalı müşterim arayıp yıllık planı çok beğendiğini söyledi ve "Ebru Gündeş röportajına ben de gelebilir miyim?" diye sordu.

"Elbette gelebilirsiniz," diye cevap verdim.

Sevindi. "Sizin gibi gerçek bir gazeteciyle çalıştığımız için çok şanslıyız Ufuk Bey."

Denizkent'in girişindeki güvenlik kulübesi bu defa boştu; Ali, Selimpaşa'ya, ailesinin yanına dönmüş olmalıydı. Arabayı geçen sefer yaptığım gibi Denizkent Restoran'ın önüne park ettim. Eve doğru yürürken kemikleri derisine yapışmış bir kedi, canhıraş şekilde miyavlayarak bacaklarıma atıldı. Paçamdan savurmak için havaya doğru bir tekme attım ama pençelerini pantolonuma çok sıkı geçirmişti, başaramadım. Uzanınca kendisini kollarıma bırakıverdi. Uzun gri tüylü, mavi gözlü, çok güzel bir kediydi. Yazlıkçıların evcil hayvan mağazasından alıp birkaç ay baktıktan sonra İstanbul'a dönerken sokağa attığı cinslerden biriydi muhtemelen. Evin kapısını açınca benden önce içeri dalıp sağı solu koklamaya başladı. Tencerenin dibindeki makarnayı ısıtıp önüne koydum. Garip sesler çıkararak saldırdı.

Bir sigara yakıp Selim'i aradım.

18

Anadolu'dan sürülen yüz binlerce Rum karşılığında Batı Trakya'dan sökülen binlerce Müslüman'ın yeni vatanlarına ayak bastığı Selimpaşa limanına tepeden bakan Çapari Restoran'a oturup bir büyük söylediğimizde hava kararmak üzereydi. Mehmet Gündüz'ün ölüm raporunu vermek için en doğru gazeteciydi o. Evet, bir blog sayfası açıp raporu internette kendim de yayınlayabilirdim ama haber duyulana kadar haftalar, aylar geçerdi. Üstelik insanlar, en azından belli bir yaşın üzerindekiler, ancak gazetede gördükleri haberlere inanıyordu.

Benim de yazdıklarına inanılan bir gazeteciye ihtiyacım vardı. Selim gibi birine. Bir dosyayı onun yazmasının yaratacağı etkiyle, isimsiz bir gazetecinin yazması bir değildi.

Ama bir sorun vardı: Selim, yandaş medyada çalışıyordu. Devleti cinayetle suçlayan bir haberi *Gün*'de yayımlatması imkânsızdı. Bununla birlikte orada yayımlatamadığı haberleri başka yerlere, sol gazetelere veya internet sitelerine verdiğini biliyordum. Mehmet Gündüz haberinde de pekâlâ aynı yolu izleyebilirdi.

Kadehimi uzattım. O da uzattı. Çınnn, diye bir ses çıktı.

Rakısından irice bir yudum aldı, ölüm raporunun üzerine eğildi.

O gece bende kalacak, ertesi sabah hayatının haberiyle İstanbul'a dönecekti. Böyle planlamıştık telefonda.

"Demek, iktidar-Cemaat kavgasına kan bulaştı ha!" dedi raporu okuduktan sonra, şaşkınlıkla.

Yılların istihbarat muhabiri, önündeki kâğıtta yazan tıp terimlerinin ne anlama geldiğini hemen kavramıştı.

"Adli Tıpçı bir arkadaşın vardı, ondan mı aldın bu belgeyi?"

Asım'ın kimliğini gizleyemeyecektim, bu belliydi.

"Kaynağın Cemaat olmadığını bil yeter, Selim."

"*Gün*'de bunu yayımlayacaklarını düşünmüyorsun herhalde?"

"Biliyorum tabii. Ama *Gün*'den başka yerlere de veriyorsun haberlerini, öyle değil mi?"

Tabağındaki balığın kafasını koparıp ayaklarımızın arasında dolanıp duran tekirin önüne fırlattı.

"Bu çok büyük bir haber, Ufuk. Müstear isim kullansam bile MİT bulur izimi."

Korkuyordu.

Aynı dönemde, aynı yerde başlamıştık gazeteciliğe. 1990'ların en karanlık günlerinde, Gün Grubu'nun dergilerinde. Selim'in yıldızı Susurluk soruşturmasıyla parlamıştı. Arka arkaya patlattığı haberler, *Güncel* dergisinin kapağından inmiyordu. Ölüm tehditleri almaya başlamıştı. İçişleri bakanı bir gün derginin patronunu arayıp, "Karnını kurşunla doldururum," diye tehdit edince spor gazetesine sürgün edilmişti. Orada da müstear isimle Susurluk haberleri yazmaya devam etti.

O gün korkmayan gazeteci şimdi korkuyordu.

Çünkü belediyede bekleyen imzaları, mahkemede devam eden imar davaları vardı.

Genç Selim çulsuzun tekiydi. Orta yaşlı Selim, milyonlarca dolarlık gayrimenkul portföyünün sahibi.

"Ne o, korkuyor musun?"

"Tek mesele korku değil, Ufuk. MİT'le kafa kafaya geleceksem buna değmeli."

"Adam işkencede öldürüldü Selim, bu değmezse hangi haber değecek, söyler misin bana? Susurluk cinayetlerinden ne farkı var Mehmet Gündüz'ün öldürülmesinin?"

Ağzına iri bir peynir dilimi atarken yüzünü ekşitti. Peynire değil de benim sözümeydi sanki tepkisi.

"Susurluk çetesinin öldürdüğü adamlar demokrasi mücadelesi veriyordu Ufuk, Cemaat ise..."

Kadehini dudaklarına götürecekken durakladı. "Cemaat'inki demokrasi kavgası değil. Devletin iç kavgası bu. Bırak, yesinler birbirlerini."

"Cinayet, cinayettir Selim. Devrimci, ülkücü, Cemaatçi... Fark eder mi?"

Balığın kafasını yalayıp yutan tekir şimdi Selim'in yanındaki sandalyenin üzerine çıkmış, tabağa uzanmaya çalışıyordu.

"Kastettiğim o değildi," dedi kediyi sandalyeden aşağı itelerken.

"Bir Cemaatçi için MİT'le kavga etmeye değip değmeyeceğinden emin olmadığımı söylüyorum sadece. Yüzlerce insanı uydurma delillerle hapse tıktı bu adamlar."

"Nereden biliyorsun?"

"Saf mısın Ufuk? Cemaat'in neler çevirdiğini bilmeyen mi var!"

"Cemaat'in ne mal olduğunu ben de biliyorum. Başka bir şey sordum sana, Mehmet Gündüz'ün suçlu olduğunu nereden biliyorsun?"

"Yapma Ufuk, sözünü ettiğimiz adam Cemaat'in devlet imamı."

"Bu, devletin iddiası. Doğru olup olmadığını bilmiyoruz. Polisin kamuoyunu nasıl manipüle ettiğini sen benden daha iyi bilirsin. Köylüleri gerilla, seksenlik ihtiyarları terörist, şairleri vatan haini diye içeri tıkmadı mı bu adamlar?"

"Ufuk, işsiz kalınca uzattıkları eli tutmanı anlıyorum ama n'olur, Cemaat'in pisliklerini savunma bana!"

Son cümlesiyle sınırı aşmıştı.

"Ne yardım eli, ne savunması, neden bahsediyorsun sen? Cemaat'in canı cehenneme! Faili meçhul bir cinayeti aydınlatmaya çalışıyorum ben."

Farkında olmadan bağırmıştım.

Restorandaki müşteriler bize doğru dönmüştü. Sarışın bir kadınla göz göze geldik. Yok denecek kadar ince kaşları, kaşlarıyla uyumlu ipince dudakları vardı. Karşısında oturan erkeğe bir şeyler söyledi, erkek de bize döndü. Sarışından en az yirmi yaş yaşlıydı. Kışın kart zamparaların kaçamak yeri olurdu Selimpaşa ve Silivri. Onlardan biri miydi acaba?

Selim sakin bir sesle cevap verdi.

"Senaryo değil, Ufuk. İzmir'deki Casusluk operasyonunu hatırlıyor musun?"

"Fuhuş ve casusluk davası" dosyasını kim hatırlamazdı? İzmir'deki bir eskort ağıyla ilişkili onlarca subay, casusluk suçlamasıyla hapse tıkılmıştı. Günlerce gazetenin manşetinden Deniz Kuvvetleri'nde görevli subayların seks hikâyelerini yazmıştık. Birkaç sene sonra her şeyin yalan olduğu ortaya çıkmıştı. Dosyada seks görüntülerinden başka bir şey yoktu. Fuhuş ve casusluk soruşturması, diğer davalar gibi Cemaat'in manipülasyonundan başka bir şey değildi.

"O davada yargılanan bir subay vardı, Albay Fuat Taşpınar, hatırladın mı?"

O kadar çok subay yargılanmıştı ki Cemaat'in davalarında, tümünün adını aklımda tutmam mümkün değildi.

"Yirmi beş yıl hapsi isteniyordu. İki yıl yattı. Çıktıktan üç ay sonra kanserden öldü."

"Üzücü bir hikâye."

"Hikâye değil gerçek. Her şey gözlerimin önünde oldu. Ablamın kocasıydı, Albay Fuat Taşpınar!"

"Bunu bilmiyordum."

"Haberi yazı işlerine getirmiştim ama sen dahil hiç kimse ilgilenmemişti. Cemaat'le omuz omuza askeri vesayetle mücadele ediyordunuz, hatırladın mı? Hükümet de arkanızdaydı."

Evet, iyi hatırlıyordum.

Gözaltına almaya gelen polislere, "Bir dakika bekler misiniz, hemen geliyorum," dedikten sonra banyoya geçip tabancayla intihar etmişti Yarbay Necmi Çerkes. Eşine yazdığı veda mektubunda, "Ayşem," diyordu, "sizi utandıracak hiçbir şey yapmadım. Hayatımızı cehenneme çeviren bu adaletsizliğe isyan etmek ve Türkiye'yi boğan karanlığı biraz olsun aydınlatabilmek için hayatıma son veriyorum."

Büyük günahlar işlemiş ve af dilemek için çok geç kalmıştık.

Dışarıda kar yeniden atıştırmaya başlamıştı. Çapari Restoran, Selimpaşa limanına inen dik yokuşun ucunda yer alıyordu. Kar tutarsa yokuşu çıkamaz, restoranda mahsur kalırdık. Bardaklarımızda kalanı fondip yaptık.

Tabağımda kalanların yarısını ayaklarımın ucunda bekleyen tekirin önüne attım. Kalan yarısını evdeki için bir poşete koydurdum.

Başka bir gazeteci bulmam gerekiyordu.

19

Yeni ev arkadaşımın yüzümde dolaşan patileriyle uyandığımda Selim çoktan gitmişti. Gece tabağına koyduğum balıkları yalayıp yutan hayat arkadaşım daha fazlasını istediğini anlatmak için miyavlıyordu. Alışveriş yapmak için dışarı çıktım. Kumsalda peşime uzun sarı tüylü bir sokak köpeği takıldı. Burnunu "sev beni" dercesine paçalarıma sürtmesine bakılacak olursa insanlara alışkındı. Eski karımın yazın sitede beslediği yavrulardan biri miydi acaba? Hayvanları severdi. Hayvanlar da onu. Çevredeki köpeklerin hepsine isim takmıştı ve hangisine ismiyle seslense hayvan kulaklarını diker, mesut biçimde havlayarak ona cevap vermeye çalışırdı. Arabasında, yolda rastladığı hayvanlara vermek için köpek ve kedi mamaları bulundururdu hep. Son dönemdeki kavgalarımızın nedenlerinden biri de buydu. O, hayvanlara yardım etmek için çırpınırken ben "götümün üzerine devrilip" yatmaya devam ettiğim için "taş kalplinin tekiydim" dediğine göre. Abdullah Sokak'ta martının güvercini parçalamasına nasıl kayıtsız kaldığımı görse, hiç kuşkum yok, bir yumruk savururdu suratıma.

Komşu sitenin kumsalına geçince başka köpeklerle karşılaştım. Peşimdeki köpeğin varlığının verdiği güvenden olacak, kuyruk salladılar. Kumsala paralel uzanan yolu tek katlı, büyük bir ev kesiyordu. Selimpaşa'da dokuz yıl geçirdiğim halde bu evi hatırlamıyordum. Biz boşandıktan sonra yapılmıştı

herhalde. Oysa eskiyi, 1970'leri anımsatan tuhaf bir mimarisi vardı. Sert bir eğimle aşağı inen çatı, çakıltaşlarıyla bezeli duvarlar, bordo renkli tahta panjurlar...

Evi seyrederken köpekler bir anda bana doğru koşmaya başladı. Saldıracaklarını düşünerek yerdeki tahta parçalarından birini kavradım. Ama önümden geçip bordo panjurlu evin bahçesine girdiler. Evin kapısı yavaşça açıldı ve içeriden uzun boylu, zayıf bir ihtiyar çıktı. Leğen büyüklüğünde bir tencere tutuyordu elinde. Eğilip köpeklerin önüne bıraktı. Doğrulurken göz göze geldik. Gülümseyerek selam verdim. O da gülümsedi. Onu bir yerden tanıyor gibiydim. Eski karımın yazın plajda sohbet ettiği yaşlılardan olabilir miydi? Selimpaşa'da oturup oturmadığımı sordu. "Hayır," dedim, "kısa süreliğine geldim, birkaç güne döneceğim."

Üzerinde çalıştığım konuya odaklanabilmek için sessiz bir ortama ihtiyacım vardı. O nedenle oradaydım.

"Hangi konu üzerinde çalışıyorsunuz?" diye sordu, bunu söyleyince. Bu kadar meraklı olacağını düşünememiştim. Bir yalan uydurdum.

"Bir kitap... Kitap yazmaya çalışıyorum."

"Gizli değilse konusunu söyleyebilir misiniz?"

Sinirlenmeye başlamıştım.

Neyse ki cevabımı beklemek yerine söze kendi devam etti.

"Biliyor musunuz, Selimpaşa kış aylarında kitap yazmak için ideal bir yerdir."

Dediğine göre o da bunun için oradaydı.

Şaşırdım. Birkaç saniye önce Selimpaşa'da ölmeye yattığını düşündüğüm bu adam kitap yazıyordu ha?

Soru sorma sırası bendeydi.

"Ne yazıyorsunuz?"

"Avantür," diye cevap verdi, "işte bilirsiniz, kaçma, kovalamaca. Jean Paul Belmondo'nun filmlerindeki gibi..."

Aslında otuz beş sene önce yazacaktı, üzerinde çalıştığı romanı. Ama üstlendiği sorumlulukların ağırlığı nedeniyle gençliğinde ve orta yaşlılığında buna cesaret edememişti. Sonra, 1984'te TRT'ten emekli olunca...

"TRT'den emeklisiniz ha?"

"Ne oldu, neden hayret ettiniz böyle?"

"Meslektaşız da o nedenle! Ben de medyada çalıştım uzun süre."

Evet, ikimiz de gazeteciydik. O, TRT'nin haber dairesinde uzun süre yöneticilik yapmıştı. Bütün iktidarlarla arası iyi olmuştu. Ecevit, Demirel, 12 Eylülcüler... Hepsini idare etmeyi bilmişti. Herkes kendilerinden sanmıştı onu. Oysa o, hiç kimsenin adamıydı. Gerçekte ne milliyetçileri severdi, ne sağcıları ne de darbecileri. Ama düşüncelerini hep kendine saklamıştı. Meraklı biri tarafından keşfedilir de aleyhinde kullanılır diye, yazmak istediği romana bile başlayamamıştı. Nihayet 1984'te emekliliğe hak kazanınca Selimpaşa'ya taşınıp yazmaya başlamıştı.

Ama kelimeler, suyu çekilen bir kuyu gibi kaçmıştı ondan. Ne yazması gerektiğini biliyor, bir türlü yazamıyordu. Tam otuz yıldır her gün yazıyor, siliyor, yeniden başlıyordu. Romanını yazamadan ölmekten korkuyordu. "Senin yaşına dönebilseydim," dedi sözün burasında, tam olarak İstanbul Haber Dairesi Müdür Yardımcılığı'na atandığı seneye, 1975'e, bir an bile tereddüt etmeden istifasını sunup annesinden kalan küçük daireyi satarak Ege'de bir sahil kasabasına yerleşirdi. Saatine baktı. Telaşlı bir sesle, "Bu kadar çene çalmak yeter," dedi, "masama dönmeliyim." Eğilip köpeklerin içindekileri yalayıp yuttuğu tencereyi kucakladı, doğrulup kapıya uzandı.

O zaman çenesinde derin bir yara izi olan zayıf, uzun boylu bu adamı tanıdım.

Benim yaşlılığımdı o. Çenesindeki yara izinin aynısından bende de var. İkimiz de üç aşağı beş yukarı bir seksen santim

boyundayız. Gözlerimiz açık kahverengi. İkimizin de saçları yanlardan seyrelmiş. İkimizin de sağ kaşında yara izi var.

Ben de onun gibi olacağım ya da olacaktım. Çalıştığım gazeteden kovulmasam. Sonsuza dek yazı işleri toplantısına girip çıkacak, nihayet emekli olup kitap yazmak için Ege kasabalarından birine yerleşince kelimelerin benden kaçtığını fark edecektim.

"Beni tanımadınız mı?"

Bunu söyleyince yüzümü dikkatli biçimde incelemeye başladı. Bir süre sonra yüzünde bir şaşkınlık ifadesi belirdi; o ifade büyüdü, büyüdü, ani bir hareketle arkasını dönüp eve girdi, kapıyı gürültüyle kapattı.

Bir süre bekledim. Ama kapı tekrar açılmadı. Selimpaşa'ya doğru yürümeye başladım.

Kasabanın girişindeki Migros'tan dört beş gazete, biraz kahvaltılık, bir düzine kedi konservesi ve büyük bir paket köpek maması aldım. Dönerken yaşlı adamla konuştuğumuz yerde duraklayıp bir süre evi seyrettim. Gerçekten yaşlılığım mıydı o? Huber Koruluğu'nda olduğu gibi beynim oyun mu oynamıştı bana?

Köpekler de ortada görünmüyordu. Mama paketini sabah oynaştıkları kumsala boşalttım. Ağır adımlarla eve dönüp pencerenin karşısındaki koltuğa geçtim ve marketten aldığım bir tomar gazetenin en üstündekini açtım. *Ulus* gazetesinin manşetinde "Sınıra değil ifadeye gidiyordu" başlığıyla Mehmet Gündüz'ün karısının açıklamaları vardı. *Ulus*'u okuduktan sonra eski gazeteme, *Gün*'e geçtim.

Ve mideme bir yumruk yemiş gibi oldum.

Hainin kuryesi medyadan!

Bahattinci terör örgütünün (BETÖ) devlet imamı Mehmet Gündüz'ün medyayı gazeteci Ufuk Lodos aracılığıyla manipüle ettiği ortaya çıktı! Mahkeme tarafından

hakkında yakalama kararı verilen Lodos'un, Mehmet Gündüz'ün kozmik bilgisayarını Huber Köşkü'nden kaçıran kişi olduğu da tespit edildi!

Manşetin altında zayıf, uzun boylu, saçları yanlardan seyrelmeye başlamış, çenesinde ve kaşında yara izleri olan bir adamın fotoğrafı vardı. Onu çok iyi tanıyordum. Kefil olacak kadar. Hayır, "paralelci" değildi. Hayır, "hain" değildi. Cemaat'le hiç ilgisi olmamıştı, onlardan nefret ederdi. Ama bunu nasıl ispatlayacaktı? Bir bataklığa saplanmış gibi hissediyordu kendisini.

Yarbay Necmi Çerkes de benzer şeyleri hissetmiş olmalıydı. Hayır, amirallere suikast planlamamıştı! Hayır, Ergenekoncu değildi! Ama bunu nasıl ispatlayacaktı?

Bir kâbustu bu. Ter içinde uyanacak, "Ne saçma rüyaydı!" diyecekti. Bir Cemaatçinin bilgisayarını sakladı diye, bir gazeteci terör örgütü kuryeliğiyle suçlanıyor. Ne saçma!

Ama bir türlü uyanamıyordu ve kâbus gittikçe derinleşiyordu. Önce MİT girmişti rüyasına. Sonra bir cinayet işlenmişti. Şimdi de hakkında yakalama kararı çıkarılmıştı. İşaret fişeği *Gün* gazetesi tarafından atılıyordu. Tıpış tıpış ayaklarına gidip, "Manşetteki adam benim. Hakkımda yazılanların hepsi yalan!" demesini bekliyorlardı. İfadesini alıp kayda geçireceklerdi. Sonra hapse atıp demir kapıyı üzerine kapatacaklardı. On iki ay iddianamenin yazılmasını beklemekle geçecekti. Dosya üzerinde gizlilik kararı olduğu için hakkındaki suçlamaların içeriğini, aleyhinde delil olup olmadığını bile öğrenemeyecekti. İlk duruşmada kimlik tespiti yapılıp dört ay sonraya gün verilecekti. İkinci duruşmada beş ay sonraya. Üçüncü duruşmada altı ay sonraya. Gazetelere Cemaatçi olmadığını ispatlamaya çalışan mektuplar yazacaktı. Cevapsız mektuplar. Kimsenin okumadığı mektuplar. Yıllar sonra tahliye olduğunda kızı onu tanımayacaktı bile. Evet, bir kâbustu

bu. Korkunç bir son bekliyordu onu. Yarbay Necmi Çerkes'i beklediği gibi.

Bilgisayarı kapatıp ayağa kalktım. Kedi tabağındaki mamayı bitirmiş, ayakucumda uyumaya başlamıştı. Yüzüne sanki renk gelmişti. Minik patileriyle hayata asılmış ve canını kurtarmayı başarmıştı. Onun mücadelesinden çıkaracağım ders şuydu: Yeterince dövüşürsen, yeterince asılırsan paçayı kurtarırsın. Hayır, teslim olmayacaktım! Hayır, intihar etmeyecektim! Kendi ayaklarımla gidip teslim olmam, sorgusuz sualsiz cezaevine atılıp orada çürümem anlamına gelirdi. Teslim olmayıp kendimi temize çıkarmak için mücadele edecektim.

Telefonumun kapağını açıp sim kartı çıkardım. Geç bile kalmıştım bunu yapmak için. Başka? Selimpaşa'da olduğumu kim biliyor? Kimse. Sadece Selim. Bir de güvenlik görevlisi Ali. Hayır, ikisi de ihbar etmez beni.

Ne yapacağım? Selimpaşa'da saklanmaya devam. En güvenli yer burası. Peki ama Atilla'yla nasıl konuşacağım? Yeni bir sim kart almam gerekiyor. Nereden? Selimpaşa. İyi de kimlik numarandan yeni sim kartı da kolayca bulamazlar mı? Türkiye Cumhuriyeti kimlik numarası denen sistemi bu yüzden icat ettiler işte, anlasana. *Gün*'de kullandığım, gazetenin üzerine kayıtlı sim kart! Nasıl akıl edemedim bunu şimdiye kadar? İşten atıldığım gün sim kartı çıkartıp arabamın torpido gözüne attığımı hatırlıyordum. Hâlâ orada duruyor olabilir mi? Büyük ihtimalle. Hat açık mıdır peki? *Gün* gazetesi ne zamandır devlet kurumu gibi yönetiliyor, hiçbir şeyin hesabı tutulmuyordu, pekâlâ hattı kapatmayı unutmuş olabilirler. Şansını dene!

Koşarak aşağı indim. Eski sim kartı torpido gözünden çıkarıp telefonuma taktım. Hat hâlâ açıktı!

Eve dönüp "Hainin kuryesi medyadan!" haberini sonuna dek dikkatli biçimde yeniden okudum. Gazeteye son dönemde transfer edilen iktidar fedaisi muhabirlerden birinin imzası

vardı altında. Elbette o yazmamıştı. MİT ya da polis sızdırmıştı hakkımdaki dosyayı. Gerçek kaynağı kamufle etmek için isimsiz bir gazetecinin imzasını kullanmışlardı. Her cümlesi, "Ben yalanım!" diye bağırıyordu. "Paralel hainlerin devlet imamı Mehmet Gündüz tarafından dört yıl önce devşirilip maaşa bağlanmıştım", "Ergenekon ve Balyoz soruşturmaları sırasında Cemaatçi polislerin sızdırdığı manipülatif dosyaları medyadaki kontakt noktalarına ben taşımıştım", "Cemaat'e verdiğim üstün hizmetler nedeniyle cumhurbaşkanının kitabının yazarlığıyla ödüllendirilmiştim". Yalanlar, yalanlar... Kim yazıyordu bunları? Bu kıvrak, bu kısa, bu salçalı cümleleri?

20

Emel eski karımın yoldaşı, sırdaşı ve nikâh şahidiydi. Ama zamanla yolları ayrıldı. Karım kariyer basamaklarını tırmanırken Emel devrimci mücadeleyi sürdürmeyi seçmişti. Karım her yıl isminin önüne yeni bir unvan eklerken o mücadele alanlarına yenilerini ekledi. Feminizm, hayvan hakları, LGBT, göçmen hakları... Artık birbirlerine batmaya başlamışlardı. "Emel'in ellerini gördün mü?" diye soruyordu eski karım, "Aynı işçi elleri gibi. Hayatında bir kez olsun manikür yaptırmadı!"

Emel de, "Bir devrimciyle yatağa girip bir küçük burjuvanın yanında uyanmak nasıl bir şey?" diye sorarak eski karımı bana şikâyet ediyordu.

Bir süre sonra görüşmeyi kestiler.

Ama biz Emel'le görüşmeye devam ettik. Kimsenin umursamadığı eylemlerini yazacak bir gazeteciye ihtiyacı vardı. İç sayfalara tek sütun giren haberler bile onu mutlu etmeye yetiyordu. Gezi'ye beni çağıran da oydu. "Hükümet yıkılıyor," demişti telefonda, "yanlış tarafta durup enkaz altında kalma!"

"Meğer sen paralelcinin önde gideniymişsin Ufukçuğum! Neden söylemedin bugüne kadar, bir hayrın dokunurdu belki bize; mahkemede, poliste."

Ha, ha, ha!

Hiç hoşuma gitmemişti yaptığı şaka.

"Yandaş medyada yazılanlara inanmaya mı başladın yoksa Emel?"

Bir kahkaha daha patlattı.

"Eşinden ayrılan bütün arkadaşlarım boşandıktan sonra dağıttı. Senin de aynı şeyi yapmadığını nereden bilelim? Huzuru Cemaat'te arıyorsun belki de?"

"Saçmalamaya bir son ver de dinle beni Emel, yardımına ihtiyacım var."

"Anlat Ufukçuğum."

En baştan başlayarak her şeyi anlattım.

Çıt çıkarmadan dinledi. Bitince ağız dolusu bir küfür savurdu.

"Az aptal değilsin!" dedi. "Neden ilk günden haber vermedin bana?"

"Avukatın Zabel'i kurtarabileceğini düşünmüştüm."

"Ah, lanet olası avukatlar! Kendilerinden başka kimseye hayrı dokunmaz o düzenbazların."

Hukukun işe yaramadığı bir ülkeydi burası. Bağırıp çağırmaktan başka yol yoktu, Emel'e göre.

Bağırıp çağırmak dediği, Göçmenlerle Dayanışma Platformu'nun Zabel için Kumkapı'da düzenleyeceği bir eylemdi.

Sınır dışı işlemleri başlatıldığına göre elimizi çabuk tutmamız gerekiyordu.

"Mümkünse hemen, bugün, öğleden sonra bir basın açıklaması yapmalıyız," diye devam etti, "toparlayabileceğin kadar çok gazeteci toparla. Ne kadar çok haber çıkarsa Zabel için o kadar iyi."

Bütün mesele, patırtı yapıp medyanın ilgisini çekebilmekteydi ve ben, bunu en iyi başarabilecek kişilerden biriydim.

Telefonu kapatır kapatmaz gazetelerin istihbarat müdürlerine ortak bir mesaj yazdım.

Sevgili dostum,

Göçmenlerle Dayanışma Platformu, haksız biçimde fuhuşla suçlanarak, savunma hakkı tanınmadan sınır dışı edilmek istenen Zabel Hazaryan için, bugün saat 15.00'te, Kumkapı Mülteci Nezarethanesi önünde bir basın açıklaması yapacak. Göçmenlerle Dayanışma Platformu'na destek olmak için ben de orada olacağım. Gerekli duyarlılığı gösterip bir muhabiri yönlendirmen dileğiyle.

Ufuk Lodos

Detaylı bilgi için telefonum: 0532...

Göçmenlerle Dayanışma Ağı'ndan Emel Deliorman'ın telefonu: 0542...

Paltomu giyip ayakkabımı bağlayana kadar e-posta kutuma dört beş cevap düşmüştü bile. Giderek nefret ettiğim bu mesleğe dair hâlâ sevdiğim bir şey varsa o da buydu: Gazeteciler büyük bir kabile gibiydi, içlerinden birinin başına bir iş geldiğinde diğerleri hemen yardıma koşuyordu.

"Bizim muhabir, Cemaat kuryeliği iddialarıyla ilgili olarak seninle de röportaj yapmak istiyor Ufuk," diye yazmıştı *Zafer*'in İstihbarat Müdürü Ali.

"Elbette Ali."

"Başın belada, dikkatli ol," diye uyarmıştı, *Gün*'ün Haber Müdürü Emre.

"Uyarı için sağ ol Emre."

"Günün kahramanı sensin, eylemden sonra bira ısmarlarsan gelirim," diyordu *Ogün*'den Yusuf.

"Biralar benden Yusuf."

Arabaya binerken Atilla'yı arayıp saat üçte Kumkapı'da olmasını istedim. Sivil toplum kuruluşlarındaki arkadaşlarım Zabel'e yardımcı olmak için mülteci nezarethanesine geleceklerdi.

"Hangi sivil toplum kuruluşları?" diye sordu kuşkulu bir sesle.

"Göçmen hakları için mücadele edenler..."

"Saf mısın oğlum, Avrupa mı sandın burayı? Sivil toplum kuruluşlarından kime ne hayır gelmiş ki, Zabel'e yardımları dokunsun?"

Boş hayaller peşinde koşmak yerine bir an önce adalete teslim olup MİT'in Zabel'i serbest bıraktırmasını sağlamam gerekiyordu. Bu, hukuki bir mecburiyet olduğu kadar ahlaki bir sorumluluktu da.

"İnsanları saçma sapan suçlamalarla yıllarca hapiste tutuyorlar bu ülkede Ati," dedim, "tutuklanıp dört duvar arasında çürüyeyim mi yani?"

"O günler geçmişte kaldı dostum," diye cevap verdi, "komplolar Cemaat'in işiydi."

"Ha? İktidar partisinden milletvekilliği teklifi mi aldın yoksa, velinimetin Erhan Uçan gibi?"

"Gerçekleri söylemek için milletvekilliğine gerek yok Ufuk. Bir dostuma akıl veriyorum sadece."

"Bu ülkede gerçekler cüzdanının kalınlığına göre değişir Atilla. Benim cüzdanım seninki kadar kalın olmadığı için gerçekleri o kadar net göremiyorum galiba."

"Tamam be tamam! Ne istiyorsan onu yap. Madem iplemeyecektin niye arıyorsun ki avukatını?"

"Sadece benim değil Zabel'in de avukatısın sen, unuttun mu?"

"Ha, Zabel..."

"Bin doları alırken Zabel Hanım'dı, puşt, ne zaman 'Ha, Zabel' oldu?"

"Hiç unutur muyum müvekkilim Zabel Hanım'ı? Kumkapı'da olacağım öğleden sonra."

21

Kumkapı Geri Gönderme Merkezi'nin bulunduğu Çifte Gelinler Caddesi'nin girişinde eylem hazırlığı yapan Göçmenlerle Dayanışma Platformu gönüllüleri, hepi topu altı yedi kişiydi.

"Kısa sürede ancak bu kadar kişi toplayabildim," dedi Emel, Geri Gönderme Merkezi'nin karşısındaki Ovam 49 ocakbaşı lokantasında eylem saatini beklerken. "Ama önemli olan bizim değil sizin sayınız."

"Biz kimiz?"

"Gazeteciler."

Gazeteciler, toplanmak için Ovam 49 yerine Geri Gönderme Merkezi'nin hemen karşısındaki Beer Pub'ı tercih etmişti ve sayıları Göçmenlerle Dayanışma Platformu gönüllülerinin en az üç katıydı. Yandaş medya ortada görünmüyordu ama muhalif gazetelerle Cemaat medyasının bütün istihbarat muhabirleri oradaydı.

Yıllardır görmediğim dostlarım da vardı aralarında. Ulaş gibi.

"Çağırdın, işte geldik!"

Beş yıl önce, CHP kongresindeki ilk karşılaşmamızda sol bir gazetenin muhabiri sanmıştım onu. Ulaş adını genellikle devrimci aileler verirdi çocuklarına. Cemaat medyasının amiral gemisi *Zafer*'de çalıştığını öğrenince şaşırmıştım. Oysa tahmi-

nim doğruydu, solcu olduğu için oradan oraya sürülen bir öğretmenin oğluydu Ulaş. Muğla'da kaldıkları yıllarda Cemaat'e ait dershanelerden birine devam etmiş ve İzmir Fen Lisesi'ni kazanmıştı. Hocaefendi'ye de bu sırada bağlanmıştı. Cemaat, bir Türkiye mozaiğiydi ona göre. Komünizmle Mücadele Dernekleri döneminden kalma Türk-İslam sentezcisi amcalar da vardı içlerinde, Batı'ya açık liberal eğilimli gençler de. Başı açıklar da, çarşaflılar da. Rockçılar da, neyzenler de. Onun da aralarında bulunduğu liberal gençlerin etkinliği arttıkça demokratikleşecekti.

İçimden naifliğine gülmüş ama yeni tanıştığım bir insanı kırmamak için bir şey söylememiştim.

Aradan geçen beş yılda birkaç kez yazışmış ama hiç görüşmemiştik.

"Gazetede herkes seni konuşuyor," dedi ısınmak için Beer Pub'ın ortasında gürül gürül yanan sobanın yanında çaylarımızı yudumlarken. Cemaat'in kuryesi olduğum iddiasına elbette inanmıyorlardı ama *Gün*'ün manşeti herkesin içine bir kurt düşürmüştü. Benimle röportaj yapmak, olayın aslını bir de benden dinlemek istiyorlardı.

Mehmet Gündüz'ün ölüm raporunu Ulaş'a verme fikri, işte o an aklıma düştü. Devlet imamı değilse bile Cemaat'e yakın bir bürokrat değil miydi Gündüz? İşkencede ölümüyle ilgili haberi *Zafer* yayımlamayacaktı da kim yayımlayacaktı?

Bir gözüm Ulaş'ta, diğeri Geri Gönderme Merkezi'nin kapısındaki polislerdeydi. Atilla da Kumkapı toplama kampının önünde bekleşenlere katılmıştı. Şaşkın gözlerle bakıyordu çevresindeki kalabalığa.

"Basın açıklamasından sonra bir kafede oturup konuşalım," dedim dışarıdaki kalabalık büyürken. "Bana yönelik suçlamalarla ilgili gerçekleri anlatayım. Hem benim de sana söylemek istediğim önemli şeyler var."

"Dinliyorum," der gibi bir mimik yaptı.

"Mehmet Gündüz'le ilgili."

Yüzünde bir ünlem işareti oluştu.

O sırada sokağa bir polis midibüsüyle iki TOMA girdi. Araçtan inen robocop kıyafetli polisler binanın önünde sıralandı. Eylem ihbar edilmişti. Emel'le benim dışımda basın açıklamasının saati ve yerini duyuran olmadığına göre ikimizin e-posta gönderdiği kişilerden biriydi ihbarcı. Göçmenlerle Dayanışma Platformu'nun güvenilir bir grup olduğunu varsayarsak, geriye gazeteciler kalıyordu. Gazetelerin istihbarat servisleri polisle iç içe çalışırdı. Polis nasıl gazeteciye haber sızdırırsa gazeteci de polise haber sızdırırdı. Bir tür "kazan-kazan" ilişkisiydi bu. Ortalığı bir anda yoğun bir duman kapladı. Burnumda ve boğazımda keskin bir yanma hissettim. Tiz bir kadın sesi, "İnsanlık onuru işkenceyi yenecek!" diye bağırdı. Birkaç ses ona eşlik etti. Duman biraz dağılınca Emel'in, basın açıklamasının yazılı olduğu kâğıtları hızlı hareketlerle gazetecilere dağıttığını fark ettim. Robocoplar coplarını havaya kaldırmış, kalabalığın üzerine yürüyordu. Ulaş, fotoğraf makinesini kapıp dışarı fırladı. İçerisi gaz nedeniyle soluk alınamaz bir hal almıştı, ben de kendimi dışarı attım. Copların inmesiyle grup bilardo topları gibi dağılıverdi. Üzerime gelen coplardan kurtulabilmek için diğer gazeteciler gibi koşmaya başladım. Koştukça eylemin gürültüsü arkamda kaldı. Bir depardan sonra soluklanmak için durdum. Kafamı kaldırınca Gedikpaşa Aya Kiryoki Kilisesi'nin ön cephesindeki yeşil renkli asma yapraklarıyla karşılaştım. Kilisenin bulunduğu sokak ayakkabı imalathaneleriyle doluydu. Sokakta tavla oynayan iki kişi vardı. Bir sigara çıkardım. Çakmak cebimde yoktu. Tavla oynayanlardan çakmak rica ettim. "Aşağıda nümayiş mi var?" diye sordu çopur suratlı olan, sigarasını uzatırken. Arkasındaki dükkânın vitrininde, "Lazerle ayakkabı çanta kesilir" yazıyordu. İçeri-

den yapıştırıcı kokusu geliyordu. Kimin tarafını tutardı acaba doğruyu söylesem? Polisin mi, benim mi? Cevap vermek yerine ağır adımlarla aşağı doğru yürümeye başladım. Bir süre sonra tren raylarına paralel uzanan Langa Hisarı Caddesi'ne vardım. Afrikalılar ve onlara hizmet veren call shop'lar, çamaşırhaneler ve kargo şirketleriyle doluydu bu sokak. Langa Hisarı bitince yukarı, Aksaray'a dönmek yerine biraz aşağıdaki parka girdim. Müşteri bekleyen bir hayat kadınıyla sahte saat tezgâhının başında ellerini ovuşturarak ısınmaya çalışan bir Afrikalıdan başkası yoktu ortalıkta. Önce Ulaş'ı, sonra Emel'i aradım. İkisinin de telefonu kapalıydı. Ulaş'a kısa bir mesaj yazdım.

"Aksaray'dayım, buralardaysan ara."

Biraz bekledim. Bu sırada bir erkek gelip fahişeyi aldı. Yanımdan geçerken sert biçimde baktı. Bela çıkmaması için gözlerimi kaçırdım. Kimse aramayınca Yenikapı'ya yürüdüm. Etraf polis kaynıyordu. Her yerde aranan bir adamın şehrin en işlek yerinde elini kolunu sallayarak dolaşması akıl kârı değildi. Feribot iskelesinin otoparkına dönüp arabama bindim. Sahil yolundan Topkapı'ya çıktım. Mevlanakapı önünden TEM'e döndüm.

22

Aksaray'dan ayrılırken atıştırmaya başlayan kar, Selimpaşa'ya varırken tipiye dönmüştü. Honda Civic sağlam arabaydı ama Denizkent'e giden yokuş çok dikti. Arabayı caddeye park edip yokuşu yürüyerek çıkmak için aşağı indim. Ağırlık yapmaması için yanıma eşya almadım. Doğru yaptığımı daha ilk adımda çamura kapaklanınca anladım. Eve vardığımda tepeden tırnağa çamura bulanmıştım. Neyse ki elektrikli şofben çalışıyordu.

Yıkandıktan sonra giyecek temiz bir şeyler bulabilme umuduyla çekmeceleri karıştırdım. Üzerinde sayısız metal aksesuar olan, tuhaf kesimli bir pantolondan başka bir şey bulamadım. Nereden gelmişti bu garip pantolon buraya? Karım, boşandıktan sonra başka bir erkekle mi gelmişti yoksa? Ama sonra hatırladım. Evliliğimizin dördüncü veya beşinci senesiydi. Karım beni deri ceketlerden, el örgüsü atkılardan, yırtık kot pantolonlardan kurtarmaya karar vermişti. Hayatımın yeni bir rotaya girmesi buna bağlıydı, dediğine göre. İmaj çağındaydık. Şu hırpani görünüşü artık bir kenara bırakmalıydım. Farklılaşabilmekteydi bütün mesele. Herkesin, Stephen Covey'in satış rekorları kıran kitabı *Mor İnek*'i okuduğu günlerdi. *"Bir gün otoyolda araba sürüyorum. Sağımda ve solumda engin, huzurlu ve yeşil çayırlarda otlayan güzel inekleri görünce kendimden geçiyorum. Ama 15-20 kilometre sonra hepsi birbirine benzemeye başlıyor,"* diyordu Covey, *"bunların bazıları mükemmel inekler,*

çekici inekler, harika ilişkileri olan inekler olabilir. *İnekler ne kadar güzel olurlarsa olsun, bir müddet sonra sıkıcı hale geliyorlar. Ama o çayırlarda karşımıza bir mor inek çıksa ne kadar hoş, ne kadar farklı ve çarpıcı olurdu diye düşünüyorum."*

Ben de mor inek olmalı, herkes gibi giyinmekten, herkese benzemekten kurtulmalıydım. Sürüden ayrılmamın zamanı gelmişti. Bir akşamüzeri bu pantolonla çıkıp geldi. Vakko'dan yüzlerce lira bayılarak almıştı.

Kot pantolonlarımdan vazgeçmeyeceğimi söyleyince öfkelendi. Pantolonu poşetine koyup çöpe fırlattığı anı bugün gibi hatırlıyorum. O gece konuşmadık. Birkaç hafta sevişmedik.

Demek ki kıyamamış, yatıştıktan sonra pantolonu gizlice çöpten çıkarıp dolaba tıkıştırmıştı.

Yıllar önce giymemi istediği şeyi nihayet giydim. Sonunda muteber bir insan olmuştum. Ama çok geçti. Denize bakan koltuğa geçip *Hum Zamirinin Serencamı*'ndan uzunca bir bölüm daha okudum. Kedi, karnımın üzerine çıkıp guruldamaya başladı. Bunun da etkisiyle kısa sürede uykum geldi.

Uyumadan önce internet sitelerine göz attım. Göçmenlerle Dayanışma Ağı'nın eylemi birçoğunun manşetindeydi. İktidara yakın siteler hariç elbette. Onların manşetinde başbakanın, Şoförler ve Taksiciler Odası Seçimli Genel Kurulu'nda yaptığı konuşma vardı.

Haberlere göz gezdirdikten sonra Twitter'a girdim. Adım defalarca zikredilmiş, hesabıma onlarca "notification" düşmüştü. Hepsi Ak Troller'in hakkımdaki tweet'leriyle ilgiliydi. Birçoğunun, *Gün* yazarı Mahir Süleymanoğlu'nun benimle ilgili yazısını tweetlediğini fark edip yazıyı tıkladım.

Paralel kuryenin utanç verici öyküsü

Böyle bir insan tipi yetiştirdiler...

Her türlü kumpastan, komplodan, iğrenç yöntemlerden medet uman bir tip...

Adını çekinmeden koyalım...

Basbayağı hain bir tip yani...

Alabildiğine kötüler!

Ve milleti delirtmek istiyorlar.

Millet delirince ülke yönetilemez hale gelir ve işte o zaman "Hükümet gider" diye hesap yapıyorlar.

İlk bakışta ayırt edilmeleri güç...

Polis, vali, doktor, öğretmen, gazeteci olarak aramızda dolaşıyorlar...

O "saygın" unvanlarının arkasında öyle karanlık suratları var ki...

Öyle dolaplar çeviriyorlar ki...

Değil CIA, Mossad, şeytan görse şapka çıkartır...

Dün içlerinden birinin öyküsünü okurken "Artık pes," dedim...

Adam yıllarca gazeteci rolüyle aramızda dolaşmış...

Gerçek niyetini gizlemek için entelektüellik taslamış, caka satmış...

Bu sırada öyle tezgâhlar kurmuş ki...

Öyle ihanetlerde bulunmuş ki...

Vay, vay, vay...

Vay efendim...

Vay, vay, vay...

Adamın gazetedeki fotoğraflarına bakıyorum...

Suratından uğursuzluk akıyor...

Evet, tanıdınız, paralel ihanet şebekesinin kuryesi olduğu ortaya çıkan Ufuk Lodos'tan söz ediyorum!

Onu Gün'de çalıştığı yıllarda felsefe ve sanata meraklı bir gazeteci olarak tanımıştım. Arada bir asansör veya koridorda karşılaşır, gündemdeki konular hakkında birkaç cümle kelam ederdik.

İtiraf edeyim ki, nasıl bir hain olduğunu anlayamamışım.

Bir defasında birkaç saatimi ayırıp onun da aralarında bulunduğu gazetecileri bizim gazetenin kafesinde toplayarak ve-

sayetçi, oryantalist düşüncenin sakıncalarını anlattığımı hatırlıyorum.

Diğerleri sordukları sorularla konuyu açarlarken bu hain, cep telefonuyla ilgilenmişti.

"Hayrola," diye sormuştum, "konu ilgini çekmedi mi? Neden kulağını bana vermiyorsun?"

Sigara içerken yakalanmış çocuk edasıyla telefonunu kapattı.

"Soracak bir şeyim yok," diye cevap verdi.

Şimdi ortaya çıkıyor ki, o gün casusluk yapmak için oradaymış!

Meğer koynumuzda yılan besliyormuşuz!

Çevrenizdeki insanların gerçek kimliğinden, doktorun gerçek doktor, gazetecinin gerçek gazeteci, polisin gerçek polis olduğundan emin misiniz?

Ufuk Lodos'tan sonra bir daha düşünün!

Mahir Süleymanoğlu'nun bir zamanlar solcu olduğu söylenirdi. Sonra liberal olmuştu. Şimdi İslamcıydı. Ünlemli, tek satırda bol üç noktayla biten cümlelerle köşeyazıları yazıyor, İslami kanallarda program yapıyor, iktidar partisine ait belediyelerin düzenlediği konferanslarda konuşuyor, kültür festivallerinde sahne alıyordu. İyi kazanıyordu. Çok iyi kazanıyordu. Gazeteye öğleden sonraları gelir, uyku mahmurluğunu atmak için şekersiz bir kahve söyler, internete şöyle bir göz atıp muhabirlerin konuşmalarına kulak kabartır, o günkü yazısını çiziktirdikten sonra kafeye inip "CeHaPe zihniyetinden" başlar, klitorisin tarihinden çıkardı. Şiir, İslam, rock, kadınlar, zeytinyağı, yaprak sarma, kadınbudu köfte, oryantalizm, sosyalizm, aşk, seks. Mahir Süleymanoğlu her şeyden anlıyordu. Benim paralelci bir hain olduğumu da şıp diye anlamıştı!

Mahir Süleymanoğlu'nun yazısı, o gün gazete köşelerini dolduran yargısız infazlardan sadece biriydi. *Havadis* yazarı

Şule Atak'ın "MİT'teki kaynağına göre" benim yakalanmam, paralel ihanet şebekesinin gizli arşivinin de ele geçmesi anlamına gelecekti. Mehmet Gündüz, Cemaat'in kozmik bilgilerini içeren harddiski ölümünden önce bana emanet etmişti.

Millet gazetesinin komplo teorilerine meraklı Genel Yayın Yönetmeni Ersin Direk de "devletin zirvesindeki üç kişiden başkasının bilmediği çok özel bir bilgiyi" okurlarıyla paylaşıyordu. Dünyaya yön veren karanlık güçler; Rotschildler, Tapınak Şövalyeleri, MI5, MI6, CIA, Mossad ve İlluminati, birkaç ay önce Vatikan'daki Monte Mone Manastırı'nda bir toplantı yaparak Türkiye'nin karıştırılmasını kararlaştırmıştı. Bu toplantıya Türkiye'den "Karanlıklar Prensi" kod adlı bir kişi de katılmıştı. MİT, uzun araştırmalardan sonra "Karanlıklar Prensi"nin gerçek kimliğine ulaşmıştı. Dış güçlerin içimizdeki ajanı, Cemaat'in kuryesi olduğu ortaya çıkan Ufuk Lodos'tan başkası değildi.

Bir kâbustu bu. Ve intihar, pekâlâ bir çıkış yolu olabilirdi.

23

Ağlamaklı bir sesle yakarıyordu Atilla, ertesi sabah telefonda.

"Hiç saymadıysam on tane cop darbesi saydım sırtımda. Nasıl bana haber vermeden böyle bir işe kalkışırsın ya?"

"Medyadaki dostlarından yardım iste, diyen sen değil miydin Ati? Ben de bütün muhabirleri topladım işte, ne var bunda?"

"Kıçımın gazetecileri! Gazeteci mi onlar be? Muhabir onlar, bir Mahir Süleymanoğlu etmez, hepsini toplasan. Abudik gubudik örgütlerle eylem yaparak ne elde edeceğini sanıyorsun? Kaç yaşına geldin hâlâ akıllanmadın, sokak eylemleriyle bir şey elde edilemeyeceğini öğrenemedin mi bu ülkede? Polisleri daha da kızdırmak dışında ne geçti sanıyorsun eline? Hem üstümdeki cekete üç bin beş yüz lira saydım lan ben!"

"Uzatma Atilla, hiç mi cop yemedin hayatında? Yaz ceketinin parasını da benim hesabıma. Param olunca ödeyeceğim."

"Parası olunca ödeyecekmiş! *Gün*'den kovulduğundan beri nefesin kokuyor ulan! Şu hayattaki tek şansın, senin gibi bir serseriye âşık olma bahtsızlığına düşen eski karındı. Onu da bir yabancı için terk ettin. Cemaat gazetelerinde çıkan haberlerle sevgilini kurtaracağını sanıyorsan avcunu yalarsın. Dua et de bu aptalca eylem her şeyi iyice boka sarmasın."

Atilla'dan kısa süre sonra bu kez Ulaş aradı. "Aksaray Emniyet Müdürlüğü'nde beş saat tuttular beni," diye anlattı başına gelenleri. "Hem de AIDS'li hayat kadınlarıyla yan yana."

Buydu, telefonunun gün boyu kapalı olmasının nedeni.

Tartaklanarak gözaltına alınmış, tekmeler ve küfürler eşliğinde Aksaray Emniyet Müdürlüğü'ne götürülerek nezarete, hayat kadınlarının yanına atılmıştı. Avukatların çabasıyla gece yarısına doğru serbest kalır kalmaz, eşi ve iki çocuğunun evde endişeyle onu bekliyor olmasına aldırış etmeden gazetesine koşmuş, genel yayın yönetmenini ikna ederek taşra baskılarına tek sütun giren Göçmenlerle Dayanışma Platformu'nun Kumkapı eylemini sayfa manşetine çevirmişti. Bu şerefsizlerin yaptıklarını yanlarına kâr bırakmayacaktı. Elinde polisin vahşice saldırısını gösteren video görüntüleri vardı. Birazdan savcılığa giderek kendisini dövenler hakkında suç duyurusunda bulunacaktı. Bu nedenle o gün görüşmemiz mümkün değildi. Ertesi sabah *Zafer*'de onu ziyaret etmeye ne derdim? Hem Mehmet Gündüz'le ilgili sözünü ettiğim haberi konuşurduk hem de bana dördüncü katı gezdirirdi.

"Dördüncü kat," derken sesi titriyordu.

Neresiydi bu dördüncü kat?

"Gazetenin yönetim katı," diye açıkladı. Genel Yayın Yönetmeni Erdem Duraklı, orada gözaltına alınmıştı.

"Sahtekârlar," demişti polisi protesto eden *Zafer* çalışanları için, cumhurbaşkanlığı şoförü. Kaderimin tuhaf biçimde kesiştiği bu insanlar sahtekâr mıydı gerçekten? Çobanlarına gözü kapalı itaat ederek uçuruma yürüyen koyunlar mı yoksa?

Dışarıda kar yağışı kesilmişti. Arabada bıraktığım bilgisayarı almak için dışarı çıktım.

Ali, güvenlik kulübesindeydi.

Beni görünce telaşlı hareketlerle dışarı çıktı.

"Ben de sizi arayacaktım," dedi tedirgin bir sesle, "beklediğiniz bir misafir var mıydı?"

"Misafir mi? Hayır, nereden çıkarıyorsun bunu Ali?"

"Az önce iki kişi seni sordu."

"Kim?"

"Mithat... Mithat Bey."

"Mithat mı?"

"Evet, arkadaşınmış."

Mithat diye bir arkadaşım yoktu. Hiç olmamıştı.

"Evde olup olmadığını sordular."

İzimi bulmuşlardı.

"Ne cevap verdin?"

"Hiç söyler miyim beyim? Hırsız mı, uğursuz mu nereden bileyim? Hem madem arkadaşın, neden telefonla aramıyor seni?"

"Aferin Ali, bir şey söylememekle iyi etmişsin. Neredeler şimdi?"

"Gittiler, yok deyince."

"Tekrar gelirlerse beni ara, olur mu?"

"Ararım tabii."

"Telefon numaramı kaydetsene."

"Var bende."

"Yok, yok, değişti."

Nasıl bulmuşlardı beni? Aksaray'da mı fark edilmiştim? Telefon numaramdan mı tespit etmişlerdi? Belki de Selim'i izlerken rastlantı eseri takibe takılmıştım. İstihbarat servisleriyle düşüp kalkan muhabirlerin peşinden ajanlar eksik olmazdı.

Hangi olasılık gerçek olursa olsun bir şey kesindi: Artık Selimpaşa'da güvende değildim. Bir an önce ayrılmam gerekiyordu. Eşyalarımı alıp çıkmak üzere eve geri döndüm.

Kapıyı açmak için eğilirken kafama sert bir darbe indi. O kadar şiddetliydi ki, çizgi romanlarda olduğu gibi gözlerimde şimşekler çaktı. Gözlerimi açınca siyah bir namluyla burun buruna geldim.

Bir el, kafamı kavrayıp aşağıya doğru bastırdı, bir başkası kolumdan tutup itekledi.

Bir ses, "Gir içeri!" diye bağırdı.

Kafama bastırdıkları için yüzlerini göremiyordum.

"Bilgisayar ortada yok," dedi ilkinden farklı bir ses.

İlk sesin sahibi tabancayı kafama dayayıp, "Nerede?" diye sordu.

"Hangi bilgisay..." demeye kalmadan mideme bir yumruk indi.

Nefes alamıyordum. Dizüstü çöktüm.

"Bilgisayar nerede diye sordum sana," dedi aynı ses.

Bu kez ense kökümde bir yumruk patladı.

Kulaklarım uğulduyordu. Uzun süre konuşulanları duyamadım.

"Rapor da ortada yok," oldu on beş, yirmi saniye sonra yeniden işitmeye başladığımda duyduğum ilk cümle. Deminkilerden farklı, daha genç bir sesti bunu söyleyen. Evi arıyorlardı.

Üzerimde bir el dolaşıyordu. Cüzdanımın çıkarıldığını hissettim. "Burada bir şey yok," dedi genç ses.

"İyice baktın mı?" diye sordu ilk ses, emredercesine.

"Baktım abi, yok burada."

Ölüm raporunu arıyorlardı. Arabanın torpido gözündeydi.

İyi ama nereden biliyorlardı bende olduğunu?

Biri kollarıma girip ayağa kaldırdı. Artık yüzlerini görebiliyordum. Üç kişiydiler. Elinde tabanca olan zayıf, uzun boylu, kaba sakallı, otuz yaşlarında biriydi. Soğuğa rağmen ince, kahverengi bir deri ceket giymişti. İşaretparmağında ne anlama geldiğini çözemediğim garip şekilli, iri bir gümüş yüzük vardı.

Oydu emir yağdıran sesin sahibi.

Tabancayı beline, kemeriyle pantolonunun arasına soktu, eğilip üstümü tekrar aradı.

Bir şey bulamayınca suratıma sert bir tokat attı.

"Nerede lan Adli Tıp'tan çaldığın belge?"

Hayır, o değildi.

Öyleyse diğeriydi. Tanımadığım bir takımın renkleri ve amblemini taşıyan atkıyı boynuna sarıp sarmalamış olan tıknaz, kel adam.

"Arabasındadır," diye cevap verdi benim yerime.

Evet, oydu.

"Nereye park ettin oğlum arabanı?" diye sordu sakallı.

"Otobüsle geldim."

Suratıma bir tokat daha patlattı.

"Yalan söyleme lan, çocuk mu kandırıyorsun? Arabayla gelip gittiğini bilmiyor muyuz sanıyorsun pezevenk?"

Bir tekme savurdu. Darbenin etkisiyle savrulup eski karımın anneannesinden kalma büfeye tosladım. Büfenin camı büyük bir şangırtıyla parçalandı. Camlar üzerime yağdı.

Tıknaz olan yanıma koşup elini uzattı.

Kuvvetli şekilde çekip ayağa kaldırdı. "Otur şöyle," dedi pencerenin önündeki koltuğu göstererek. Sabah oturup denizi seyrettiğim koltuğa çuval gibi yığıldım.

Ceketinin ceplerini yokladı, "Paketi arabada bırakmışım," diye söylendi.

Sakallı hızlı hareketlerle cebinden bir Marlboro çıkarıp uzattı.

Tıknaz iki tane çekti. Birini kendi ağzına koydu, diğerini bana verdi.

Cebinden Osmanlı tuğralı bir çakmak çıkardı. Önce benimkini yaktı.

"Kusurumuza bakma," dedi müşfik bir sesle, "sana kötülük yapmak için burada değiliz. Aradığımız şeyleri alır almaz gideceğiz."

İyi polis-kötü polisi oynuyorlardı. Sık sık gözaltına alındığım üniversite yıllarından biliyordum bu numarayı. Biri tekme tokat dalarken, öbürü onu engellemek istermiş gibi yapar,

yumuşak bir sesle, serbest kalıp eve gitme imkânının kendi elimizde olduğunu hatırlatırdı. Yeter ki istediklerini onlara verelim. Bazen bir gösteriyi organize edenlerin isimleri olurdu bilmek istedikleri, bazen eylemin saati ve yeri.

"Aradıklarımızı bize ver, işimize dönelim. Bak daha gençsin, yapacak bir sürü işin var. Hem sen roman yazıyordun, öyle değil mi?"

Nereden biliyorlardı roman yazdığımı? Yazdıklarımı Google Drive'da saklıyordum. Şifresini mi kırmışlardı yoksa? Belki de beni tanıyan birinden öğrenmişlerdi. Daha birkaç gün önce Selim'le Çapari Restoran'da konuşmuştuk roman hakkında.

Selim.

Burada olduğumu bilen tek kişiydi. Adli Tıp raporunun bende olduğunu bilen tek kişi. Aynı zamanda roman yazdığımı bilen az sayıda kişiden biri.

"Bir daha kimse rahatsız etmeyecek seni, söz veriyorum. Rahat rahat yazacaksın romanını."

Sigarasını sabah yarım bıraktığım kahve bardağında söndürdü.

Öksürdü.

"Ne biçim Marlboro oğlum bu? Kaçaktan mı alıyorsunuz bunu?"

"Recep'in malı," diye cevap verdi sakallı.

Tıknaz, suratını buruşturup okkalı bir küfür savurdu.

"Bir sigara zevkimiz vardı onun da içine etti dinini imanını siktiğimin çocukları!"

"Pall Mall var, ister misin abi?" diye sordu genç olan.

"Olur, ver."

Gencin uzattığı paketten bir tane çekip dudaklarına koydu, Osmanlı tuğralı çakmağıyla yaktı, yüzüme gelmemesi için dumanı pencereye doğru savurdu.

O sırada bir miyavlama duyuldu. Kedim saklandığı yerden çıkmış, ayaklarımın ucuna kadar gelmişti.

"Senin kedin mi?" diye sordu tıknaz.

Başımı salladım.

"İstanbul'dan mı getirdin?"

"Hayır, yolda buldum."

Alaycı bir gülümseme belirdi yüzünde.

"Yolda her önüne çıkana yardım eder misin?"

Cevap vermedim. Ne diyecektim ki?

"Cevap versene! Mehmet Gündüz babanın oğlu mu? Neden sahip çıkıyorsun o casusa? Bize faşist deyip duruyorsunuz ama asıl faşist Cemaat ulan! Yakışıyor mu senin gibi bir gazeteciye faşistlerle işbirliği yapmak?"

Sigaramın külünü silkelemem için kahve bardağını uzattı.

İyi polisi oynamakta ustaydı.

"Neden devletten değil de Cemaat'ten yanasın oğlum, anlat bana!"

Oyunun en kritik yerine gelmiştik. Bir şey söylemem, iyi polisi onaylamam, işbirliği işareti vermem gerekiyordu. Cevap vermezsem iyi polis hayal kırıklığına uğrayıp başrolü kötü polise bırakacaktı.

"Cemaat'ten yana değilim," dedim, "Mehmet Gündüz'ü tanımıyorum bile."

"Hah şöyle. Bu pezevenkler iktidara gelse seni, beni, hepimizi kurşuna dizer ulan!"

Konuşmamız sorgu havasından çıkıp sohbete dönünce sakallı bizimle ilgilenmeyi kesmiş, evin içinde dolaşmaya başlamıştı. Mutfak dolaplarını karıştırdığını, dolap kapaklarının açma kapanma seslerinden anlıyordum.

"Haklısınız."

Bu cevap tıknazın ağzının kulaklarına varmasına neden oldu. İstediği şeyi almak üzere olduğunu düşünüyordu.

"Madem biliyorsun ne mal olduklarını, neden yardım ettin Mehmet Gündüz denen o puşta?"

Onu kızdırmayacak bir şey söylemem gerekiyordu. Doğruyu söylemeye karar verdim.

"Huber Köşkü'nde yan yana çalıştık günlerce. Paralelci olduğunu nereden bilebilirdim?"

Güldü.

"Siz solcular çok safsınız. İşte bu yüzden gitmiyor bu halk peşinizden. Yaşadığınız ülkeden bihabersiniz."

Sakallı, şefinin neye güldüğünü merak etmişti ki, mutfaktan kafasını uzattı.

Tıknaz, "Paralelci olduğunu bilmiyormuş," diye açıkladı ona.

"Bırak şu sahtekârı," dedi sakallı, "her şeyin farkındadır bu götveren. Şimdi bilmiyordum, diye numara yapıyor bize. Bal gibi biliyordur Mehmet Gündüz'ün ne mal olduğunu."

Kötü polis oradaydı; iyi polis başarısız olduğu anda devreye girmek üzere.

"Sen insanların doğuştan kötü olduğuna şartlandırılmışsın," dedi tıknaz, "şey gibi... Kimdi insan insanın kurdudur, diyen filozof?"

"Thomas Hobbes, şefim," diye cevap verdi en gençleri.

"Hah, tamam. Ben tam tersine, insanların özünde iyi olduklarına inanırım."

Çalışılmış bir numaraydı bu, yoksa nereden bileceklerdi Thomas Hobbes'u, felsefesini... İyi polisin ne zaman es vereceği, kötünün ne zaman devreye gireceği en baştan belliydi. Aynı oyunu yüzlerce kez sahnelemiş tiyatro oyuncularının rahatlığıyla oynuyorlardı rollerini.

"Tek mesele, insanların kolay kandırılmaları."

Sigarasından derin bir nefes daha aldı, beni ilk kez görüyormuş gibi gözlerini kısarak baktı.

"Arabanı nereye park ettiğini söyleyeceksin, değil mi?"

Başımı salladım.

Sigarasından bir fırt daha çekti. Bardakta söndürdü.

"Gidelim," dedi arkadaşlarına.

Kedimle yollarımız burada ayrılıyordu. Hayatta kalma mücadelemizi artık kendi başımıza vermemiz gerekiyordu. Göz göze geldik. Haykırırcasına miyavladı. Sakallı bir tekme savurdu.

Merdivenlerden inerken yürümekte zorlandığımı gören tıknaz koluma girdi.

"Arabayı nereye park ettin?" diye sordu binadan çıkarken.

"Sitenin dışında. Karda yokuşu çıkamayınca dışarı bıraktım."

"Ne karı, ne yokuşu ya!" dedi sakallı, inanmaz bir tonla. "Burada olduğu anlaşılmasın diye uzağa park etmiştir bu pezevenk arabasını."

"Dışarıda nerede?" diye sordu şefi, bu kez kuşkulu bir sesle.

"Caddede."

"Ta caddeye mi park ettin arabanı?"

Başımı salladım.

Yazlık restoranın önüne gelmiştik.

"Berat, görev sende, omuzla Ufuk Bey'i," diye seslendi gence.

"Bak, numara yapıyorsan bozuşuruz ona göre," diye de ekledi yanımdan ayrılırken.

Sol bacağımın üzerine basamadığım için topallıyordum. İyi ve kötü polis bir süre sonra arayı açtılar. Sitenin kapısına ulaştığımızda aramızdaki mesafe neredeyse elli metreye çıkmıştı.

Güvenlik kulübesinin önünden geçerken bir ses, "İyi misin Ufuk Bey?" diye seslendi.

Ali'ydi.

Ses, genci şaşırttı. Duraladık. Kulübenin ışıkları yandı, Ali ortaya çıktı.

"İyi misin Ufuk Bey?" diye tekrarladı.

Kötü görünüyor olmalıydım. Tekmeler, yumruklar darmadağın etmişti suratımı.

Ali'nin silahı belindeydi.

Bu belki de son şansımdı. Köprüden önceki son çıkış. Kuzu kuzu arabaya gitmek aptallıktan başka bir şey değildi. Kim olduklarını bile bilmiyordum. Polis mi, MİT mi? Devletin pis işlerinin taşeronluğunu yapan bir çete mi yoksa? Devlet, kirli işlerini çoğunlukla mafyaya gördürürdü. Susurluk'ta olduğu gibi. Selimpaşa gibi tenha yerler devlet çetelerinin av sahasıydı. İranlı uyuşturucu baronları Aşkar Simitko ve Lazım Esmaili, 1995'te Ataköy'den sivil polis ekibi görünümündeki telsizli kişiler tarafından kaçırılmış, cesetleri Silivri'deki Kerev Deresi içinde kurşunlanmış, kulakları kesilmiş ve işkence görmüş vaziyette bulunmuştu. Haraç vermeyi reddettikleri için Susurluk çetesi tarafından infaz edildikleri söyleniyordu.

Susurluk döneminde ortadan kaybolup bir daha kendisinden haber alınamayan eski MİT ajanı Tarık Ümit'in de infaz edilip Silivri'ye gömüldüğü iddia ediliyordu.

Hayır, kuzu kuzu gitmeyecektim infaz yerine.

Dizimdeki acıya rağmen fırlayıp, "Koru beni Ali," diye bağırarak güvenlik kulübesine daldım.

Ali kılıfını açıp tabancasını çıkardı.

"Biz resmi görevliyiz," dedi genç, "sakın mukavemet edeyim deme!"

İkisi de şaşırmıştı. Birkaç saniyem vardı. Kulübenin arka kapısı, yandaki sitenin bahçesine açılıyordu. Avcumun içi gibi bildiğim yerlerdi Selimpaşa sırtları. Yeterince hızlı olabilirsem yazlık sitelerin labirentten farksız ara sokaklarında izimi kaybettirmem işten bile değildi.

Koşarak yandaki siteye geçtim. Bir el silah sesi duyuldu. Bir el daha. Üçüncüsü duyulduğunda koşarak kumsala inmiştim

bile. Biraz ileride Kırlangıç Deresi denize dökülüyordu. Derenin öbür yanı Güneşkent sitesiydi. Yazın iki sitede kalanların kullanması için konulan tahta köprü kışın kaldırılırdı. Ama birkaç yaz önce yaşanan sel sonrasında derenin denizle buluştuğu yeri betonla doldurduklarını biliyordum. Suyun yürüyerek geçilecek kadar alçaldığı bu noktayı elimle koymuş gibi bulup karşıya geçtim. Koşarak yukarıya, Güneşkent sitesinin kapısına çıktım. Adrenalin bacağıma anestezi yapmış gibiydi.

Bulunduğum tepeden arabamı görebiliyordum şimdi. Tepeyi dolaşarak aşağı inen yolu kullanmak yerine bayır aşağı koşmaya başladım. Birkaç kez düştüm ama kar yastık görevi gördü, düşmemle kalkmam bir oldu.

Arabamı park ettiğim Adnan Menderes Caddesi'nde in cin top oynuyordu. Anahtar cebimdeydi. Kapıyı açıp motoru çalıştırdım. Farları açmadım. TEM yoluna girmek yerine ara sokaklardan geçerek Selimpaşa'nın merkezine ulaştım. Farları yakınca Selimpaşa Merkez Camii'nin hemen yanındaki Kumburgaz yazan tabelayı fark ettim. TEM otoyolu yapılmadan önce tatilcilerin Silivri'ye gidip geldiği yoldu bu.

Kumburgaz'a gelince E-5'ten ayrılıp TEM'e çıktım.

Bacağım zonklamaya başlamıştı. Bağcılar'da otobanın kenarındaki Medipol Üniversitesi Hastanesi'ne girip acil serviste 800 miligramlık Cabral vurdurdum.

"Şanslısın," dedi röntgeni inceleyen doktor, "kırık çıkık yok. Ama birkaç gün hareket etmeden dinleneceksin."

Dinlenemeyeceğimi, ölümden kaçtığımı söylemenin bir anlamı yoktu.

İğne acıyı hafifletmişti. Yenibosna'da üç yıldızlı bir otel buldum. Hotel Forza. Tek yıldızı bile hak etmeyen berbat bir yerdi bana kalırsa. Ama Ulaş'la buluşacağım *Zafer* gazetesine çok yakındı ve bir an önce yatmak istiyordum.

"Gazeteciler yazdıkları değil yazmadıkları haberler için öldürülür," derdi eski genel yayın yönetmenim.

Bir an önce Mehmet Gündüz'ün ölüm raporunu yayımlayacak bir gazete bulmam gerekiyordu.

24

Sabah odamı tıka basa dolduran güneşe uyandım. Evrenin bana kozmik mesajıydı bu. "Dünya güzel," diyordu, "Cemaat'i, MİT'i, çeteleri, katilleri unut. Yaşamana bak." Yaşadığım tuhaf olaylar, eski hayatımla yenisi arasında bir parantezden ibaretti. Mehmet Gündüz'ün ölüm raporunu Ulaş'a teslim edip o parantezi kapacaktım. Uğur Mumcu yazmaya fırsat bulamadığı haber için havaya uçurulmuştu. Necip Hablemitoğlu yazmaya hazırlandığı kitap için öldürülmüştü. Ölüm raporunu bir an önce yayımlatıp boynuma asılan idam mahkûmu yaftasından kurtulmam gerekiyordu. Haberi yayımlanınca hakkımdaki yakalama kararı kaldırılacak, MİT peşimi bırakacaktı. Ankara'da birileri Göçmenlerle Dayanışma Platformu'nun eylemiyle ilgili haberleri okuyup Zabel'in dosyasının yeniden incelenmesi talimatını verecekti. Parantezi kapatıp hayata kaldığımız yerden devam edecektik. Dünya güzeldi. Her şey çok güzel olacaktı.

Yenibosna, adına İstanbul denen girdabın merkeziydi. Metrobüs, belediye otobüsleri ve minibüsler her dakika, her saniye yüzlerce yolcu boşaltıyor, yüzlercesini alıyordu. İşçiler, işsizler, öğrenciler, hırsızlar, polisler, katiller, orospular oradan İstanbul'un batısındaki emekçi semtlerine dağılıyordu; Güneşli, Sefaköy, İkitelli, Bağcılar'a. Arabayı otelin yanındaki otoparka bırakıp Yenibosna'ya taksiyle gelmiştim. Takip ediliyorsam bu kalabalık içinde atlatması kolay olacaktı. Koçtaş'ın bulunduğu

alışveriş merkezine girip mağazalarda biraz gezindim. Peşimde kimse görünmüyordu. Ulaş'ı arayıp gelmek üzere olduğumu haber verdim.

"Adını kapıya bildirdim," dedi. "Bir süredir girişte sıkı kontrol var ama seni bekletmeden geçirecekler. Gazetenin kafesinde buluşalım."

Daha önce yolum düşmemişti *Zafer*'e. Bir kafesi olduğunu bile bilmiyordum. *Ulus* veya *Gün*'ün eski binasında olduğu gibi alkollü içki servisi de yapılan bir yer olabilir miydi? Biraz gevşemeye o kadar ihtiyacım vardı ki. Ama gerçekleşmeyecek hayaller kurmamak gerekiyordu. Faşist bir cemaatin merkeziydi, birazdan adım atacağım gazete; eski merkezi.

Cemaat medyası, iktidarı uzun süre kayıtsız şartsız desteklemişti. Polis operasyonları başlayınca *Zafer* bir gecede muhalefet cephesine geçmiş; iktidarı yolsuzluk, hırsızlık ve savaş kışkırtıcılığıyla suçlayan dosyaları art arda yayımlamaya başlamışlardı.

Gazetenin giriş katına "Özgür basın susturulamaz" yazılı dev bir pano konulmuştu. Duvarlara, gazeteye polis baskını sırasında çekilen fotoğraflar asılmıştı.

Ulaş, fotoğraflardan birinin önünde durup parmağını yüzü flu bir kişinin üzerine koydu.

"Babam," dedi utangaç bir gülümsemeyle. "Fanatik bir *Gözcü* okurudur ama yapılan haksızlıklara dayanamadığı için baskın günü polisi protesto için o da buradaydı."

Evet, kabul ediyordu, *Zafer*'in geçmişinde sayısız yanlış, sayısız manipülatif manşet vardı. Devletin Bediüzzaman'a neler çektirdiğini unutmuş, iktidarla kol kola girmiş, hükümet sözcüsü gibi davranmışlardı. Başlarına geleni, bin nasihatten faydalı bir musibet olarak görüyordu bu nedenle. Cemaat devletten uzak durmak, sivilleşmek zorunda olduğunu geç de olsa anlamıştı.

"Bu gazete, önünden geçen caddenin adına hiç bu kadar layık olmamıştı Ufuk," diye ekledi heyecanla.

Neydi gazetenin önünden geçen caddenin adı?

"Ahmet Taner Kışlalı Caddesi," diye cevap verdi gururlu bir sesle.

Gülünçtü. Gazetecileri tutuklayan, basılmamış kitaplara el koyan, Ergenekon ve Balyoz davalarında yüzlerce insanın suçsuz yere zindanlarda çürümesine neden olan bir cemaat kendisine basın özgürlüğü savunuculuğu payesi biçiyordu. Ama gülmedim. Canımı kurtarmak için Cemaat'e ihtiyacım vardı.

"Cemaat bir gün yeniden iktidar oyununa dahil olup iktidarla işbirliği yapmaya kalkarsa ben burada olmam," dedi Ulaş, adeta aklımdan geçenleri okumuş gibi. "Burada pek çok insan da benim gibi düşünüyor."

Gazetenin kafesinde tabii ki içki yoktu ama kahve mönüsü zengindi. İkimize de macchiato sipariş ettikten sonra cep telefonunu çıkarıp video programını açtı. Kameraman, polisin Kumkapı'daki basın açıklamasına saldırısını saniye saniye görüntülemişti. Robocoplar Kumkapı toplama kampı önündeki kalabalığa dalınca gazeteciler ve eylemciler dağılıyor, yere düşen birkaç kişi avaz avaz, "Vurmayın," diye bağırırken coplar inmeye başlıyordu. Parmağını uzatıp videoyu durdurdu, biraz geri aldı, görüntüyü büyüttü. "Şuradaki benim," dedi, coplardan korunmak için ellerini başının üzerine kaldıran bir kişiyi göstererek, "bunun adı dünyanın her yerinde işkencedir."

Videoyu kaldığı yerden tekrar başlattı, bilardo topları dağıldı, gaz bulutu tüm ekranı kapladı.

"Yaptıklarını yanlarına bırakmayacağım, bu görüntüler Türkiye'yi AİHM'de mahkûm ettirmeye yeter de artar bile."

Kahvesinden bir yudum alıp, "Sıra sende," dedi, "neymiş bakalım, dün sözünü ettiğin Mehmet Gündüz'le ilgili şu çok önemli haber?"

"Ölüm raporuyla ilgili."

"Yoksa şüpheli bir şeyler mi var?"

"Hayır, şüpheli bir şey yok, her şey çok açık."

Ölüm raporunu cebimden çıkarıp masaya koydum.

"Mehmet Gündüz kazada ölmemiş."

"Kazada ölmemiş mi? Nerede ölmüş peki?"

"İşkencede."

"Ama..." diye başladı, ağzı açık kaldı.

Ölüm belgesini önüne çekip okumaya başladı.

Raporu nereden bulduğum, gerçekliğinden emin olup olmadığım gibi sorular sormasını bekliyordum.

Hiçbir şey sormadı.

"Bu, savaş çıkarır," dedi yalnızca.

"Cemaatle iktidar arasında zaten savaş var diye biliyorum Ulaş."

"Ama şimdiye kadar hiç kan dökülmemişti."

Masadaki su şişesini açıp birkaç yudum içti. Başını ellerinin arasına aldı.

"Bu belgeyi istişare etmem gerekiyor," diye mırıldandı, "bir abimizi masaya çağırmama izin verir misin?"

"Elbette."

Remzi Abi diye hitap ettiği birini aradı, kafede olduğunu, çok önemli bir konuyu bir an önce kendisiyle görüşmek istediğini söyledi. Kafenin, gazetenin kafesi olduğunu hemen anlayacağını düşündüğüne göre Remzi Abi bina içindeydi.

"Rahmetli Mehmet Abi'yi son görenlerden birisiniz demek ki!"

Televizyondaki tartışma programlarından tanıyordum onu. Birkaç ay sonra saf değiştirip iktidar cephesine geçecek, itirafçılığa soyunup Cemaat'e çok ağır suçlamalar yöneltecekti. Ama henüz değil. Biz görüştüğümüzde *Zafer*'deki gazetecilerin "Remzi Abi"siydi hâlâ. Açık bej takım elbisesi, özenle ta-

ranmış olmasına rağmen tarağa isyan eden kıvırcık saçları ve ince badem bıyığıyla, karikatür görünümlü bir tipti. Mehmet Gündüz'e "abi" demesine rağmen ondan daha yaşlıydı.

"Cumhurbaşkanının yurtdışı gezileri kitabı üzerinde çalışırken tanıştım Mehmet Bey'le. Ölümünden önceki hafta boyunca Huber Köşkü'nde birlikteydik."

"Kitabı yazdığınızdan haberimiz vardı Ufuk Bey."

"Öyleyse Mehmet Bey'in bilgisayarının hâlâ bende olduğunu da biliyor olmalısınız."

"Onu da biliyoruz. MİT'in, Mehmet Abi'nin bilgisayarının peşinde olduğunu bildiğimiz gibi. Bilmediğimiz bir şey söylemeniz beni çok şaşırtır doğrusu."

Ulaş, ölüm raporunu uzattı.

"Bu nedir?" diye sordu meraklı gözlerle.

"Mehmet Abi'nin ölüm raporu," diye cevap verdi Ulaş.

Remzi'nin yüzünde hayret ifadesi belirdi.

Raporu okudukça yüzündeki ünlem büyüdü. Anlayamadığı yerleri Ulaş'a sordu. Gündüz'ün dövülerek öldürüldüğünü öğrenince yanaklarından birkaç damla yaş süzüldü.

"Sizi üzmek istemezdim," dedim.

"Üzmediniz, ölüme neden üzülelim? Biz her musibetin Allahtan olduğunu ve dünyada rıza ile katlanılırsa ahirette hepsinin karşılığının verileceğini düşünürüz, Ufuk Bey. Ben Mehmet Abi'nin ölümüne değil, bin yıllık Türk devletinin düştüğü şu hale üzülüyorum. Böyle mi olacaktı? Altı yüz yıllık medeniyet, selefi Arap zihniyetindeki vahşilerin eline mi düşecekti?"

Cebinden çıkardığı mendille gözyaşlarını sildi.

"Bu raporun varlığından haberdar olan başka kimse var mı?" diye sordu.

"Kimse. Ama sizin de yardımınızla birkaç gün içinde bütün Türkiye öğrenecek."

Çayına bir şeker atıp uzun uzun karıştırdı. Bir şey düşünüyor gibiydi.

"O rapor maalesef *Zafer*'de yayımlanmayacak," dedi çay bardağını dudaklarına götürürken.

"Neden?"

"Gönül hareketiyle iktidar arasındaki mücadelenin kan davasına dönüşmesine izin veremeyiz Ufuk Bey. İki taraf için de felaket olur bu."

Savaşlar barış anlaşmasıyla biter, kan davalarıysa sonsuza dek sürerdi. Milyarlarca dolar vardı masanın üzerinde. Türkiye'nin en büyük gazetesi. En büyük şirketlerinden birkaçı. En büyük bankalarından biri. On binlerce küçük işletme. Binlerce memur. Makam araçları, banka kredileri, imar izinleri... Mehmet Gündüz öldü diye hepsinden vaz mı geçeceklerdi yani?

"Size de bu raporu yırtıp atmanızı tavsiye ediyorum Ufuk Bey. Aksi takdirde milyonlarca insana zarar vereceksiniz."

Cemaat'in ne var ne yok her şeyini kısa süre sonra kaybedeceğini bilse yine böyle konuşur muydu acaba?

"Benim işim, gerçeği ortaya çıkarmak Remzi Bey. Yazdıklarımın nelere yol açtığı beni ilgilendirmiyor."

"Hipokrat yeminini bilir misiniz?"

"Biraz."

"Tedavi edecekken zarar vereceksen hiç tedavi etme, der tıbbın babası. Haber yaparken insanlara zarar vereceksiniz hiç haber yapmamalısınız Ufuk Bey."

"Doktorluk ve gazetecilik farklı meslekler. Doktorların ölçütleriyle hareket edeceksek hiç haber yapmayalım daha iyi."

"Yazık, sizinle meslek ilkeleri üzerinde uzlaşabilmeyi çok isterdim. Bu mesleği düşmüş olduğu kör kuyudan ancak sizin gibi idealist insanlar çıkarabilir."

"Ben idealist falan değilim Remzi Bey. Gerçekçi olalım, siz de idealist değilsiniz. Ben canımı kurtarmanın, siz Cemaat'in mal varlığını ve devlet içindeki bağlantılarınızı kurtarmanın peşindesiniz. Canımı kurtarmak için geldim size. Sizin de bana mecbur olduğunuzu düşünmüştüm ama yanılmışım."

Ulaş'la vedalaşmamız hüzünlü oldu. Cemaat'le ilgili hayalleri tuzla buz edilmişti Remzi Abi'si tarafından. Yenilgiyle sonuçlanmaya mahkûm bir mücadeleydi onunki.

Ahmet Taner Kışlalı Caddesi'nde hayat, *Zafer*'deki "Özgür basın susturulamaz" panosuna, Hükümet-Cemaat savaşına, operasyonlara, gözaltılara aldırmadan akıyordu. Yenibosna otobüs durağının arkasındaki büfe yine vızır vızırdı. Ama müşterilerin çoğu akbil doldurmaktan başka bir şey yapmıyordu ve büfenin sahibi iki kardeş, içlerinden müşterilere küfrediyordu. Metrobüs üstgeçitindeki telefon kılıfçısına yeni kılıflar gelmişti ve gittikçe büyüyen tezgâh yüzünden yürüyecek yer bulamayan yayalar kılıfçıya küfrediyordu. Şirinevler'de yeni açılan masaj salonunun tanıtım kartını trafikte bekleyen arabaların pencerelerine sıkıştıran adam, kendisine küfredenlere küfrediyordu. Ben içimden Remzi'ye, Cemaat'e ve her kimseler, peşimdekilere küfrediyordum.

Hayat devam ediyordu.

Kaçak sigara, sustalı bıçak, peluş ayı, cep telefonu kılıfı ve köfte ekmek satıcılarının arasından geçerek durağa indim, ilk gelen metrobüse atladım. Yolda cep telefonundan internete girdim. Ama her zamanki siteleri değil, İstanbul'dan yerel haber verenleri tıkladım. Selimpaşa'da yaşanan silahlı bir kavgayla ilgili haber olup olmadığını merak ediyordum. Pendik'te sapkın cinsel isteklerine dayanamadığı kocasını uykusunda bıçaklayan kadını ve Kağıthane'deki bir barda müşteriler arasında çıkan silahlı kavgayı saymazsak kent sakin bir gün geçirmişe benziyordu. Asayiş haberleri sayfasının en sonunda "Doktorun ölümü meslektaşlarını gözyaşına boğdu" başlığı dikkatimi çekti.

Cep telefonuyla uyumlu bir site olmadığı için sayfanın açılması dakikalar sürdü. Sabırla bekledim. Aklıma gelen şeyin gerçekleşmiş olmasından korkuyordum.

Adli Tıp doktorunun esrarengiz ölümü

İstanbul Adlı Tip Kurumu'nda görev yapan doktor Asım Şahsuvar (35), Çapa'da tek başına yaşadığı evde ölü bulundu. Ölüm nedeni belirlenemeyen uzman doktorun herhangi bir sağlık sorununun bulunmadığı belirtildi. Tecrübeli doktorun otopsi için uzun yıllar çalıştığı kuruma kaldırılması çalışma arkadaşlarını gözyaşlarına boğdu.

Bu kadar. Üç cümle. Otuz beş yıl. Okunmuş birkaç yüz kitap. İçilmiş yüzlerce şişe rakı. Gür sesle okunmuş Ahmed Arif şiirleri. Ege türküleri. 18 Mart Tıp Bayramı ve 1 Mayıs Emekçi Bayramı'nda atılmış yüzlerce slogan. Yarım kalmıştı. Kimse beni, Asım Şahsuvar'ın ani bir kalp krizi sonucu öldüğüne inandıramazdı. Hiçbir Adli Tıp belgesi. Kimsenin bilmemesi gereken şeyi öğrenmiş ve başkalarının da öğrenmesi için bana vermişti. Mehmet Gündüz'ün Cemaatçi olduğunu en başta söylesem belki Selim gibi geri adım atar, ideallerine inanmadığı bir topluluk için canını tehlikeye atmazdı. Onu ben bulaştırmıştım bu pisliğe. Ağzına sıçayım!

Metrobüs sert bir fren yaptı. Kapı açıldı. Kendimi dışarı attım.

Bir sigara yaktım. Cevizlibağ istasyonundaydım. Kar atıştırıyordu. Boş banklardan birine oturdum. Sigarayı avcumun içine aldım.

Düşündüm.

Karşımda, Mehmet Gündüz'ün bir cinayete kurban gittiğinin öğrenilmemesi için her şeyi yapmaya hazır insanlar vardı. Kimdi bunlar? MİT mi? Polis mi? Taşeron bir çete mi? Devletin diğer kurumları olanlardan haberdar mıydı? Cumhurbaşkanı, yıllarca başdanışmanlığını yapan kişinin aslında işkencede öldürüldüğünü biliyor muydu? 1994'te MGK'nın önüne gelen, "Ortadan kaldırılacak Kürt işadamları" listesi gibi MGK'ya bu

kez "Ortadan kaldırılması gereken üst düzey Cemaatçiler" listesi gelmiş olabilir miydi? Hayır, kendi kardeşlerine, Kürtlere reva gördüğünü reva görmezdi bu devlet. Belki de görürdü. Devlet için işlenmiş bir cinayeti aklamak, Carl Schmitt'in birkaç aforizmasına bakardı.

Sigaramı söndürüp ilk gelen metrobüse atladım.

Mehmet Gündüz'ün ölüm raporunu yayımlayacak yeni bir gazeteci aramadan önce kapatmam gereken bir hesap vardı.

25

İşten erken çıkan birkaç kişiyi saymazsak Gayrettepe'deki yeraltı otoparkı o saatte bomboştu. O da erkencilerdendi. Her akşam aynı saatte çıkardı. Sayfaların iskeleti artık çatılmaya başladığı dakikalarda, akşamdan önce, ikindiden sonra. Alışkanlıklarıyla yaşayan bir insandı ne de olsa. Arabasını hep aynı yere park ederdi. İkinci kata. Rutininin bozulmasından hoşlanmazdı.

Bu yüzden oturmuştu kucaklarına. Alıştığı refahı kaybetmemek için. Alışkanlıklarımız bize neler yaptırmıyordu ki? Muhbirlik, casusluk, alçaklık... Hem ne vardı canım, alt tarafı Cemaat'in devletten temizlenmesine yardımcı oluyordu. Kimse onu kişisel çıkarlarından başka bir şey düşünmemekle suçlayamazdı.

Benden başka.

Saat tam dördü çeyrek geçe ağır adımlarla merdivenlerden indi. Cep telefonuyla meşguldü, kafasını kaldırıp bakmadı bile. Baksaydı da beni göremezdi. Beton kolonların arkasına saklanmıştım. Arabasının kapısını açtı, sürücü koltuğuna geçti. Birkaç saniyem vardı. Arabanın arkasından yaklaşıp ani bir hareketle sağ kapıyı açtım ve yanındaki koltuğa kendimi bıraktım.

Beni görünce yüzü küle döndü.

"Sen," dedi, sustu.

İyi bir gazeteciydi. Derin devletle iş tutan çeteler konusunda en iyilerden biri. Çetelerin, düşmanlarını mahkemeye sevk etmek yerine ortadan kaldırmayı tercih edeceğini bilecek kadar uzun zamandır yapıyordu bu işi. "Gazetecilik temas ve mesafe mesleğidir," derdi eskiler. Kaynağınla temas kurmadan haber çıkaramıyordun ama çok fazla yaklaşınca bu sefer kucaklarına oturma tehlikesi doğuyordu. O, çok fazla yaklaşmıştı.

Derin devletin kucağına oturan bütün gazetecilerin bir gerekçesi vardı. JİTEM'e çalıştığı ortaya çıkan adliye muhabiri Ahmet Abi, kalp hastası çocuğunun masraflarını karşılamak için muhbirlik yaptığını söylemişti. Öğrenci eylemlerini önceden polise haber veren Necati'nin kamu bankalarından birine taktığı yüz bin dolar borcu silmişlerdi. İstihbarat servisindeki Memo'nun vatandaşlık işini halletmişlerdi.

Kim bilir Selim'in gerekçesi neydi? Belediye başkanlarından birinin önünde bekleyen imar izni mi? Bankadan alamadığı teminat mektubu mu? Bir imza için, "Peki," demişti. "Peki, size Ufuk Lodos'un Selimpaşa'da saklandığı evin adresini söyleyeceğim."

"Ne oldu, hortlak görmüşe benziyorsun?"

"Ne hor... hor... hortlağı?"

Heyecanlandığında hep böyle kekelerdi.

"Şaş... şaş... şaşırdım sadece. Karanlıktan çık... çık... çıkıverdin!"

"Mezardan kalkmış gibi mi?"

"Ne mez... mez... mez... mezarı? Ne... ne... saçmalıyorsun Ufuk, Allah aşkkkına?"

"Nasıl bağladılar seni? İmar meselesi mi, vergi cezası mı?"

Başını ön cama çevirdi. Dışarıda yardımına koşacak birini arar gibi.

"Söyle, neyle korkuttular seni?"

"Ne... ne... neden bahssssediyorsun, anlamıyorum seni."

"Selimpaşa'da kaldığım yeri senden başka bilen yoktu. Kime verdin adresi, MİT'e mi, polise mi, taşeronlarına mı yoksa?"

Başını öne eğdi. Uzun bir sessizlik oldu.

"S... sana dokunmayacakları sözünü vermişlerdi," dedi cılız bir sesle.

Konuşması düzeliyordu. İlk anın şokunu atlatmıştı. Kıvıracaktı.

"Sen de inanmış mıydın?"

Kafasını kaldırdı. Göz göze geldik. Bir yalan uydurmuştu. Oradan devam edecekti.

"Ne... ne... neden inanmayayım ki Ufuk? 1990'lar Türkiye'sinde değil 2014'teyiz artık."

Karşıda, merdiven boşluğundan sızan ışığın aydınlattığı yerde bir gölge belirdi. Ağır adımlarla bizim bulunduğumuz tarafa doğru yürüyordu. Bakışlarımızı ona çevirip sustuk.

Sakallı, kısa boylu bir adamdı. Arabanın tam önünde durdu. Cebinde bir şey arıyordu. Birden bizi fark etti. Şaşırdı. Kafasını başka yana çevirdi. Cebinden çıkardığı anahtarı yanımızdaki arabaya doğru uzattı. Dıt sesi duyuldu. Arabanın ışıkları bir kez yanıp söndü. Kapıyı açıp bindi. Motoru çalıştırdı. Durak-samadan hareket etti.

Tekrar yalnız kalmıştık.

İyice güç toplamıştı. Kendinden emin bir sesle böldü sessizliği.

"Davana inanmadığımı söylemiştim Ufuk."

"Davam mı? Hangi davaymış benimki?"

"Cemaat'in devlet imamının bilgisayarını saklıyordun son karşılaşmamızda."

O an suratına iki tane çakmak istedim. Ama elimi tutan bir şey vardı. Medeniyet diyorlardı galiba adına.

"Paralel çeteyle mücadelesinde devlete yardım etmemi anlayışla karşılamalısın, Ufuk."

Beni ihbar etmiş ve vicdanının sesini bastırmak için ihbarcılığın teorisini yapmıştı.

"Eski bir dostunu ölüme göndermenin gerekçesi bu mu?"

"Ölüme mi?"

İnanılmaz bir şey duymuş gibi hayretle açmıştı gözlerini.

"Toy muhabir numarası yapma bana Selim! Devlet sırrını öğrenenlerin başına bu ülkede neler geldiğini en iyi bilenlerden birisin. Bunu bile bile ihbar ettin beni."

Cevap vermedi.

İçimdekileri kusup çekip gitmemi bekliyordu. En fazla iki tane yumruk atacaktım, ona da dünden razıydı. Daha fazla ne yapacaktım ki? Şiddete her zaman karşı çıkan ben değil miydim? Üniversite yıllarından başlayarak hep "devrimci şiddetten" uzak durmayı savunmamış mıydım? Ona verebileceğim en büyük ceza, bir daha görüşmemek olabilirdi. O da Cemaat'le yatağa girdiğim için benimle arkadaşlığı kestiğini anlatırdı çevresine. Birçoğu da inanırdı. Yıllardır bu piyasadaydı. İmzası defalarca manşete çıkmış, sayısız ödül kazanmıştı. Peki, Ufuk Lodos kimdi? İsimsiz bir editör. Kaybedenin teki. İşten atılınca saldırganlaşan bir çulsuz. İşte, şimdi de en yakın arkadaşına çamur atıyordu, muhbirlik yaptığını iddia ederek. Elbette bir iftiraydı bu.

Her şeyi ince ince düşünmüştü.

O bir kurttu. Yaşlı kurt.

"Kaç yıldır arkadaşız Selim?"

"Üniversitenin ikinci yılında tanıştığımıza göre yirmi yıla yaklaşmış olmalı."

"Ve burada bitiyor ha?"

"Çoktan bitmişti Ufuk."

Bir sigara gibi yanıp bitmişti arkadaşlığımız. Hayat girmişti aramıza. Gençken bilmediğimiz arzular, hırslar, alışkanlıklar, arabalar, evler, faturalar. Farklı burçların insanlarıydık. O, ba-

şak burcuydu; uyumlu, konformist, düzenli. Ben ikizlerdim. Ceketini alıp gidenlerin burcu. Hiçbir zaman ulaşamayacağı dengenin peşinde bütün bir hayat boyunca koşanların burcu.

Var gücümle ağzının üzerine bir kroşe indirdim. Darbenin şiddetiyle kapıya savruldu, başı cama çarptı.

Kendini korumak için elini kaldırmadı bile. Ne kadar vuracaksam vurup çıkıp gitmemi bekliyordu.

26

Otoparktan çıkmak için merdivenler yerine araba rampasını kullandım. Tanıdık bir gazeteciyle karşılaşmak o anda en son isteyeceğim şeydi. Gişenin önünden geçerken içeriden bir kafa uzandı.

"Ufuk Bey!"

Gün'de çalıştığım dönemde, akşamları otopark ücretini öderken karşılaşırdık onunla. Ergenekon ve Balyoz'da yeni gözaltı olup olmadığını sorar; saydığım isimleri, "Cık cık cık, demek ki o da darbeci çıktı ha," diye söylenerek dinlerdi. *Gün*'de çalıştığım için aynı cephede olduğumuza inanıyordu. Askeri vesayete, üst akla, faiz lobisine karşı beraber dövüşüyorduk.

İslami medyanın sıkı bir takipçisiydi. *Havadis, Millet, Milenyum* ve tabii ki *Şefaat*. Her akşam okunmuş gazeteleri toplayıp getirirdim ona. Oralarda okuduğu son komplo teorilerini anlatırdı otopark ücretini alırken. Gezi İsyanı'nın arkasında İngiliz gizli servisi MI5'in olduğu ortaya çıkmıştı. İngiltere, yüz yıl önce Abdülhamid'e oynadığı oyunu şimdi de başbakana karşı oynuyordu. Ama Allahın izniyle tuzağı bu kez boşa çıkartacaklardı; ümmet, Reis'in arkasında birleşmişti vesaire.

"Ufuk Bey..."

"Ne oldu Metin?"

"Aylardır yoksun ortalarda abi."

Benimle ilgili haberleri kesin okumuştu. "Cephe arkadaşı" sandığı gazeteci, meğer paralelci hainin tekiydi.

"Yurtdışındaydım, haber peşinde."

"Anladım abi."

İçinden, "Hain pezevenk!" diye mırıldandığını duyar gibiydim.

Sohbeti uzatmamak için kapıya doğru yürümeye devam ettim. Gün ışığına henüz çıkmıştım ki, bir polis arabası yolun karşısındaki Dedeman Otel'in önünde sert bir fren yaparak durdu. Kapı açıldı, iki polis aşağı indi. Bulunduğum tarafa doğru hızlı adımlarla yürümeye başladılar. Metin ihbar etmiş olmalıydı. "Üst akılla" mücadele fırsatı insanın eline her zaman geçmezdi!

Geri dönüp otoparkın hemen arkasındaki İş Bankalılar Sitesi'ne daldım. Metrobüs duraklarıyla Gayrettepe metro istasyonuna birkaç yüz metre mesafedeki bu site, geniş yeşil alanları ve çocuk parklarıyla beton çölünde bir vaha gibiydi. Gazeteyle metro istasyonu arasındaki en kestirme yol olduğu için *Gün*'de çalışırken sık sık geçerdim buradan. Koşarak sitenin arka kapısına varmam bir dakikamı bile almadı.

Villa Caddesi'ne çıkmıştım. Aşağıya, Esentepe'ye doğru yürümek yerine sağdaki yokuşa saptım. Yokuş beni Nimet Abla Camisi'nin avlusuna çıkardı. Cami bomboştu. Biraz soluklanmak için musalla taşının yanındaki banka oturdum. Saat altıya geliyordu. Gayrettepe'deki plazalar birazdan boşalmaya başlayacaktı. Binlerce kişinin aynı anda sokağa döküldüğü bu saat, kalabalığa karışıp metroya binmek için iyi bir fırsattı.

Merdivenlerden aşağı inip caminin Esentepe kapısından dışarı çıktım. Kaldırımdaki kalabalık beni önüne katıp sürüklemeye başladı. Metroyla Mecidiyeköy'e gitmeyi, orada aktarma yapıp metrobüsle Yenibosna'ya, arabamı park ettiğim otele geçmeyi planlıyordum. Gayrettepe metro istasyonunun mer-

divenlerinden koşar adımlarla inerken kırmızı üniformalı bir grup dikkatimi çekti. Polisler, turnikelerin başında metroya girenlerin kimliklerini kontrol ediyordu. Beni arıyorlardı. Turnikelere inmek yerine metroyu metrobüs duraklarına bağlayan yaya tüneline daldım. Zincirlikuyu'yu Beşiktaş'a bağlayan caddenin altından geçen tünel, yaklaşık üç yüz metre sonra ikiye ayrılıyordu. Bir yol metrobüs duraklarına çıkarken, diğeri alışveriş merkezinin altına uzanıyordu. Metroda beni aramayı akıl ettiklerine göre metrobüs duraklarına da polis göndermişlerdi. Ne yapmam gerektiğini düşünürken birkaç metre ileride bir asansörün kapısı açıldı. Nereye çıktığına bile bakmadan attım içine kendimi. Asansörün durduğu ilk katta inmedim. İkinci açılışında Apple'ın Türkiye'deki en büyük mağazası çıktı karşıma. Asansörden inip mağazaya girdim. Tezgâhtaki bilgisayarlar internete bağlıydı. Haber sitelerini açtım. *gun.com.tr*'nin manşetinde kendi fotoğrafımla karşılaştım.

> ***Paralelci kurye için insan avı!***
> *Yurtdışına kaçmaya hazırlanırken şarampole uçan Paralel Yapı'nın Devlet İmamı Mehmet Gündüz'ün özel kuryesi Ufuk Lodos, güvenlik güçleri tarafından Gayrettepe'de kıstırıldı! Paralel ihanet şebekesinin kozmik harddiskini Huber Köşkü'nden kaçırdığı tespit edilen haini yakalamak için bölgeye çok sayıda polis sevk edildi. Etrafındaki çember daralan kuryenin yakalanması an meselesi! Ayrıntılar geliyor...*

Tezgâha kalın bir telle tutturulmuş iPad'in ekranını dolduran fotoğrafın çekildiği günü dün gibi hatırlıyordum. Gazetenin yaş günüydü. Genel yayın müdürü, pasta kesilirken editörlerin arkasında toplanmasını istemişti. Yazı işlerinin en uzun boylu elemanı olduğum için fotoğrafta en belirgin ben çıkmıştım. Üzerimde, boşanınca karımda kalan kalın, yün bir kazak vardı. O gün yağmur yağmıştı. Fotoğraftan sonra acele

hareketlerle aşağı inip sigara içerek birinci sayfa toplantısına girmiş, Balyoz davasıyla ilgili bir manşet atmıştık.

"Darbecilere darbe"ydi galiba. Dani Rodrik ve Pınar Doğan'ın Balyoz Davası'nın delilleriyle ilgili kitabını yeni bitirmiştim. Rastlantıyla açıklanamayacak kadar çok sayıda çelişki vardı dosyada. Delillerin büyük kısmının düzmece olduğu açıktı. Ama yazı işleri toplantısında bunu söylemek yerine susmayı tercih etmiştim. Diğer toplantılarda olduğu gibi. Genel yayın müdürü manşeti yine benim yazmamı istemişti. Bana, şimdi manşetten hain ilan ettikleri "Paralelin kuryesine" o zamanlar çok güveniyorlardı.

Etrafımdaki çember kapanmadan Zorlu Center'a kapağı atmayı başarmıştım neyse ki. Polisler buraya da bakmayı akıl edebilir miydi? Evet, mümkündü. Apple'dan çıkıp karşıdaki gözlük mağazasına girdim. Birkaç güneş gözlüğü denedim, satıcının 1.720 liradan 280 liraya düştüğünü iddia ettiği yuvarlak, siyah camlı gözlüğü satın aldım, nakit ödedim.

Gözlükçünün karşısındaki giyim mağazası, tüm takım elbiselerde %70 üzerinden %50 indirim başladığını duyuruyordu. Maviye çalan gri renkli bir takımı beğendim. "Slim fit kesim," dedi satıcı kız, "bu kışın modası, zayıf olduğunuz için üzerinize tam oturdu."

"Tamam, kalsın üzerimde, alıyorum."

"Paçalarınız?"

"İğneyle içeri alın. Sonra yaptırırım."

Asansörle bir kat yukarı çıkıp Gucci ve Prada mağazalarının önünden geçtim. Dolar milyarderlerinin oteli Raffles'a girip Boğaz'a bakan bir oda tuttum. Peşin ödedim. Çoktan iflas etmiştim ve bir kez iflas ettikten sonra bankalara borcunuzun on bin dolar mı, yüz bin dolar mı olduğu pek fark etmiyordu.

Odama çıkarken asansörün boy aynasında kendime baktım. Paralel ihanet şebekesinin kuryesinden çok, borsada yeni voli

vurmuş bir finans sihirbazına benziyordum. Etrafımdaki çemberi artık istedikleri kadar daraltabilirlerdi. Dışarıda kar yeniden tipiye dönmüştü. İstanbul'un silueti yağmurda ıslanan suluboya resim gibi erimişti. Boğaz Köprüsü karda kaybolmuş, Boğaz'ın alametifarika binaları, Beylerbeyi Sarayı ve Kuleli Askeri Lisesi şekil değiştirip masal şatolarına dönüşmüşlerdi. Rüyada gibiydim. Hayat güzeldi. Odaya bir şişe Absolut portakal söyledim. Boğaz'ı seyrederek sızana kadar içtim.

27

Ertesi sabah on bire doğru uyanabildim. Kahvaltıya indiğimde koca salonda kalabalık bir Arap ailesinden başkası kalmamıştı. Girişteki masanın üstünde duran gazetelerden birkaç tane aldım, tabağımı açık büfeden tepeleme doldurup Boğaz'a bakan masalardan birine geçtim. Kahvemden bir yudum aldım, en üstteki *Gün* gazetesini açtım.

Ve mideme bir yumruk daha yedim. Dokuz sütuna manşette yine ben vardım.

> ***Manipülasyon makinesi***
> *Ergenekon ve Balyoz soruşturmaları sırasında Paralel ihanet şebekesi tarafından üretilen yalan haberleri, örgütün medyadaki adamlarına Cemaat'in kuryesi Ufuk Lodos'un taşıdığı belirlendi. Gazeteniz Gün, Ufuk Lodos'un getirdiği haberleri yayımlama gafletine düşenlerden biriydi. (Genel Yayın Yönetmeni'nin özeleştiri yazısı sayfa 7'de.)*

"Orospu çocukları!"

Bağırmıştım.

Salondaki bütün garsonlar bana bakıyordu. Masama koşan garson kız, "Özür dilerim efendim," dedi, "bir sorun mu var?"

Fotoğrafımı görmemesi için ellerimi manşetin üzerine koydum.

"Hayır, hayır, hiçbir sorun yok."

Neden gerek duymuşlardı bu manşete? Neden Mehmet Gündüz'ün öldüğü gün değil, yarın değil, bugün? Açıktı bu sorunun yanıtı. Beni Türkiye'ye bir yalancı olarak tanıtmak istiyorlardı. Sahte haberler üreten bir sahtekâr. Kiralık bir yazar. Bir "manipülasyon makinesi." Çünkü ellerinden kaçırmışlardı. Nerede olduğumu bilmiyorlardı. Mehmet Gündüz'ün ölüm raporunu yayımlamamdan korkuyorlardı. O an geldiğinde söyleyecekleri yalanı şimdiden hazırlıyorlardı: Uydurma haberler üreten bir sahtekârdım ben.

"Kötü görünüyorsunuz, bir soda veya aspirin getireyim mi?"

Deminki garson kızdı.

Tamam, der gibi başımı eğdim. Ama kıpırdamadı. Gazetedeki fotoğrafa bakıyordu. Birinci sayfanın tam ortasında duran resmime. Göz göze geldik. Kısa boylu, özelliksiz biriydi. Ama sempatik bir gülümsemesi vardı. İhbar etmeyecekti beni. Bunu nasıl anladığımı sormayın. Hissettiğimi söyleyebilirim sadece. Belki benim değil, gazetenin yalan söylediğini düşünmüştü. Belki Gezi İsyanı sırasında yandaş medyada yazanlara inanmaması gerektiğini öğrenmişti.

"Hemen getiriyorum efendim."

Peynirden bir dilim aldım. Nefisti. Tutuklanacaksam dünya zevklerinden payıma düşeni tatmış olarak girmeliydim cezaevine.

"Özür dilerim efendim. Adınız Ufuk Lodos'tu, değil mi?"

Aynı kızdı.

"Neden sordunuz?"

"Resepsiyondan, polislerin Ufuk Lodos'u aradığını haber verdiler."

Bir süre bakıştık. İzimi, otelin gece gönderdiği "polis raporundan" bulmuşlardı muhtemelen.

"Ama sanırım siz Ufuk Lodos değilsiniz."

"Evet, değilim."

Peynirden son bir dilim, kahveden son bir yudum aldım. Yavaşça yerimden kalktım.

"Nereden çıkabilirim?"

Başıyla, garsonların girip çıktığı kapıyı işaret etti.

O kapı mutfağa açılıyordu. İçeride koca bir tencerenin içine yarı beline kadar eğilmiş bir aşçıdan başkası yoktu.

Yanına yaklaşıp, "Çıkış nerede?" diye sordum.

"Yanlış gelmişsiniz," diye cevap verdi alnından boşanan teri elinin tersiyle silerek, "burası mutfak, restorana geri dönmeniz gerek."

"Personel kapısını sormuştum."

Şüpheli bakışlarla baştan aşağı süzdü.

Kolunu kaldırıp bir koridoru işaret etti.

"Şuradan."

Şansım yaver gidiyordu.

Acele adımlarla daldığım koridor beni, girişinde "Personel kabinleri" yazan geniş bir alana çıkardı. Biraz ileride büyük bir demir kapı vardı. İtince bir anda kendimi dışarıda buldum.

Korkunç bir tipi vardı. İnce takım elbisem birkaç saniye içinde bembeyaz oldu. Titremeye başlamıştım. Koşar adımlarla aşağıya, Levazım Sitesi'ne doğru yürümeye başladım. Tek araç bile yoktu görünürde. Bir taksi yanımda durduğunda ellerim soğuktan uyuşmaya başlamıştı.

"Ben karşının taksisiyim abi," dedi şoför, "müşteri getirmiştim Levazım Sitesi'ne, yoksa ne işim olur bu havada Avrupa yakasında?"

"Yenibosna'ya gidiyorum," deyince sevindi, en az yirmi kilometrelik yola yolcu almıştı. Isınmam için radyatörü kökledi.

Tipi yolları boşaltmış, İstanbul hayalet şehre dönmüştü. Normal trafikte bir buçuk saatte gidebileceğimiz yolu on beş dakikada aldık. Otoparkın önünde indim, arabanın kapısını

açıp atladım, motoru çalıştırdım. Dişlerim uzun süre birbirine vurmaya devam etti. Biraz kendime gelince telefondan internete girdim. E-posta kutumda çok sayıda mesaj birikmişti.

"Ada ağlayarak geldi dün akşam eve," diye yazmıştı eski karım, "terörist kızı diye alay ediyormuş arkadaşları. Senin terörist değil bir kahraman olduğunu söyledim ona. Ama on yaşındaki bir çocuğa cemaati, manipülasyonu nasıl anlatacaksın? Şirketteki pozisyonum da sallantıda. Ankara'dan genel müdürü arayıp paralel kuryenin karısının şirket bünyesinde görev yapıp yapmadığını sormuşlar dün yine. Eski karısı, diye düzeltmiş müdür ama mimlendiğim kesin. Başımıza bir şey gelecek diye çok korkuyorum Ufuk. N'olur bir şeyler yap, kurtar bizi bu karanlıktan."

"Merak etme, bu pisliği temizleyeceğim," diye yazdım. "Kızıma sarıl benim için. Onu çok özledim."

Kardeşim, beni merak eden tüm aile üyeleri adına yazdığını söylüyordu.

"Yüzlerce kez aradık, hep kapalıydı cebin. Bu mesajı okuyorsan lütfen iyi olduğunu söyle, günlerdir annemin gözlerine uyku girmiyor."

Ona da kısa bir cevap yazdım.

"Merak etmeyin, iyiyim. Söyle anneme, hakkımda yazılanlara inanmasın. Telefonum kapalı. İlk fırsatta onu ziyaret edeceğim."

Katı bir Atatürkçüydü annem. *Gün*'de çalışmama hep karşı çıkmıştı. Gazetedeki ilk yıllarımda söylenmek ve iğnelemekle yetinirken zamanla iyiden iyiye küsmüştü. Eski karımın etkisinde kaldığımı düşünüyordu. Paraya pula düşkün, maddiyatçı biriydi o, sonunda beni de kendine benzetmeyi başarmıştı işte. Başka hangi gerekçeyle çalışabilirdi ki, Atatürkçü bir annenin oğlu yandaş bir gazetede? Anlayamadığı ya da anlamak istemediği, *Gün*'de çalışmayı karımdan önce benim istediğim-

di. Medya plazaların steril dünyasını sevmiştim. Beş yıldızlı otellerde düzenlenen basın yemeklerini, küresel pazarlardaki başarılarıyla dikkat çeken şirketlerin düzenlediği yurtdışı basın gezilerini, her yılbaşı ve bayramda çalışma masamı tıka basa dolduran hediye paketlerini... Bunu birkaç kere anneme de anlatmayı denedim ama dinlemedi bile.

Yeniden sevgili oğlu olmayı ancak *Gün*'den atılıp boşandıktan sonra başarabilmiştim. Şimdi paralelcilikle suçlandığımı öğrenince yeni bir şok geçirmişti herhalde. Ona en kısa zamanda bir açıklama borçluydum.

Bursalı müşterim, dergi projesini iptal ettiklerini haber veriyordu.

"Ufuk Bey, stratejik önceliklerimizde değişikliğe gittik. Bu nedenle kurumsal yayın projemizi ertelemek zorunda kaldığımızı üzülerek bildirmek zorundayım. Lütfen dergiyle ilgili tüm çalışmaları derhal durdurun. Bugüne kadarki çalışmanızın karşılığını en kısa süre içinde ödeyeceğiz."

Gün'ün manşetini okumuştu. Kim, bir "manipülasyon makinesine" dergisini emanet etmek isterdi ki?

Göçmenlerle Dayanışma Ağı'ndan Emel, "Dünden beri seni arıyorum ama cep telefonun kapalı," diye yazıyordu, "iyi haberlerim var, ara beni."

Numarasını tuşladım.

Neşeli bir sesle açtı. "Hangi deliktesin? Hiç aramadıysam yirmi kez aradım seni."

İçişleri bakanlığından arayıp Zabel'in dosyasının incelenmesi için bir mülkiye müfettişi görevlendirildiğini haber vermişlerdi.

"Dünkü eylemin Ankara'da ses getirdiği anlamına geliyor bu," diye açıkladı, "gazetelerde çıkan haberlerden rahatsız olmuşlardır. Zabel'in kodaman bir gazetecinin sevgilisi olduğunu düşündüler belki de."

"Ne kodamanı? İşsiz güçsüz adamın tekiyim ben."

"Canım, biliyorum bunu ama Ankara'dakiler nereden bilecek? Hem unutma, göçmenler istedikleri kadar eylem yapsın, haklarında tek satır haber çıkmaz gazetelerde. Zabel'in şansı, bir gazetecinin sevgilisi olması. Bu sistem birinci mevki bileti vermiş oğlum size!"

Güldüm. Birinci mevki biletiyle başıma gelenleri bilse böyle konuşur muydu acaba?

Geceyi arabada geçiremeyeceğime göre bir an önce kalacak bir yer bulmam gerekiyordu. Hotel Forza'yla otopark arasındaki yüz metreyi koşarak geçtim.

Resepsiyonda daha önce görmediğim sarışın bir genç, İddaa kuponu dolduruyordu.

"Birkaç gece için odaya ihtiyacım var," dedim, "ama burada kaldığımın bilinmesini de istemiyorum. Gerekiyorsa biraz fazla ödeyeyim ama kimlik sormayın."

Şaşırmadı.

"Kadın dışarıdan mı abi?"

Sorumun yanıtı, bu soruya vereceğim cevaba bağlıydı sanki.

"Buradan."

"O zaman yüz elli lira. Kadın hariç. Onun parasını kendisine elden verirsin."

"Gece ondan sonra ara," diye de ekledi arkamdan.

Saat tam onda oda telefonum çaldı.

"Kadınlar 109 numarada bekliyor abi," diye bilgi verdi resepsiyonist.

Otel değil randevu eviydi, Hotel Forza.

109 numaralı oda çakma sarışınlarla doluydu. İçlerinde en yumuşak bakışlı olanı seçtim. "Göğüslerim silikonlu hayatım," dedi odaya yürürken. Dürüst kızdı, o nedenle gerçeği söylemek istemişti. Hem nasıl olsa soyununca anlayacaktım. Anla-

mayacak mıydım? Tabii ki anlayacaktım. Sigaram var mıydı? O, ortaokuldan beri içiyordu. Önceleri babasından gizli gizli, sonra uluorta. Yedi kardeşi vardı, yedisi de babasından Allah gibi korkardı. O hariç. O en küçükleriydi. Prenses gibi yetiştirilmişti.

Ne iş yapıyordum ben? İçerik üretimi mi? Ne içeriği? Ha, reklamcılar gibi mi? Yoksa televizyon reklamları mı çekiyorsun hayatım? Beni de oynatsana. Dijital yayıncılık mı? Ne demek o? O kadar değişik mesleklerden müşterileri olmuştu ki. Havalimanı yakın olduğu için oradan çok erkek gelirdi. Bir seferinde uçağı rötar yapan NASA mühendisi bir Türk gelmişti. NASA'yı biliyordum, değil mi? Adamcağız daha göğüslerine dokunur dokunmaz boşalıvermişti. Göğüsleri silikonluydu, söylemişti değil mi? Sahtekârlık yapmayı sevmezdi. Acelem yoksa televizyonda sevdiği dizinin son bölümünü izleyebilir miydi? Türkan Şoray'inkilere benzeyen iri gözleri vardı. "Aman bırak ya, yaşlı karıyı," dedi bunu söyleyince. Zincirleme sigara içiyordu. Dumanın midemi bulandırdığını söyledim. Televizyonu kapattı, yatağa geçtik. İşinin profesyoneliydi. Dizimdeki acıyı, Cemaat'i, MİT'i, yandaş medyayı, her şeyi ama her şeyi birkaç saatliğine de olsa unutturmayı başardı.

28

Kar ertesi gün de yağmaya devam etti. Yataktan çıkmadan Samanyolu TV'de vahşi hayat belgeseli izledim. Yüce Rabbimiz, aslanları yaratırken onların rızkı olarak küçük canlıları yaratmıştı. Peki küçük canlıların rızkı olarak ne yaratılmıştı? Samanyolu bu konuda bilgi vermiyordu. Güçlülerin borusunun öttüğü zalim bir dünyaydı burası.

Otel o kadar sıcaktı ki, kar yağışına rağmen biraz olsun nefes alabilmek için pencereyi açtım. Kar tanelerinin ıslatması için yüzümü pencere aralığından uzattım. Biraz ilerideki pencerede sigara içen biri vardı. Beni fark edip başını pencereden çıkardı. Bir gece önceki hayat kadınıydı bu. Gülümseyerek elini salladı. Ben de salladım. "Neler yapıyorsun?" gibisinden bir el işareti yaptı. "İyi işte," der gibi bir el işaretiyle cevap verdim.

Elini kulağına götürerek telefon işareti yaptı.

Başımı salladım.

Ne yapıyordum ben?

Sevdiğim kadın, bu lanet havada, muhtemelen buz gibi bir odada gözaltında tutuluyorken?

İçeri girip pencereyi kapattım. Kendime bir küfür savurdum.

Bilgisayarı yanıma alıp otelin karşısındaki kafeye geçtim. Bir şeyler atıştırdıktan sonra Mehmet Gündüz'ün Pınar'a yazdığı mesajlara göz attım. Tuhaf, romantik, romantik oldukları kadar acıklı mesajlardı bunlar.

Pınar Hanım,

Köşkteki kısa görüşmemizde kullandığınız kelimelerin sertliğinden farklı kampların insanları olduğumuzu düşündüğünüzü çıkarmak hiç de zor değildi. Size, "Ben o değilim," demenin anlamsızlığının farkındayım. Yine de bunun için yazıyorum. Ben o değilim. Her kim olduğumu düşündüyseniz. Bu ülkenin bir uçuruma doğru yuvarlanmakta olduğunu söylemiştiniz. Ve korkarım, bunda benim de payım olduğunu düşünüyorsunuz. Yoksa abartıyor muyum? Yoksa kompozisyon yarışması ödül töreninde karşılaştığınız kısa boylu adam hakkında bunları düşünmediniz de, biraz çene çaldıktan sonra unutup geçtiniz mi? Eğer öyleyse bu mesajı hemen silin. Ama haklıysam, en azından hakkımdaki yanlış algıyı silmek için bir şansım var demektir. Hayır, düşündüğünüzün tersine Türkiye'nin dini esaslara dayalı bir rejimle idare edilmesi gerektiğine inanmıyorum. Daha lise yıllarında bile, Avrupa Birliği'ne tam üyelik dışında Türkiye'nin bir çıkış yolu bulunmadığını düşünürdüm. Aradan geçen yaklaşık yirmi sene içinde bu düşüncemde bir değişiklik olmadı. Yeni Osmanlıcılık denen şeye, Türkiye'nin 21. yüzyılın süper gücü olacağı, Ortadoğu'ya liderlik edeceği tezine hiçbir zaman inanmadım. Dindar biri miyim, ondan bile emin değilim. Dini inancım kuvvetlidir ama bunun kimseyi ilgilendirmediğini, ilgilendirmemesi gerektiğini düşünürüm. Aynı şekilde başkalarının dini inançları da beni ilgilendirmez, ilgilendirmemesi gerekir. Biliyor musunuz, ODTÜ'de en iyi arkadaşım, İzmirli bir Levanten'di. Bunları size niye anlatıyorum? Sizi hiç ilgilendirmemesi gereken şeylerden neden söz ediyorum? Çünkü endişe ediyorum. Hakkımdaki önyargılarınızın üzerine bir de internette benimle ilgili ortaya atılan deli saçması iddiaları okuyunca hepten benden nefret etmenizden korkuyorum. Size yalan söylemek istemem, Bahattin Hocaefendi'yi sayar ve severim. Ama ne Cema-

at'in devlet imamıyım ne de müridiyim.
Bu satırları, yazdıklarımın bana dair düşüncelerinizi değiştirmeye yetmeyeceğini, başka bir insan hakkında verilen hükümlerin değiştirilmesinin imkânsız olmasa da imkânsıza yakın olduğunu bilerek yazıyorum. Oysa bunun tersinin doğru olmasını o kadar çok isterdim ki.
İçten sevgilerimle,
Mehmet Gündüz

***

Pınar Hanım,
Birkaç gün önce size yazdığım ve sınırı aşmış olma endişesi taşıdığım e-mail'ime vereceğiniz cevabı merak ve korkuyla bekledim. Merak ettim; o mesajı, hakkımdaki fikirlerinizi değiştirebilme umuduyla yazmıştım ve amacıma ulaşıp ulaşmadığımı öğrenmek istiyordum. Korktum. Ödül töreninde tanışıp ayaküstü konuştuğunuz insanın iç dünyasını size bu denli açmasını bir terbiyesizlik olarak algılamanızdan endişe ediyordum.
E-mail'i gönderdikten sonra beklemeye başladım. İlk birkaç gün içinde herhangi bir cevap göndermemeniz olumlu işaretti. Bana öfkelenmiş olsaydınız birkaç satırla da olsa mutlaka haberdar eder, bir daha böyle bir mesaj yazmamam konusunda uyarırdınız. Günler geçti. Onuncu günün sonunda, hiç mesaj yazmayacağınızı anladım. Şimdi görüyorum ki, başta aklıma gelmeyen bu olasılık, seçeneklerin en kötüsüymüş. Bir cümle bile olsa yazmaya değecek biri olmadığımı düşünüyorsunuz demek ki. Kendimi aptal yerine koymuşum. Özür dilerim.
Mehmet Gündüz

***

Pınar Hanım,
Cumhurbaşkanıyla çıktığımız Baltık ülkeleri gezisinden döndüğümde, yokluğumda beni arayanlar listesinde adınızı görünce çok şaşırdım ve heyecanlandım. Size yazdığım son mesajın üzerinden bir buçuk aya yakın

süre geçmişti. Biraz önce telefonda konuşurken dilimin dönmemesini buna verin. Oldum olası telefonda iyi konuşamam. Biraz önce de söylediğim gibi öğrencilerinizle birlikte Çankaya Köşkü'nü gezmenizden onur duyarız, kapımız size ve öğrencilerinize her zaman açık.
Gezi sonrasında öğle yemeğinde konuğum olmanızı, öğrencilerimiz ve sizinle birlikte Ankara'nın en güzel pidelerinin piştiği Cumhurbaşkanlığı Pide Salonu'nda yemek yemeyi çok isterim.

Bu, Mehmet Gündüz'ün Pınar'a yazdığı üçüncü ve son mesajdı. Gündüz'ün sözünü ettiği Çankaya Köşkü gezisi gerçekleşmişti sanırım. Demek ki, orada konuşma ve yakınlaşma fırsatı bulmuşlar, iletişimlerini daha sonra başka yollarla sürdürmüşlerdi.

Mehmet Gündüz'ün, Mehmet Ali Abi diye hitap ettiği birine yazdığı mesajlar da ilginçti. Yazışmalardan Mehmet Ali Abi'nin Cemaat içinde yer aldığı, Mehmet Gündüz'ün bütün sıkıntılarını açıksözlülükle ona açtığı, onun da aynı açıksözlülükle cevap verdiği görülüyordu. Mehmet Gündüz'ün Cemaat'le ilgili gerçek düşüncelerinin öğrenilebileceği mesajlardı bunlar.

Mehmet Ali Abi,
Önceki gün Japonya'ya çıkacağı seyahatin planları üzerinde çalışırken Beyefendi birdenbire, kamu personel sınavında soruların çalınmasıyla ilgili başlatılan soruşturma hakkında ne düşündüğümü sordu. Biliyorsun, Beyefendi'nin Cemaat'le ilgili bana söyledikleri aslında Pensilvanya'ya iletilmesini istediği mesajlardan başka bir şey değildir. O nedenle, "Çok nahoş bir durum," diye yuvarlak bir cevap verip bu konuda kendisinin ne düşündüğünü sordum. Verdiği cevabın Cemaat hakkında bugüne kadar olmadık ölçüde sert bir dil içerdiğini söylesem şaşırır mısın? Seni tanıyorum, soruşturmada geçen iddialardan sen

de benim gibi rahatsız olmuşsundur. Cumhurbaşkanımız, Cemaat'in bugüne kadar savunageldiği değerleri KPSS'de çiğnediğini, sınav sorularının önceden alınıp Cemaat üyelerine verilmesinin hem bir suç hem de çalışkan Müslümanların hakkı gasp edildiği için büyük bir günah olduğunu, konuyla ilgili araştırma yapması için Devlet Denetleme Kurumu'na talimat vermeyi düşündüğünü söyledi. Bunları, tek kelime bile atlamamaya dikkat ederek Cemal'e yazdım. Birkaç gün sonra bana bu iddiaların bir yalandan ibaret olduğunu Beyefendi'ye neden söylemediğimi sordu. Gönül hareketinin devletin en yüksek makamında bu şekilde suçlanmasına neden izin vermiştim?

Bunun kendi sorusu değil, en üstteki abilerin, belki de Hocaefendi'nin sorusunu olduğunu ikimiz de biliyoruz. Kendimi savunmadım. "Cumhurbaşkanıyla aynı düşüncedeyim, bu yapılan büyük bir günahtır," mı deseydim?

Üstelik biliyorsun ki bu, Gönül'le ayrı düştüğüm ilk olay da değil. Beyefendi, gazetecilerin gözaltına alınmasıyla ilgili rahatsızlığını ifade ettiğinde, bu sözleri söylemesini neden engellemediğim konusunda hesaba çekilmiş, verecek bir cevap bulamamıştım. Gazetecilerin bir kitap yazdılar diye terör örgütü üyeliğiyle suçlanmasını, herkes gibi ben de yanlış buluyordum.

İnsanların ahiretlerini kurtarmak için yola çıkan bir hareketin hırsızlık ve zalimlikle anılmaya başlaması ne acı. İşin daha acı yanı ne biliyor musun? Gönül hareketiyle aramdaki gönül bağları zayıflarken, Ak Troller'in beni hareketin devlet imamlığıyla suçlamaya başlamış olması. Oysa biliyorsun, bırak devlet imamlığını, köşkteki Cemaatçiler içinde bile zurnanın son deliğiyim ben. Köşkteki şakirtlerin abiliğini cumhurbaşkanının yaveri Muharrem Yarbay yapıyor, bildiğin gibi. Ergenekon ve Balyoz soruşturmalarındaki hukuksuzlukları

uluorta eleştirdiğimi duymasından bu yana onunla da ilişkimiz limonileşti. Cemaat'in devletin bütün kurumlarındaki en kritik mevkilere böylesine sızmış olması beni bazen öyle korkutuyor ki... İçimden bir ses yurtdışı görevi talep edip giderek çıldıran bu ülkeden uzaklaşmamı söylüyor. Ama sonra bunu şimdi yaparsam, adi bir suçlu gibi kaçtığımın düşünüleceğini, bunun sadece bana değil, Beyefendi'ye de zarar vereceğini, beni kamu dairesindeki memur koltuğundan alıp Türkiye Cumhuriyeti'nin en yüksek tepesindeki makama oturtan kişiye bunu yapma hakkımın olmadığını düşünüyorum. Üstelik bir bataklığa saplanan aile hayatımı düzene koymadan gitmek, bu dünyadaki en değerli varlığım olan kızıma karşı da haksızlık olur gibi geliyor bana. Mahinur'dan ayrılmam konusunda bana en çok kızanlar arasında yer aldığın için Pınar'ı, yukarıda saydıklarıma ekleyecek değilim. Ama sen de biliyorsun ki, o da kızım ve Beyefendi'yle birlikte, beni görünmez bağlarla bu ülkeye bağlıyor. Bilmelisin ki, bana önerdiğin yol, Pınar'la ilişkimi bitirmem, eve geri dönmem bir seçenek değil. Her şey üst üste geldi. Ak Troller tarafından hedef gösterildim, evi terk ettim, camia tarafından dışlandım. Bütün bunlara nasıl dayanıyorum biliyor musun? Pınar'a duyduğum sevgiyle. Gülme, n'olur. Aşk insanı daha cesur, daha gözü kara yapıyormuş. Ak Troller'in iftiralarına, Cemal'in azarlarına dayanabilmek için gözü kara olmam lazım. Köşkteki şu son sekiz ay bir an önce geçsin, bitsin istiyorum. İyi ama sekiz ay sonra ne olacak? Köşkün kapısı dikensiz bir gül bahçesine mi açılacak? Köşkü terk edince Twitter'daki haysiyet cellatlarının, kan kokusu almış çakallar gibi peşime takılacağından en ufak bir kuşku duymuyorum. Bir işkence bitecek, öbürü başlayacak. Öyleyse dualarını ve öğütlerini benden esirgeme.
Mehmet

Akşama doğru kar yağışı hafifledi. Ölüm raporunu kime vermem gerektiğini enine boyuna tekrar düşündüm. İlk iki seçenek, Selim'le Ulaş çoktan elenmişlerdi. Seçeneklerden bir başkası, Reuters'ın eski tüfek muhabiri Beril'di. Gözü pek bir gazeteciydi Beril. Gezi İsyanı sırasında başbakana kimsenin sormadığı soruları sormasıyla tanınıyordu. Ama uzmanlık alanı siyaset değil ekonomiydi, neredeyse yirmi yıldır borsa muhabirliği yapıyordu. Siyaset haberlerinden, hele derin devlet dosyalarından pek anlamazdı. Reuters'ın politika muhabirleri Ankarada'ydı. Onları da tanımıyordum.

Aklıma gelen bir başka seçenek, Agence France Press'in İstanbul muhabiri Paulina Sergeyevna'ydı.

Paulina Moskova'da doğup büyümüş, dokuz yaşındayken, babası Londra'daki çokuluslu şirketlerden birinden teklif alınca İngiltere'ye taşınmışlardı. Orada iyi bir lisede okumuş ve Oxford'da politika ile felsefe öğrenimi görmüştü. Mezun olduktan sonra City'deki bankalardan birinde yüksek maaşla başlamak yerine AFP'nin genç gazeteci programına başvurmuş, sınavı kazanıp İstanbul'a gelmişti. Türkiye'deki ikinci senesiydi. Gazetecilikte de.

MİT ajanıyla buluştuğumuz yerde, The Marmara'nın altındaki lokantada anlatmıştı bunları bana, *Gün*'den yeni atıldığım günlerde.

Bir sabah telefonum çalmıştı. "My name is Paulina Sergeyevna," demişti ağdalı bir İngilizceyle konuşan, çekingen bir kadın sesi. AFP için Türk medyası üzerindeki baskılarla ilgili bir haber hazırlıyordu. Bu çerçevede benimle de bir röportaj yapmak istiyordu. Gazeteden yeni kovulmuştum ve kafam karışıktı. Gazeteciliğe devam etmek istediğimden bile emin değildim.

"Hayır," dedim, "henüz hazır değilim buna."

Artık *Gün*'den ayrıldığıma ve iktidarın menzili dışına çıktığıma göre biraz daha cesur davranmam gerekmez miydi?

Sinirlendiğimi hatırlıyorum.

AFP'de iş mi teklif ediyordu?

Hayır, nereden çıkarıyordum bunu?

Üçüncü dünya insanlarına ders vermeye meraklı Batılı gazetecilerden biri olduğunu düşünmüştüm. Onların dolar cinsinden bol sıfırlı maaşları, yan ödemeleri ve ücretsiz uçak biletleri olurdu. Polis peşlerine takıldığında tek yapmaları gereken, internetten check-in yaptırıp kendilerini demokratik bir ülkeye götürecek uçağa atlamaktı. Geride yerli muhabirlerini bırakırlardı. Polisin bütün sorularını cevaplamak, gerekirse onlar adına tutuklanıp hapis yatmak üzere.

Yanılmışım. Feci şekilde hem de. Batılı gazetecilerden değildi Paulina. Batılı bile değildi. Rusya'da gazeteciliğin nasıl yapıldığını da iyi biliyordu. Putin'in muhaliflerini nasıl sindirdiğini, sinmeyenlerin nasıl susturulduğunu: Kurşunla. Tabii ki biliyordu. Türkiye'nin Rusya'dan pek bir farkının olmadığını, işsiz kalmak istemiyorsam çeneme hâkim olmam gerektiğini de.

O güne kadar tanıdığım Batılı gazetecilere pek benzemiyordu kısacası. Belki de yolun henüz başında olduğu için. Bir de on yıl sonra binlerce haber, yüzlerce toplantı, yüzlerce seyahatten sonra görmeliydik onu. O zaman bambaşka birine dönüşecekti. Beyaz adama, Batılı gazeteciye.

Belki de hiç değişmeyecek ve hep böyle kalacaktı. Kedilerin çoğu yaşlanınca bir köşede uyuklamayı tercih ederken bazılarının kuyruğunu kovalamaya devam etmesi gibi kimi insanlar da hep çocuk kalır. Paulina onlardan biriydi belki de.

Uzun sarı saçları, yumuşak, bal rengi gözleri, karşısındakini dakikalarca araya girmeden dinlemesini sağlayan sabrı vardı.

Uzmanlık alanı "Suriye krizinin insani boyutu"ydu. Ama Ortadoğu uzmanı değildi ve olmaya da niyeti yoktu. Oxford'dan mezun olduğu için her konunun uzmanı olması gerektiğini düşünenleri anlayamıyordu. Jeostratejik analizlerin

değil, insan hikâyelerinin peşindeydi o. Bir süre önce yazdığı Halepli Azize'nin hikâyesinde olduğu gibi. Azize, kocasını ve bir bacağını iç savaşta kaybettikten sonra dört çocuğuyla geldiği Türkiye'de seks işçiliği yaparak hayata tutunmaya çalışıyordu. Paulina'nın onunla ilgili haberi dünyanın dört bir yanındaki onlarca gazetede yayımlanmıştı. Ona kalsa hep Azize'ninki gibi insan hikâyeleri yazardı ama sözleşmesi gereği Türkiye'nin gündemiyle ilgili haberleri de takip etmek zorundaydı. Türk medyasına uygulanan baskı, bir süredir Batı'da en rağbet gören haber konuları arasında yer alıyordu. O yüzden aramıştı beni. Hükümet yanlısı bir gazetede yıllarca çalıştığıma göre ilginç şeylere tanık olmuştum, öyle değil mi?

Güzel kızdı. Ve Tuborg Gold güzel biraydı. Üstelik işten yeni kovulmuştum ve öldürecek bir sürü vaktim vardı. Sarhoş olup bir dolu şey anlattım. Ankara'nın manşetlere nasıl müdahale ettiğini, bir telefonla sayfaların nasıl değiştirildiğini, başbakanın isteğiyle cumhurbaşkanına nasıl sansür uyguladığımızı... Türk medyasının hep aynı bokun soyu olduğunu eklemeyi unutmadan. 1990'larda Güneydoğu'da binlerce kişi faili meçhule kurban giderken, 1980'lerde devrimciler işkencede öldürülürken hep iktidarın borazanı olduğumuzu, işimize gelmeyen haberleri hep sümen altı ettiğimizi... Yazmaması kaydıyla, elbette.

Telefonu bir yıl önceki ağdalı İngilizcesiyle açtı. O gün izinliydi. Sözünü ettiğim haberi görmek isterdi. Mehmet Gündüz'ün ismini duymuştu. Daha geçen gün AFP'deki şefi, ondan Gündüz'ün ölümüyle ilgili bir haber istemişti. 21'i biliyor muydum? Evet, evet, Cihangir Coşkun Sokak'ın köşesindeki kafe. Orada buluşmaya ne derdim? Tamam, saat tam yedide.

29

Adını yeniden dolaşıma sokmaya çalışan modası geçmiş köşeyazarlarının, köşeyazarı olmak isteyen akademisyenlerin ve az ünlü televizyoncuların kahvesiydi 21. Neredeyse bir saat önce gelmiş, sigara içilen yarı açık bölümde, elektrik sobasına yakın masalardan birine oturup Mehmet Gündüz'ün bilgisayarından kafenin wi-fi ağına bağlanarak Twitter'da hakkımda yazılanlara göz gezdirmiştim. Rotschildler'in adamıydım, bunu zaten biliyordum. Üst aklın maşası, Tapınak Şövalyeleri'nin casusu, İlluminati'nın tetikçisiydim. Bunlar da çok yeni sayılmazdı. Ak Troller'in biri, Rasputin zamanında kurulan ve Ortodoks kilisesi için çalışan gizli bir örgütün üyesi olduğumu ileri sürüyordu. İşte bu, yaratıcı bir komplo teorisiydi. Kuşkusuz buna da inanacak birileri çıkacaktı Twitter'da. Bilgisayarı kapatıp bir sigara yaktım. O sırada 21'in bulunduğu sokağın köşesini bir kadın döndü. Tipi, yüzünü gölgeliyordu ama hayır, Paulina değildi bu. Şişman değilse de yuvarlak hatlara sahip bir kadın olarak hatırlıyordum onu. Oysa 21'e yaklaşan ipince biriydi. Adım attıkça önce burnu, sonra dudakları karın altından ortaya çıktı ve başka biri sandığım kadın, her adımda Paulina'ya dönüştü. Sevgilisi tarafından terk edildiğini ve hayata yeni bir başlangıç yapmaya çalıştığını öğrenecektim o gece.

Mehmet Gündüz'ün hikâyesini yüzünde kocaman bir ünlem işaretiyle dinledi.

"Anlattıklarını doğrulayabilecek misin?" diye sordu bitirince. "Could you verify this story?"

Adli Tıp belgesini koydum önüne.

"Ne bu?" diye sordu şüpheli gözlerle.

"Resmi ölüm belgesi."

"İşkencede öldürüldüğü mü yazıyor burada?"

"İşkence sözcüğü geçmiyor ama raporu imzalayan doktorlara göre dövülerek öldürüldüğü kesin."

Bu sözü duyunca rahatladı. Suratındaki ünlem yerini kocaman bir gülümsemeye bıraktı.

Çantasından Mehmet Gündüz'ün bilgisayarının bir benzerini çıkardı. Bir buçuk kilogramlık ince bir MacBook Air.

Gündüz'ün hikâyesini en baştan tekrar anlattırdı. Sorularla bölerek. Huber Köşkü'nde gözaltına alındığı sırada onunla birlikte miydim? Kaldığım odanın Gündüz'ün gözaltına alındığı yere uzaklığı neydi? The Marmara'da görüştüğüm adamın MİT ajanı olduğundan nasıl bu kadar emin olabiliyordum? Bu haberi diğer gazeteler neden yayımlamamıştı? Belgenin varlığından başka kim haberdardı?

Doğru sorulardı. AFP'nin gazetecilik standartları yüksekti.

Ağzımdan çıkan her sözü tek tek yazdı.

"Bu çok büyük bir haber," dedi bitirince, patronunun (AFP İstanbul büro şefine patron diyordu) bu haberi yayımlamak isteyeceğinden emindi. Ama benim güvenliğimi garanti edemezlerdi. Uğruna bir Adli Tıp doktoru öldürülmüşken bu haberi yayımlamak etik açıdan doğru olur muydu, bundan da emin değildi. Ertesi sabah ilk iş olarak bu soruyu AFP'nin Paris'teki gazetecilik etiği sorumlusuna soracaktı. Evet, bu tipteki hassas haberlerde etikten sorumlu editörün onayını almak zorundaydılar. Onay süreci, haberin yazımı, edisyonu, Paris'teki merkeze gitti geldisi derken en az bir hafta geçerdi. Bu sürede ben ne yapacaktım peki? Neresi olduğunu söyle-

mek zorunda değildim ama saklandığım güvenli bir yer var mıydı?

"Küçük bir otelde kalıyorum," dedim, "bekleyebilirim."

"Belki de polise gitmelisin," diye mırıldandı düşünceli bir ifadeyle.

"Casusluktan aranıyorken mi? Şaka yapıyor olmalısın."

Hayatımı polisler değil ancak o kurtarabilirdi.

Gözleri hep yumuşaktı ama bunu söyleyince ateş görmüş kaşar peyniri gibi eridiler. Akşam yemeğini birlikte yemeye ne derdim?

İyi fikirdi.

Yunan Konsolosluğu'nun eski binasının bulunduğu sokaktan İstiklal Caddesi'ne çıktık. Turnacıbaşı Sokak'ın İstiklal'e açıldığı köşedeki küçük Çin restoranına girdik. Basık, havasız bir yerdi. Duvarları, masaları, tuvaletleri, her şeyi kırmızıydı. Müşterilerinin çoğu yabancıydı. Aşçıları özellikle tatlılarda harikalar yaratıyordu, Paulina'ya göre. Onun favorisi ballı kızarmış muzdu. Hiç denemiş miydim? Hiç mi?

Bize iki Crispy Unagi Roll. Ha, birer tane de Tsingtao birası.

AFP'yle sözleşmesinin o yıl sonunda bittiğini biliyor muydum? Patronu üç yıllık yeni bir sözleşme önermişti ama Türkiye'de kalmak isteyip istemediğinden emin değildi. Gazeteciliğe Rusya'da devam etmesi daha iyi olacaktı belki de. Çevresindeki insanları tek tek seviyordu ama Türkiye'ye bir bütün olarak baktığında kafası karmakarışıktı. Bir şeyden emindi: Türkiye'de kalacaksa Türkçe öğrenmesi gerekliydi. Newton'ın başına düşen elma gibi iyi haberlerin her seferinde kucağına düşmesini bekleyemezdi. Aslında ona kalsa Türkçe yerine Arapça öğrenmeyi tercih ederdi. Büyük haberler Türkiye'de değil Suriye'deydi. Kısa süre önce Güneydoğu'ya giderek Suriyeli mültecilerin kaldığı kampları gezmişti. Rehberi Suriye'ye geçmeyi de önermişti fakat o çekinmişti. IŞİD'in

kaçırmak için bölgede Batılı gazeteci aradığı biliniyordu. Yerli fikserlerden bazıları ikili çalışıyor, rehberliğini yaptıkları Batılılarla ilgili bilgileri IŞİD'e sızdırıyorlardı. Ailesi endişeliydi. Ancak ona güvenirlerdi, canını sokakta bulmadığını, hayatını tehlikeye atmayacağını bilirlerdi. Çocukluğundan beri hep büyük insan gibi davranmış, kendi ayaklarının üzerinde durmasını istemişlerdi. Ona çocuk muamelesi yapan anne babası değil patronuydu. Aylarca Suriye sınırına gitmesine izin vermemiş, yalvar yakar izin koparırken de üç gün içinde geri dönme şartı koymuştu. Ona kalsa bilgisayarın başından bir saniye bile kalkmaması gerekiyordu. AFP'deki bütün işi, güncel haberleri İngilizceye çevirip servise koymaktan ibaretti. Bu gazetecilik miydi? Hayır, değildi. Tercümanlıktı bu. Kızarmış muz güzel miydi? Onun favorisi aslında kızarmış dondurmaydı. Ama dondurmayı bir süre önce mönüden çıkarmışlardı; yeni aşçı Çin mutfağından pek anlamıyordu. Çin lokantalarındaki aşçıların çoğunun Taylandlı olduğunu biliyor muydum? Öyleydi. Menajerlik şirketleri aracılığıyla getirilip kötü şartlarda çalıştırılıyorlardı. Masalar çok küçüktü ve dizleri dizlerime değiyordu. O gece onun evinde seviştik. Cemal Süreya'nın dediği gibi dörtnala. Birbirimizi çok fazla arzuladığımızdan değil, birbirimize yabancı insanlar olduğumuzu anlamamız an meselesi olduğundan. Bir tane bile kitap yoktu evinde. Ne okuyacaksa internetten Amazon Kindle'ına indiriyordu, söylediğine göre. Gideceği restoranları ve tatil kasabalarını internetten seçiyordu. Lenin'den nefret ediyor, anarşizmin delilik olduğunu düşünüyordu. Hayır, Bakunin'i hiç okumamıştı. Mahno'nun kim olduğunu bile bilmiyordu. 20. yüzyılın kahramanlarıyla arası hiç iyi olmamıştı. Ama HBO'da yayınlanan bütün dizileri biliyordu. Vizyondaki bütün filmleri, televizyon dünyasının ünlülerini. Bryan Cranston hakkında ne düşünüyordum? İsmini bile duymamıştım. Lena Headey? Kim?

Gazeteciliğin ortak gündemi dışında bizi birleştiren bir şey olmadığını anlamamız birkaç saat sürmüştü; anlamamış rolü yapıyorduk. Başbakanın son konuşması, Suriye'deki son patlama, borsadaki son düşüş. Bunları konuştuk, Gümüşsuyu'ndaki evine doğru yürürken. Tipi yerini ince bir kara bırakmıştı. Yıldırım ve adamları her yerde beni arıyordu. Zabel, hamamböcekleri arasında berbat bir gece daha geçiriyordu. Paulina ertesi sabah hayatının haberini yazacaktı. Yaşadığım tuhaf olaylar bir sona doğru yaklaşıyor gibiydi.

30

"Turkish President's advisor dies in custody"

AFP'nin birkaç gün sonra bütün dünyaya servis ettiği İstanbul mahreçli haberin başlığı buydu.

Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı gözaltında öldü

Paulina Sergeyevna, İstanbul

Türkiye Cumhurbaşkanı'nın Başdanışmanı Mehmet Gündüz, gözaltına alındıktan beş gün sonra Yunanistan sınırındaki Edirne şehri yakınlarında ölü bulundu. Polisin ilk açıklaması, Gündüz'ün trafik kazasında öldüğü şeklindeydi. İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nden yapılan resmi açıklamada, Mehmet Gündüz'ün sahte pasaportla yurtdışına kaçmaya hazırlandığı ve kendi kullandığı araçla Edirne'ye giderken aşırı hız neticesinde uçuruma yuvarlandığı belirtiliyordu. Polis açıklamasında Gündüz'ün güvenlik görevlileri tarafından takip edildiği bilgisi de yer alıyordu.

Fakat AFP'nin ulaştığı 26 Şubat 2014 tarihli Adli Tıp raporu, İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nün verdiği bilgilerin gerçeği yansıtmadığını ortaya koydu. Adli Tıp'ın ölüm raporuna göre Mehmet Gündüz trafik kazasında değil, başına aldığı çok sayıda darbe sonucunda yaşamını yitirmişti. Adli Tıp uzmanları Doktor Ali Güney'le Doktor Mecit Günal'ın imzaladığı rapor, Gündüz'ün ölümünün dövülmeye bağlı olduğunu tartışmaya yer bırakmayacak şekilde ortaya koyuyordu.

Cumhurbaşkanlığının İstanbul'daki çalışma binası olan Huber Köşkü'nde şubat ayının ikinci yarısında geçici görevle çalışan gazeteci Ufuk Lodos, AFP'ye verdiği bilgide, Mehmet Gündüz'ün polisler tarafından gözaltına alınmasına tanık olduğunu belirtti. Görevinden ayrılmaya hazırlanan cumhurbaşkanının kitabını yazmak üzere Huber Köşkü'nde bulunan Lodos, 24 Şubat tarihinde otel odasındayken, üst düzey görevlilerin kaldığı Huber Otel'in önünde bir hareketlilik yaşandığını fark etti. Kısa süre sonra Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Gündüz, polisler eşliğinde Huber Otel'den çıkartılarak bir polis aracına bindirildi ve bilinmeyen bir yere götürüldü.

İlginç olan nokta, Mehmet Gündüz'ün gözaltına alındığı gün, Türkiye'de İslamcı vaiz Bahattin Erek yanlısı gruba yönelik polis operasyonunun başlatılmış olmasıydı. Aynı gün Türkiye'nin çeşitli illerinde yüze yakın kişi, Erek grubuna üye oldukları gerekçesiyle gözaltına alındı.

Mehmet Gündüz kısa süre önce iktidardaki AKP'ye yakın Twitter kullanıcıları tarafından Erek grubunun üst düzey yöneticisi olmakla suçlanmıştı. Fakat polisin açıkladığı gözaltı listesinde adı başından beri yer almıyordu. Ufuk Lodos, sonraki üç gün boyunca cep telefonunu defalarca aradığı halde Mehmet Gündüz'e ulaşamadı. Gündüz'ün trafik kazasında öldüğü açıklanınca Adli Tıp'ta görev yapan bir arkadaşı aracılığıyla ölüm raporunu temin etti. Rapor, polisin resmi açıklamasını yalanlıyordu. Mehmet Gündüz dövülerek öldürülmüştü.

Türk medyasının kullanmayı sevdiği "şok", "deprem" gibi sansasyonel sözcüklerden uzak, yalın, abartısız bir haberdi. Fakat yayına konulmasının üzerinden yarım saat geçmeden şok ve deprem yarattı.

Yandaş medyanın, AFP'nin haberi karşısındaki hali görülmeye değerdi. Normalde iktidara yönelik suçlamalar içeren haberleri yayımlamazlardı ama bu, gizleyemeyecekleri kadar

büyük bir haberdi. Hiç görmemek yerine yalanlayarak görmeyi tercih etmişlerdi. Hükümete yakın internet siteleri ve *Gün* gazetesine göre AFP'nin haberi, Türkiye'ye yönelik uluslararası algı operasyonunun bir parçasıydı.

> *Ve düğmeye bastılar! Üst akıldan yeni kara propaganda! (gun.com.tr)*
>
> ***Fransız ajansı senaryo yazdı***
>
> *Türkiye'ye yönelik algı operasyonunda koçbaşı görevi üstlenen Fransa'nın resmi ajansı AFP'den büyük yalan: Mösyölere göre Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Gündüz güya polis tarafından öldürülmüş (!) AFP'nin haberini yorumlayan uzmanlar, "Gezi ve 17-25 Aralık operasyonlarıyla hükümeti yıkamayan üst akıl, algı operasyonuyla Türkiye'yi karıştırmak için harekete geçti," yorumu yaptı. (yeniahit.com.tr)*

En komiği, devletin resmi ajansı TA'nın, AFP'yi, gazetecilik etiğini çiğnemekle suçlayan haberiydi.

> ***Fransız haber ajansı AFP, gazetecilik ilkelerini yerle bir etti***
>
> *Fransız resmi haber ajansı AFP, gazeteciliğin evrensel değerlerini altüst ederek, somut bir kanıta dayanmadan Türk polisini itham eden skandal bir habere imza attı.*
>
> *AFP muhabiri Paulina Sergeyevna imzasıyla yayımlanan haberde, Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Gündüz'ün polis tarafından öldürüldüğü öne sürüldü. Oysa Emniyet Genel Müdürlüğü kısa süre önce Gündüz'ün, İstanbul-Edirne karayolunda geçirdiği bir trafik kazasında hayatını kaybettiğini açıklamıştı. AFP'nin bu açıklamayı dikkate almadan geçtiği haber, gazetecilik uzmanları tarafından mesnetli olarak değerlendirildi. Türk Ajansı'nın görüşüne başvurduğu Yozgat Bozok Üniversitesi İletişim Fakültesi öğretim üyesi Profesör Doktor Seyfullah Tekvatan, AFP'nin bu*

haberle oryantalist haberciliğin yeni bir örneğini verdiğine dikkat çekerek...

Yandaş medya dışında kalan yayınlar, haberi olduğu gibi veriyorlardı.

Ankara'ya korkunç suçlama!
Fransız haber ajansı AFP, Cumhurbaşkanı'nın Başdanışmanı Mehmet Gündüz'ün gözaltında öldürüldüğünü iddia etti. Ajansın Türkiye muhabiri Paulina Sergeyevna imzasıyla yayımlanan haberde, Mehmet Gündüz'ün öldürülmeden birkaç gün önce Huber Köşkü'nde polisler tarafından gözaltına alındığı ve dövülerek öldürüldüğü öne sürüldü. AFP haberini, Adli Tıp'ın kamuoyuna açıklanmayan ölüm raporuna dayandırdı. (ulus.com)
Yabancı ajanstan müthiş iddia
Kazada öldü denen Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Gündüz aslında nasıl ölmüş! Tıklayın! (entazehaber.com)

Mehmet Gündüz'ün ölüm haberi Twitter'da "trend topic" listesine girmişti bile. Bunda Ak Troller'in payı büyüktü. Hedeflerinde Paulina vardı.

Evladı Fatihan @evladi_akinci
MI6 ajanından gazetecilik görünümlü operasyon! Oxfordlu yılanın yalanlarına aldanmayın!!!

Dostmodern @dostmodern
Yahudi sermayesinin güdümündeki AFP'den Türkiye'ye akıl almaz suçlama! Uluslararası baronların maşası Paulina Sergeyevna'nın Yahudi dönmesi olduğunu biliyor muydunuz?

Enver Paşa @enverpasa
@sergeyevna_paulina İhanet cevapsız kalmazzz! Osmanlının tokadıından kaçamayacaksın!

Paulina öğleye doğru Whatsapp'tan mesaj gönderdi:

"Günaydın. Ajansa tehdit telefonları yağıyor. Dolapta kahve ve votka var. Sakın dışarı çıkma."

Buzdolabındaki Nemiroff'tan bir kadeh koydum, sigara yaktım, Haliç'i seyrederek arka arkaya birkaç bardak yuvarladım. Sarhoş olmuştum. Peşimdeki polisler ve Paulina'nın uyarısı umurumda değildi. Tıraş olmak ve bir şeyler atıştırmak için dışarı çıktım. Taksim Meydanı'ndan geçmemek için The Marmara'nın arkasından dolanarak Sıraselviler'e çıktım. Meşelik Sokak'la Billurcu Sokak'ın birleştiği köşedeki Maçakızı berberine girdim. Televizyon, Cemaat operasyonuyla ilgili son gelişmeleri veriyordu. "Daha düne kadar aynı kaba sıçıyorlardı," dedi berber, bir haftalık sakallarımı usturayla alırken. "Ne oldu da ayrı düştüler şimdi?"

Retorik bir soru değil de cevabı gerçekten biliyormuşum gibi sormuştu.

"Paylaşım kavgası," dedim bir şeyler söylemiş olmak için, "devlet hazinesini yiye yiye bitiremediler."

Cevabımı beğenmişti. Tıraşı bitirdikten sonra dolapta sakladığı parfümden kafama beş altı kez sıktı. Berbat bir kokusu vardı.

Çukurlu Çeşme Sokak'tan Büyükparmakkapı'ya çıkıp Abdullah Sokak'tayken sık sık gittiğim Nizam lokantasına oturdum.

"Günlerdir yoksun abi," diye selamladı garson.

Hakkımda çıkan haberleri okumuş muydu acaba?

"Şehir dışındaydım," diye cevap verdim.

Bıyık altından gülümsemesine bakılacak olursa okumuştu. Yemekten sonra arka sokaktaki sahafları dolaştım. Simurg'a, 1. Dünya Savaşı'nda Filistin Cephesi'nde görev yapan bir Osmanlı zabitinin 1939 yılında basılan anıları gelmişti. Cihannüma Sahaf'ın önündeki kitap kutusunda iri bir kedi uyukluyordu. Başını bir süre okşadıktan sonra çaprazındaki Pandora'ya

girdim. Yeni çıkanlar rafında Cemaat'le ilgili kitaplar vardı. Eski polis şefi Sabri Uzun'un kitabı *İn*'i aldım.

The Marmara'nın arkasından dolaşarak Gümüşsuyu'na dönerken Atilla'yı aradım.

"Sen hâlâ yakalanmadın mı?" diye haykırdı.

"Üniversitedeyken az kaçma kovalamaca oynamadık polislerle Ati, antrenmanlıyız bu konuda."

"Artık öğrenci değil, kırk bir yaşında koskoca adamsın ulan!" diye cevap verdi. "Bu yaşta polisten kaçılır mı?"

Yandaş medyada okuduğu yalanlara inanmaması gerektiğini söyledim.

Her ne olursa olsun, avukatım olarak, bir an önce teslim olup savcıya ifade vermem gerektiği konusunda ısrarcıydı.

Telefonu yüzüne kapattım. Onun dediği gibi yapmış olsam Adli Tıp raporunu hiç yayımlatamayacaktım.

Öğleden sonra Paulina aradı. Birazdan ofiste kutlama yapacaklardı. Şampanyayla. Yılın haberini yazmıştı. Benim de orada olmamı isterdi. Ama dışarı çıkamazdım. Çıkmamıştım değil mi? İyi. Her yerde beni arıyorlardı. Lanet olsun, telefonda konuşmak bile tehlikeliydi bu ülkede. Belki de sahiden başka bir yere transferini istemeliydi.

Bir süre önce dışişleri bakanlığından bir yetkili, hakkında soruşturma başlatılacağı, çalışma izninin iptal edileceğini söyleyerek korkutmayı denemişti onu. Cehenneme kadar yolları vardı. Bunu ona da söylemişti. İsterlerse hemen İngiltere'ye geri gönderebilirlerdi.

Hükümetin sessizliğini akşama doğru kameralar karşısına geçen adalet bakanı bozdu. Yargıtay'da katıldığı bir toplantı çıkışında gazetecilerin Mehmet Gündüz'ün ölümüyle ilgili sorularını yanıtlarken, "Evet, sözünü ettiğiniz haberi biz de okuduk," diyordu, "gerekli incelemeyi başlattık. Türkiye Cumhuriyeti bir hukuk devletidir. Hiçbir hukuksuzluğun üstünün örtülmeyeceği konusunda vatandaşlarımızı temin ederim. Bu

aşamada sabırla, soruşturmanın sonuçlanmasını beklememiz gerekiyor."

AFP'nin haberini yalanlamıyordu. Devlet dilinde bunun anlamı açıktı: Haber doğru. Rahatlamıştım. Bu sürede beni kimlerin aradığını merak ediyordum. Tedbirsizlik olduğunu bile bile, telefonumun sim kartını çıkarıp eskisini taktım. Eski numaram pek çok kişi tarafından aranmıştı. Turkcell'den gelen listede Ankara'nın kodu olan 312 ile başlayan numara dikkatimi çekti.

Tıklayıp aradım.

Telefonu tanıdık bir ses açtı. Her şeyi başlatan ses. TRT sesli kadın.

31

"Cumhurbaşkanlığı başdanışmanlığı makamı, buyurun efendim? Ah, sayın Lodos siz misiniz? Sizin için çok ama çok endişelendik. Hep birlikte çok kötü günlerden geçtik. Hepimiz çok üzgünüz. Başta Beyefendi..."

Beyefendi mi? Sahi o nerelerdeydi?

Cumhurbaşkanı, olayların başlangıcından bu yana sessizliğe gömülmüştü. İçinden çıktığı partinin başına geçmek için hesaplar yaptığı, bu nedenle başbakanla herhangi bir tartışmaya girmekten kaçındığı biliniyordu. Ama öldürülen kişi köşkün sıradan bir memuru değildi. Onu kendisi seçmişti. Yedi yıla yakın süre devlet sırlarını ona açmış, stratejik kararlarla ilgili ona danışmıştı. Paulina'nın haberi ertesi gün sadece Türkiye'de değil, dünyanın birçok ülkesinde gazetelerin birinci sayfasında olacaktı. Mehmet Gündüz'ün gözaltında öldürülmesi Almanya, İngiltere ve Fransa başbakanlarının da gündemindeydi. AFP'ye göre Brüksel'de yapılacak AB Troyka toplantısından Türkiye'ye yönelik çok sert bir uyarı çıkması bekleniyordu.

Oysa Türkiye Cumhuriyeti Cumhurbaşkanı'nın ağzını bıçak açmıyordu.

"Beyefendi, yaşadığınız üzücü olaylar hakkında sizden bilgi almak istiyor, Sayın Lodos. Müsaitseniz sizi Çankaya'ya davet etmek istiyoruz."

MİT peşime düşmüş, mahkeme hakkımda yakalama kararı çıkarmıştı ama devletin zirvesindeki adam beni Ankara'ya, Çankaya Köşkü'ne davet ediyordu.

"Bilmem biliyor musunuz, polis tarafından her yerde aranan bir kanun kaçağıyım ben."

"Elbette biliyoruz, Sayın Lodos. Günlerdir sizi yazıyor bütün gazeteler. Gayrettepe'de kıstırıldığınızda başınıza kötü bir şey gelecek diye yüreğimiz ağzımıza geldi. Rahmetli Mehmet Bey'den sonra size de bir şey olsaydı, inanın, hepimiz yıkılırdık. Neyse ki Beyefendi, Mehmet Bey'in tersine bu sefer ağırlığını koydu da hakkınızdaki yakalama kararı kaldırıldı."

"Hakkımdaki yakalama kararı kaldırıldı mı?"

"Evet, Ufuk Bey, bilmiyor muydunuz yoksa? Mehmet Bey'in ölümü sonrasında geçici görevle köşk hukuk müşavirliğinin hizmetine verildiğim için dosyanızı ben takip ediyorum. Tutuklanmanızı talep eden savcı, iki gün önce nöbetçi mahkemeye başvuruda bulunarak, Cemaat'le ilişkinizin sıradan bir haber kaynağı-gazeteci ilişkisi olduğuna dair yeni deliller ortaya çıktığı gerekçesiyle tutuklama kararının kaldırılmasını istedi. Kendisine bu yönde yapılan telkinleri dikkate aldığı için Beyefendi'nin övgüsüne mazhar olduğunu söylememe gerek yok sanırım."

Vatikan'daki Monte Mano Manastırı'nda toplanan Tapınak Şövalyeleri, CIA, Mossad ve Rotschildler'in maşası olduğum gerekçesiyle tutuklanmamı isteyen adam, şimdi masum olduğumu söylüyordu, ha? Rüya görüyor olabilir miydim? Kolumu var gücümle ısırdım. Canım acıdı. Kurtulmuştum!

"Orada mısınız Ufuk Bey?"

"Evet, buradayım. Şaşkınlıktan ne diyeceğimi bilemiyorum sadece."

"Görüştüğünüzde Beyefendi'ye teşekkür etmeniz yeterli. Benden duymuş olmayın ama tutuklama kararını kaldıracak

hâkimi bulmak hiç kolay olmadı. Savcı daha önce kısa bir dönem köşkte, Devlet Denetleme Kurulu'nda görev yaptığı için onu ikna etmek güç olmadı ama tutuklama kararını kaldıracak hâkim bulabilmek için akla karayı seçtik. 17-25 Aralık operasyonlarından sonra başta ağır ceza mahkemeleri olmak üzere kilit pozisyondaki pek çok hâkimin yeri değiştirildi, bildiğiniz gibi. Beyefendi'nin sözünü dinleyen hâkimler neyse ki hâlâ mevcut yargıda. Korkmadan Ankara'ya gelebilirsiniz."

Bütün hücrelerimin gevşediğini hissediyordum. Dakikalarca güldükten sonra kaslarınıza hâkim olamayıp çişinizi kaçırmanız gibi ben de altıma işemek üzereydim.

"Ne zaman gelmemi istiyorsunuz?" diye sordum lafı uzatmamak için. Bir an önce tuvalete gitmem gerekiyordu.

"Dilerseniz bu gece gelip başkentte misafirimiz olun, Beyefendi'nin yarın sabahki ilk kabulünü sizinle set edelim."

"Set edilmeye" karşı çıkabilecek durumda değildim.

"Gece köşkte mi kalacağım yani?"

"Hayır, efendim, sizi Ankara'daki otellerden birinde misafir edeceğiz."

Uçakta cep telefonumu kapatmadan önce son kez baktığımda internet siteleri, Mehmet Gündüz'ün ölümüyle ilgili iki kişinin gözaltına alındığı haberini "flaş" olarak geçiyordu.

> ***Mehmet Gündüz'ün ölümünde şok gelişme***
> *Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı'nın gözaltında hayatını kaybettiğinin ortaya çıkması sonrasında İstanbul Emniyet Müdürlüğü'nde hareketli dakikalar yaşanıyor. MİT İstanbul Bölge Başkanlığı'nda görevli memurlar S.A. ve M.Ü., bu sabah Gündüz'ün ölümüyle ilgili soruşturmayı yürüten savcının talimatıyla gözaltına alındılar. İki MİT görevlisi, Vatan'da ifade veriyor. Ayrıntılar geliyor...*

S.A. ve M.Ü., Selimpaşa'da tanışma şerefine eriştiğim kişiler miydi acaba? Hiçbir sitede fotoğrafları olmadığı için bunu bilmem mümkün değildi.

Telefonu kapatmadan önce Paulina'ya çok önemli bir görüşme için Ankara'ya gittiğimi yazdım. Ertesi akşam dönmüş olurdum. Bu görüşme sonrasında hakkımdaki yakalama kararının kaldırılmasını ümit ediyordum. Çok önemli bir mevkideydi görüşeceğim kişi. Dönüşümde gözaltına alınma korkusu olmadan dışarı çıkabilir, elde ettiği gazetecilik başarısını birlikte kutlayabilirdik. Bir meyhanede. Ya da Çin lokantasında. Nereye gitmek isteyeceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Benimle bir yere gitmek isteyip istemediği konusunda da.

Uçakta eski polis şefi Sabri Uzun'un kitabına başlayıp yarıladım. Cemaatçi polislerin çalışma yöntemlerine ilişkin ürpertici şeyler anlatıyordu.

> *Takip edilen kişi bir eve veya apartman dairesine girdiğinde, yer tespit cihazı denilen özel aletle, tam olarak nerede, hangi dairede, hangi odada bulundukları tespit edilir. Bu sefer, buluşma yapılan apartman dairesinde oturan ev sahibinin telefonları dinlemeye alınır. Ev sahibinin evde bulunmadığı gün ve saatte, Ankara'daki çilingir Hasan, "Bir çalışma yapacağız," denilerek, görevlendirilen ekibin beraberine alınarak götürülür. Hasan Usta'nın açtığı kapıdan eve girilir. Gizli kamera, teknik şube personeli tarafından, çiftin birlikte olduğu yatak odasına yerleştirilir...*

Mehmet Gündüz bu kadar kirli bir cemaat için mi vermişti canını?

Cumhurbaşkanlığının Ankara'da kalmamı uygun gördüğü otel, Demir-İş Sendikası'nın seçimli genel kurulu için yurdun dört bir yanından gelen yöneticilerle doluydu. Resepsiyonistin söylediğine göre Demir-İş aslında bütün oteli kapatmak

istemişti. Ama benim gibi değerli bir konuğu geri çevirmeleri elbette sözkonusu olamazdı.

Sendikanın hafta sonu yapılacak seçimli genel kurulunda birden çok başkan adayı yarışıyordu. Otelin her köşesinde oy pazarlığı dönüyordu. Oda komşumun oyunu vereceği aday konusunda hiçbir tereddüdü yoktu ki, yan taraftan gelen inleme sesleri sabaha kadar kesilmedi. Tuhafı, erkek hep aynı tonlamayla inlerken kadın sesinin sürekli değişmesiydi. Galiba grup seks yapıyorlardı. Faturayı hangi başkan adayı ödüyordu acaba? Mini bardaki bütün alkollü içkileri içtiğim halde gece ikiye doğru ancak uyuyabildim. Sabah cumhurbaşkanlığı şoförünün telefonuyla uyandığımda Beyefendi'yle randevuma sadece yarım saat kalmıştı. Kahvaltı yapmadan, tıraş olmadan, kemerimi bile takmadan fırladım otelden. Yüzümde bir günlük sakal, üzerimde uçakta buruşmuş gömlek, nefesimde alkol kokusu vardı.

Cumhurbaşkanının karşısına dinlenmiş bir şekilde çıkmak için bir gece önceden Ankara'ya gelme planı, bir felaketle sonuçlanmıştı. Beyefendi sarhoşun, serserinin teki olduğumu düşünecekti ve o serserinin, hayat kadını olduğu iddiasıyla gözaltına alınan arkadaşıyla ilgilenmeyi elbette reddedecekti. Bir çuval incir berbat olmak üzereydi.

"Çok yorgun görünüyorsunuz Ufuk Bey."

"Pejmürdeliğim için özür dilerim efendim. Günlerdir evden uzaktayım ve..."

"Anlatmanıza gerek yok. Her şeyi biliyoruz."

Ergun Yunus da oradaydı. Zevzeklikleriyle birlikte.

"Ne demiş Habermas, bir ülkede sabah kapıyı sütçü değil polis çalıyorsa orada demokrasi yoktur."

"O sözün Habermas'a ait olduğunu bilmiyordum."

"Ben de dün Facebook'ta gördüm, Berlin Büyükelçimiz paylaşmış."

"Yanılıyor olmalısınız," demek için ağzımı açmıştım ki, cumhurbaşkanı araya girdi.

"Herr Habermas, eski Alman şansölyesiydi, öyle değil mi?"

"Hayır, efendim, Almanya'nın yetiştirdiği en önemli filozoflardan biridir. Maalesef Marksisttir kendisi."

"Ne var canım, ne güzel söz söylemiş. Whatsapp'tan yolla da Twitter'dan takipçilerimle paylaşayım."

"Mehmet Bey'in ölümünün hemen ardından Habermas'ın sözünü paylaşmanız hükümete yönelik eleştirel bir tavır olarak algılanmaz mı efendim?" diye sordu Güvenlikten Sorumlu Başdanışman Necdet Şahin.

"Haklısınız Necdet Bey, bu noktayı düşünemedim."

Necdet Şahin'in adını internette Mehmet Gündüz'le ilgili araştırma yaparken okuduğum haberlerden hatırlıyordum. Ak Troller'in Cemaatçi olmakla suçladığı danışmanlardan biriydi o da. Uzun süre cumhurbaşkanının koruma müdürlüğünü yaptıktan sonra, bir yıl önce güvenlikten sorumlu danışmanlığa atanmıştı. Mehmet Gündüz kadar önemli biri olmadığına inanılıyordu ki, gözaltına alınmaktan paçayı kurtarmıştı. Mehmet Gündüz gibi kısa boylu ve göbekliydi. O da Malatyalıydı.

"Hakkınızdaki yakalama kararını kaldırmak kolay olmadı Ufuk Bey," dedi, İç Anadolu ağzının hâkim olduğu bir Türkçeyle. "Hâkimlerin gözü fena halde korkutulmuş durumda. Gerçi onları da anlamak lazım, hakkınızda yazılanları okuduktan sonra kim olsa yakalama kararını kaldırmaya çekinirdi. Neyse ki, Beyefendi'ye kulak veren hukukçular hâlâ var."

Beni Necdet Şahin sorguya çekti. Her şeyi anlattım. Mehmet Gündüz'ün gözaltına alınışını, genel sekreterle yaptığım görüşmeyi, Abdullah Sokak'taki büromun soyulmasını, Zabel'in gözaltına alınışını, Göçmen Dayanışma Ağı'nın eylemini, Gündüz'ün ölüm raporunu, kaçıp saklanmamı, Selimpaşa'yı, baskını...

Evet, fotoğraflarını görsem elbette tanırdım beni darp edenlerin suratlarını.

Necdet Şahin, bilgisayarını açıp birkaç kişinin fotoğrafını gösterdi.

İçlerinden birini hemen tanıdım, Selimpaşa'da "iyi polis"i oynayan kişiydi.

"Vahap," dedi cumhurbaşkanına dönerek, "Saunacı Celal'in sağ kolu."

Saunacı Celal'in adını o güne dek duymamıştım. Anladığım kadarıyla Ankara'da onu tanımayan yoktu.

Meslek hayatına sauna işletmeciliğiyle başlamıştı, Necdet Şahin'in anlattığına göre. Normal sauna salonları değil, Doğu Avrupa ülkelerinden gelen kadınların çalıştığı, üst düzey bürokratlara özel hizmet sunan yerlerdi Celal'inkiler. Elinde yüzlerce bürokratın zina halinde çekilmiş görüntüsü olduğu söyleniyordu. Enerji ve maden ihalelerinde onun bilgisi dışında sinek bile uçmuyordu.

Bu kadar pervasızca hareket edebilmesinin sebebi, Cemaat'e açılan savaşta devletin taşeronluğuna soyunmasıydı. Pis işlerde taşeron kullanmak, eski bir devlet geleneğiydi. Abdullah Çatlı ve ekibinin PKK'ya karşı savaşta üstlendiği rol de bu kapsamda değerlendirilmeliydi. Ama Çatlı başkaydı. Canını al bayrağa siper eden gerçek bir vatanseverdi o. Peki Saunacı Celal kimdi? Bu adam, Türkiye Cumhuriyeti devletinin sırtında bir kamburdu. Bunu cumhurbaşkanının talimatıyla ilgili kişilere defalarca anlatmış ama bir muhatap bulamamışlardı.

Fakat bu sefer fazla ileri gitmişti. Bunun bedelini ödeyeceklerdi. En ufak bir şüphe bile duymamalıydım bundan.

Sadece Saunacı Celal'in arkasındakileri değil, Mehmet Gündüz'ün gözaltına alınıp ne pahasına olursa olsun konuşturulmasını isteyenleri de isim isim biliyorlardı, dediğine göre. Mehmet Gündüz'ün işkencede ölümünden sorumlu olanların

izini başbakanlıkta bulunan bir birime kadar izlemişlerdi. Ama cinayetin arkasındaki isimleri şimdi açıklamaları mümkün değildi. Türkiye düşmanları dört koldan saldırıya geçmişken iktidar partisiyle bağlantılı kişilerin kovuşturulması stratejik bir hata olurdu. Mehmet Gündüz'ün işkencede ölümünü tertipleyenlerden hesap sormak için o yıl yapılacak cumhurbaşkanlığı seçimini ve ondan bir yıl sonra yapılacak genel seçimleri beklemeleri gerekecekti. Şimdilik Saunacı Celal ve alt kademeden birkaç memurun soruşturulmasıyla yetineceklerdi.

O ana kadar danışmanlarının konuşmalarını sessizce dinlemekle yetinen cumhurbaşkanı, "Kötü bir dönemden geçiyoruz," diye böldü Necdet Şahin'in sözünü.

"Eşim günlerce ağladı, Mehmet Bey'in ölümünü öğrenince. Biliyor musunuz, baş başa kaldığımızda, haksızlıklara karşı intifada başlatmaktan söz ediyor. Yaşadığımız bahçeyi böcekler sardı diye her şeyi yakıp yıkacak mıyız? Bu topraklar bizim ebedi yurdumuz! Sabırla bekleyip günü gelince böcekleri tek tek temizlemekten başka bir çaremiz yok."

Yerinden kalkıp pencereye doğru birkaç adım attı. "Biliyor musunuz," dedi, "bazen bütün bu yaşadıklarımızın bir kâbustan ibaret olduğunu düşünüyorum. Kurucusu olduğum partinin parayla tuttuğu Troller, Twitter'da beni Cemaat'in hamisi olmakla suçluyor, yandaş medya haber ambargosu uyguluyor ve yetmiyor, başbakanlıkta görevli bazı kişilerin talimatıyla başdanışmanım gözaltına alınıp işkencede öldürülüyor. Bütün bunlar bir kâbus değilse nedir?"

Eğilip dosyaların arasından bir kitap aldı, kaldırıp kapağını gösterdi. Cemil Oktay'ın *Hum Zamirinin Serencamı*'ndan başkası değildi, elindeki.

"Ölümünden kısa süre önce Mehmet Bey'e hakkındaki iddiaların doğru olup olmadığını sordum. Denildiği gibi Cemaat'in devlet imamıysa, bu gerçekten korkunç bir şeydi. Yanıt

vermek yerine bana bu kitabı getirdi ve sorumun cevabının burada olduğunu söyledi. O zaman bu davranışına anlam verememiştim. Ama kitabı okuyunca ne demek istediğini anladım. Bu kitapta yazanlara inanan bir insan hiçbir cemaatin parçası olamaz, Ufuk Bey. Hayır, Mehmet Bey bir sürünün parçası olacak biri değildi. Bir bireydi o. Aklını hiçbir cemaatin, hiçbir grubun emrine vermeyen, gerçek bir birey."

Bir şey arıyormuş gibi sayfaları karıştırdı, parmağını kitabın arasına koydu.

"Bakın, hangi satırların altını çizmiş."

Okumaya başladı.

"Öncelikle belirtelim ki, Doğu'da birey, ancak içinde bulunduğu cemaat üyesi olmaktan kaynaklanan bir saygınlığa ve hukuki statüye sahiptir. Birey ancak diğerleri gibi olduğu, mümin olarak kaldığı sürece topluma kendini benimsettirebilir. Bunun kendiliğinden olamama gibi inisiyatifsiz bir birey tipi yaratmış olduğu kuşkusuzdur."

Pasajı okuduktan sonra gözlerini kaldırıp bana baktı.

"Burada söylenenleri onaylayan birinin Cemaat'in devlet imamı olabileceğine ihtimal veriyor musunuz?"

Ağzımı açmama fırsat vermeden kendi sorusunu cevapladı.

"Ben inanmıyorum, hayır. Mehmet Bey, Cemaat'in devlet imamı falan değildi. Acı olan ne biliyor musunuz?"

Bir süre pencereden dışarıyı seyretti. Bana söylemeye hazırlandığı şeyi söyleyip söylememe konusunda tereddüt ediyordu sanki.

"Acı olan, Türkiye Cumhuriyeti'nin, kendisini kutsal bellemiş bir evladını kaçırıp öldürebilecek kadar zalim bir devlet olduğunu benim bu yaşta anlamam. Geçenlerde Nesibe'yle baş başa, oğlumun Amerika'dan getirdiği bol ödüllü bir filmi izliyorduk. *Öldürme Eylemi*'ydi filmin ismi. 1960'lı yıllarda Endonezya'da yaşanan komünist katliamını, tetikçilerin

ve işkencecilerin ağzından anlatıyordu. Yönetmene konuşan tetikçiler, yüz binlerce kişiyi koyun boğazlar gibi boğazlamalarını gururla anlatıyordu. Filmi ağzımız açık izledik. Bitince Nesibe'ye ne dedim biliyor musunuz?"

Bana bakıyordu bu soruyu sorarken. "Bilmiyorum," der gibi başımı iki yana salladım.

"Ona dedim ki..."

Dışarıda kar atıştırmaya başlamıştı. Bir serçe gelip cumhurbaşkanının önünde durduğu pencerenin pervazına kondu.

"Ona dedim ki..."

Kanatlarını hızlı hareketlerle çırparak havalandı ama çok fazla gidemeden biraz ilerideki ağacın dalında soluklandı.

Cumhurbaşkanı yüzünü pencereye doğru döndü. Yanaklarından gözyaşları süzülüyordu.

Kafamın içinde The Clash'in şarkısı çalmaya başladı.

Öldürülmeme hakkına sahipsin
Cinayet suçtur!
Bir polis ya da aristokrat tarafından
İşlenmediği sürece.

Serçe havalanıp gözden kayboldu. İçimden ona şans diledim.

"Ona dedim ki... Endonezya'da olanlar burada da yaşandı Nesibe. Hayatımız boyunca kutsal bildiğimiz Türkiye Cumhuriyeti devletinin ellerinde kan var."

Parmaklarını yanağına uzatıp gözyaşlarını sildi.

The Clash sustu.

"İyi ama siz bu ülkede başbakanlık, içişleri bakanlığı, meclis başkanlığı yaptınız. Bugün iktidardaki partiyi kuran birkaç kişiden biriydiniz. On küsur yıldır siz yönetiyorsunuz bu devleti. Şimdi mi fark ediyorsunuz devletin elindeki kanı?"

Cumhurbaşkanının ağlamasının yarattığı duygusal ortamın etkisiyle, farkında olmadan dökülmüştü bu sözler dudakla-

rımdan. Söyler söylemez pişman oldum. Zabel'i gözaltından kurtarmak için karşımdaki adamın talimatına ihtiyacım vardı.

Cumhurbaşkanı soruma şaşırmışa benzemiyordu. "Biliyor musunuz, Nesibe de o gece aynı soruyu sordu," dedi iç çekerek.

Yerinden yavaşça doğrulup köşkün güney kanadına bakan pencereye doğru yürüdü. Uzun bir sessizlik oldu. Cumhurbaşkanının makam odası, altına bomba konulmasın diye sütunlar üzerinde inşa edilmişti. Pencerenin dışından bir grup insanın adım sesi geldi. Muhafız Bölüğü askerleri geçiyordu galiba. Ağaçların dallarındaki onlarca kuş, gürültüye havalandı. Dallardaki karlar aşağıya döküldü.

Cumhurbaşkanı, "Nesibe gibi siz de haklısınız," dedi yüzünü bize dönmeden. "Elbette birileri, bu yaşananların siyasi sorumluluğunu üstlenmeli."

Askerlerin adım sesleri gittikçe uzaklaşıyordu. Kuşlar dallarına geri dönmeye başlamıştı.

"Köşkten ayrıldıktan sonra siyaseti bırakmaya karar verdim bu nedenle." Bana doğru döndü. "Bilmem sorunuzun cevabı oldu mu?"

"Hayır, olmadı!" diye haykırdı içimde bir ses.

"Bunca yıldır yaşanan hukuksuzlukların, faili meçhullerin, katliamların hesabını kim verecek?"

Neyse ki var gücümle kenetlemiştim çenemi.

Zabel bir haftadır Kumkapı toplama kampındaydı. Yakalama kararı kaldırılmış olsa da "terör örgütü kuryeliği"nden hakkımda hâlâ yirmi yıl hapis isteniyordu.

Bu kâbusu bitirebilecek tek kişiydi karşımdaki.

"Kanun nizam tanımayan bu alçakların er geç hesap vereceğinden hiçbir kuşkunuz olmasın Ufuk Bey," diye araya girdi Ergun Yunus, cumhurbaşkanının konuşmasının yarattığı karamsarlığı dağıtmak ister gibi. "Ama takdir edersiniz ki, her şeyin bir yeri ve zamanı var."

Ne aptalca sözdü bu.

Bu sefer söylenmesi gerekeni söyleme cesaretini topladım.

"Geciken adalet, adalet midir Ergun Bey?"

Yanıtı yine Ergun Yunus verdi.

"Kâinatta her şeyin bir zamanı vardır Ufuk Bey. İzin verirseniz, monşerlikle suçlanma pahasına biraz felsefe yapacağım. Hiç Bergson okudunuz mu?"

Mehmet Gündüz cinayetiyle Bergson'un bağını kuramamıştım.

"Hayır ama..."

"Müsaade edin, açıklayayım. Galatasaray'daki edebiyat hocamız lise ikinin yazında hepimize Bergson'un başyapıtı *Madde ve Bellek*'i okumayı şart koşmuştu. Fransız filozofa göre zaman mefhumu zihinden zihne değişir. Benim için bir lahza olan şey, sizin için bir gün sürebilir. Aynı şekilde devletle vatandaşların zaman algısı da çok farklıdır. Vatandaşların ufku devlete göre çok daha kısadır. Bizim için çok uzun süre olan birkaç yıl, devlet için sonsuzlukta bir lahza kadardır. Sizi sıkmak pahasına bir alıntı daha yapmama izin verin. Bu kez Hegel'den: Felsefe sahneye her zaman geç çıkar. O, kasvetli resmini çizdiğinde hayat yaşlanmıştır. Felsefenin resmi onu gençleştiremez, sadece anlayabilir. Minerva ancak akşam karanlığı inmeye başladığında kanatlarını açıp uçabilir."

"Bergson ve Hegel'le Mehmet Gündüz'ün ölümü arasındaki ilişkiyi anlayabilmiş değilim, Ergun Bey."

"Büyük filozof burada bize gerçekliğin tarihsel bir işlem olduğunu anlatmaya çalışıyor, Ufuk Bey. Şüphesiz, hiçbir hukuksuzluk cezasız kalamaz, kalmamalı. Aksi takdirde devlet, devlet olma vasfını yitirir. Ama kritik soru şu, adalet ne zaman tesis edilmelidir? Güneş henüz tepedeyken mi yoksa karanlık çöküp Minerva kanatlarını çırpınca mı?"

"Korkarım Ufuk Bey'in dilediği kadar çabuk değil."

Ergun Yunus'un Bergson dersini merakla dinleyen cumhurbaşkanıydı bunu söyleyen.

"Bu benim değil, Mehmet Bey'in yakınlarının dileği efendim," dedim, "adaletin yerine getirilmesini sabırsızlıkla beklediklerine eminim. Bence..."

Sözümü bu kez Necdet Şahin kesti.

"Mehmet Bey'in eşiyle görüştük. Mevzuatta belirtilenden çok daha yüksek bir tazminat ödemesi yapılacak kendisine."

Kan parası ödeyip dosyayı kapatacaklardı. Benim de susmamı istiyorlardı. Bunun için çağırmışlardı Ankara'ya. Kırılan kolun yen içinde kaldığından emin olmak için.

"Kısacası Ufuk Bey, hepimiz gibi sizin de Minerva'nın Baykuşu'nun kanatlarını açacağı alacakaranlığı beklemenizi istirham ediyoruz," dedi cumhurbaşkanı.

Devlet adamlığı bir araba dolusu laf salatası yapma becerisiydi.

"Nasıl isterseniz..." diye mırıldandım.

"Mehmet Gündüz konusunu burada kapatalım artık," dedi ellerini çırparak. "Biliyorsunuz, Ufuk Bey'le nihayetlendirmemiz gereken çok önemli bir iş daha daha var."

Cumhurbaşkanının benimle nihayetlendirmek istediği çok önemli bir iş, ha? Çankaya Köşkü'nde hayat sürprizlerle doluydu.

Ergun Yunus devam etti.

"Sizi buraya kadar çağırmamızın nedeni hem Mehmet Bey'le ilgili gerçekleri birinci ağızdan dinlemekti hem de..."

Masanın üstünde duran tablet bilgisayarı eline aldı, ekranda bir dosyaya tıkladı.

"Yurtdışı gezileri kitabını nihayetlendirmek."

"Kitabı çoktan bitirdiğinizi düşünmüştüm. Yanlış bir şey mi var yoksa?"

"Hayır, hayır, hiçbir yanlış yok, gayet güzel bir çalışma olmuş. Ama anlayamadığımız bir şey var. Bunu siz mi yazdınız?"

Tablette açık duran sayfaya göz attım.

"Değerli dostum," diye başlayan önsözdü, sözünü ettiği yazı.

"Değerli dostum, Türkiye üç kıtanın kesişim noktasında yer alıyor. NATO üyesiyiz, AB'yle tam üyeliği görüşüyoruz ve kökleri Ortadoğu, Asya ve Kafkaslara uzanan bir İslam ülkesiyiz. Bunların hiçbiri göz ardı edilemez. Türkiye'nin tek yönlü dış politikası olamaz. Unutulmamalıdır ki..."

Kitap için son dakikada yazdığım sunuş yazısının giriş cümleleriydi bunlar.

Sunuş yazısının benim harcım olmadığını defalarca söylediğim halde, yazmamda ısrarcı olmuştu Mehmet Gündüz. Nasıl olsa yazdığım metni düzeltecek, Türkiye Cumhuriyeti devletinin dış politika öncelikleri doğrultusunda yeniden şekil verecekti. Ama bunu yapmak için yaldızlı kelimelere ihtiyacı vardı. Tecrübeli bir gazetecinin elinden çıkmış "salçalı cümlelere."

Beş yüz sayfalık kitapta beni en çok zorlayan yazı olmuştu o. Cumhurbaşkanının Polonya ya da Etiyopya'ya yaptığı ziyaretleri birkaç cümlede özetlemek kolaydı. *Gün* gazetesinde her gün yaptığımız işti. Fakat cumhurbaşkanının ağzından, iktidarın dış politikasını özetleyen bir yazı kaleme almak; o benim harcım değildi.

Beyefendi okumuş ve beğenmemişti. Hesabını sormak için çağırmıştı beni Çankaya Köşkü'ne.

"Evet, ben yazdım. Beğenmediyseniz..."

"Beğenmemek ne demek!"

Beyefendi heyecanlı bir şekilde kollarını iki yana açmıştı. "Olağanüstü bir yazı kaleme almışsınız Ufuk Bey, çok beğendim."

Bu kadarı da fazlaydı.

"Ama efendim, yazının bu haliyle yayımlanması ne sizin, ne Türkiye Cumhuriyeti'nin ne de benim açımdan doğru olur."

"Neden?"

"Kendimi sizin adınıza ahkâm kesecek yetkinlikte hissetmiyorum. Hem bizim siyasi fikirlerimiz de bir değil ki..."

"Siyasi fikirleriniz mi?"

Yüzünde şaşkınlık ifadesi belirmişti.

"Rahmetli Mehmet Bey'le bu meseleleri konuşmuşsunuzdur diye düşünmüştüm açıkçası. Nedir kuzum siyasi fikriniz?"

"Takdir edersiniz ki, insanın siyasi görüşlerini birkaç cümlede özetlemesi kolay değildir. Ama konumuz bağlamında, devlete karşı olduğumu söylemeliyim."

"Devlete karşı olmak mı?"

Yüzündeki şaşkınlık yerini meraka bırakmıştı.

"Devletin toplumsal hayattan çekilmesi gerektiğini savunan liberaller gibi mi?"

"Liberallerden çok liberterler gibi diyelim."

Ergun Yunus'a döndü.

"Liberterler mi? Hiç duymamıştım, kim onlar?"

Habermas'ı bilen monşer, liberterleri de elbette biliyordu.

"Proudhon'un ardılları efendim. Fransız filozof, 19. yüzyılda küçük zanaatkârların gönüllü işbirliğine dayanan bir toplumu savunmuştu. Bir dönem Marx'ın rakibiydi. Sonra tarih sahnesinden silinip gittiler."

Liberter düşünceyi, yani anarşizmi Proudhon'la başlayıp bitirmişti. Bakunin'den ve anarşist eylemcilerden söz ederek cumhurbaşkanını huzursuz etmek istemiyordu.

Beyefendi tekrar bana döndü. Müstehzi bir ifade vardı şimdi gözlerinde.

"Romantik görüşlere sahip olmak ayıp değildir Ufuk Bey. Hem ben de biraz liberter sayılırım. Devletin savunma, güvenlik ve eğitim dışında kalan alanlardan tümüyle çekilmesi gerektiğini savunmuşumdur hep."

"Ama liberterler sadece ekonomiden değil devletin hayatın her alanından çekilmesini istiyorlar, savunma ve güvenlik dahil," demem gerekirdi.

Demedim. Bu macera gereğinden fazla uzamıştı.

Cumhurbaşkanı, Ergun Yunus'a dönerek, "Sunuş yazısına ekleyeceğim bir şey yok," dedi. "Ufuk Bey'le aynı fikirdeyiz. Kitabı bu şekilde matbaaya gönderebilirsiniz."

Ergun Yunus tableti elimden alıp ayağa kalktı. Necdet Bey de onunla birlikte ayaklandı. Cumhurbaşkanıyla kalıp devletin toplum hayatındaki yerini tartışmayacaksam benim de kalkmam gerekiyordu.

Öğle yemeğini Ergun Yunus ve Necdet Şahin'le birlikte cumhurbaşkanlığı lokantasında yedik. Bir süre sonra cumhurbaşkanının yaveri olan yarbay da katıldı bize.

Cemaatin imamından çok, klasik bir Atatürkçüye benziyordu. Ergun Yunus, IŞİD'in Suriye'de gerçekleştirdiği katliamlarla ilgili olarak Ankara'nın politikalarını eleştiren birkaç kelam edince, Cumhuriyet'in yurtta sulh cihanda sulhten başka bir politikasının olmaması gerektiğini söyledi. Komşu devletlerin iç işlerine karışmak, Atatürk'ün dış politikasından ayrılmak demekti.

Takiyye yapıyordu. Gizlenmek için alkol bile içen Cemaatçiler, Atatürkçü rolünü hayli hayli oynardı. İyi ama neden devletin bütün kurumlarına sızmak istemişlerdi? Cumhurbaşkanının burnunun dibine kadar girmelerinin amacı neydi? Yeteri kadar güçlenince devleti ele geçirip Türkiye'yi tek başlarına yönetmek mi?

Yemeğin sonuna doğru dayanamayıp Mehmet Gündüz'ün Cemaat'in devlet imamı olduğu iddiasının bir yalan olduğunu söyledim. Cemaat'in cumhurbaşkanlığındaki gerçek imamı, Gündüz'ün ölümünü öğrendiğinde ne düşünmüştü acaba?

Gözlerini bir anlığına öne eğmesini saymazsanız hiç tepki vermedi. (Bu romanı tamamlamak için eve kapandığım günlerde gerçekleşen darbe girişimi sonrasında yakalanıp tutuklanacaktı.)

TRT sesli kadınla vedalaşmamız hüzünlü oldu. Valilik bünyesindeki Olgunlaşma Kız Sanat Enstitüsü'nde müdür yardımcısı olarak iş bulmuştu. Aslında cumhurbaşkanlığı seçiminin yapılacağı ağustos ayına kadar köşkte çalışmaya devam edebilirdi ama Mehmet Gündüz'ün ölümünden sonra sabahları ayakları geri geri gidiyordu. Yeni görevine bir an önce başlaması psikolojik açıdan iyi olacaktı.

Yanından ayrılırken küçük bir paket uzattı.

"Fedakâr hizmetlerinize karşılık Beyefendi'nin şükranlarını ifade eden minik bir hediye."

Kutuyu havalimanına giderken açtım. İçinden bir kol saati çıktı. Sade, deri kayışlı, saatçiden parasal değerinin yüksek olmadığını öğreneceğim bir Movado. Arkasında Beyefendi'nin imzası vardı.

İstanbul'da bizi tipi karşıladı. Terminale götürecek otobüse kendimi zor attım. Titremem ancak otobüs hınca hınç dolup yolcuların vücutları aracı ısıttıktan sonra geçebildi. Otobüs hareket edince telefonu açtım. Mesajlar arka arkaya düşmeye başladı.

Alındı @karım

Bana haber vermeden Selimpaşa'da kalıp polislerle kaçma kovalamaca oynadığını öğrendim. Sitenin bekçisi Ali'yi hastanelik etmişler. Telefonun günlerdir kapalı. Bana bir açıklama borcun var! Seninle görüşmek istiyorum, hem de hemen şimdi. Ara beni.

Alındı @atilla

Yine nerelerdesin? Zabel'in dosyasını işleme koymuşlar. Acil Kumkapı'ya gidiyorum. Ara beni.

Alındı @paulina

Telefonun saatlerdir kapalı. Endişelendiriyorsun beni. Ara lütfen!

İnternette, Mehmet Gündüz'ün ölümüyle ilgili o akşam başlatılan operasyona dair haberler vardı.

Ankara'da Mehmet Gündüz operasyonu

Cumhurbaşkanlığı Başdanışmanı Mehmet Gündüz'ün dövülerek öldürülmesiyle ilgili soruşturma kapsamında bu akşam Ankara'da çeşitli adreslere baskınlar düzenlendi. Operasyonlarda aralarında Mehmet Gündüz'ün sorgusuna katılan polislerin de bulunduğu yedisi resmi görevli on altı kişi gözaltına alındı. Gözaltına alınanlar arasında, enerji ve maden ihalelerine fesat karıştırdığı iddiasıyla daha önce hakkında işlem yapılan "Saunacı Celal" ve üç adamı da var. Saunacı Celal'in cumhurbaşkanı için çalışan bir gazeteciyi kaçırıp darp ettiği de belirtiliyor.

Bazı sitelerde operasyonun cumhurbaşkanının talimatıyla yapıldığı iddia ediliyordu. Bu bilginin kaynağı, Beyefendi'ye yakınlığıyla tanınan köşeyazarı Yasin Telci'nin o sabah, Türkhaber televizyonunda yaptığı yorumdu. Telci'nin videosunu tıkladım.

"Cumhurbaşkanının, en yakınındaki adamın işkencede öldürülmesine kayıtsız kalması beklenemezdi," diyordu ağlamaklı bir yüzle. "Nitekim Beyefendi kararlı şekilde hareket ederek bugün öğleden sonra köşkte güvenlik zirvesi topladı. MİT'in Mehmet Gündüz cinayetiyle ilgili raporunun değerlendirildiği zirveden, başdanışmanın sorgusunda görev alan polislerle Saunacı Celal grubuna yönelik operasyon kararı çıktı."

Kafam yine allak bullak olmuştu. Telefonu kapattım. Pist ışıklarının vurduğu kar taneleri geceyi turuncuya boyuyordu. Arkamda yaşlı bir adam, fısır fısır bir sesle, galiba karısına, GATA'da yaptırdığı tahlillerin kötü çıktığını anlatıyordu. Bir bebek ağlıyordu. Bir genç kadın telefonda sevgilisine, uçakta olduğu için telefonunun kapalı olduğunu anlatmaya çalışıyordu.

Gözlerimi kapatıp düşündüm.

Hayır, orta yaş krizinde değildim. Her şey, bilinçli kararlarımın bir sonucuydu. Dokuz yıl önce genel yayın yönetmeni olma hayaliyle kapısından içeri girdiğim gazeteyi mide bulantısıyla terk ettim. Bir ev, bir yazlık ve bir otomobil sahibi olmak için yıllarca omuz omuza mücadele verdiğim karımdan bir celsede boşandım. Bir göçmene âşık oldum. Uğruna kelle vermeye değecek yüce idealler duruyorken, canımı doğru dürüst tanımadığım bir insan için tehlikeye attım. Ne geçti elime? Cumhurbaşkanlığından hesabıma havale edilen yirmi bin lira ve bir gün yazacağım heyecanlı bir romandan başka?

Abdullah Sokak'ta hiçbir şey bıraktığım gibi değildi. Büroyu basan polislerin darmadağın ettiği eşyalar özenle toplanıp çekmecelere konmuş, bulaşıklar yıkanıp raflara yerleştirilmişti. Zabel'in dairesini kimin temizlemiş olabileceğini düşünürken kapı çaldı. Pencereyi açıp aşağıya baktım. Karşı binanın topal kapıcısıyla göz göze geldik. Koşarak içeri girdi.

"Işığın yandığını görünce meraklanma diye koştum," diye açıkladı ikinci kata gelince. "Ev sahibi istedi evi temizletmemi."

"Ev sahibi mi? Derdi neymiş o dolandırıcının?"

"Yeniden kiraya vermek istiyor daireyi."

"Zabel'le sözleşmesi varken nasıl cüret edebilir buna?"

"Zabel Hanım bu sabah sınır dışı edildi ya, beyim."

32

Her şey eski karımdan kaçmakla başlamıştı. Sonra dokuz senemi verdiğim gazetemi terk ettim. Tamam, beni onlar kovmuştu ama işten çıkarmaları için elimden geleni yapmıştım. Sonra MİT'ten kaçmaya başladım. Peşime Saunacı Celal'in adamları takıldı. Ve polis tarafından aranmaya başladım.

Her şeyin kötü gitmesinin sebebi bu olabilir miydi? Kaçmak.

Kaçmayıp yüzleşmem gerekiyordu belki de.

"Leyla."

"Ufuk?"

Eski karımın adının Leyla olduğunu söylemiş miydim size? Leyla. İçimden her tekrarlayışımda tüylerim ürperirdi ilk tanıştığımızda.

"Polisten kaçıyordum Leyla. O nedenle arayamadım seni. Saklandığım yeri bulmasınlar diye. İstanbul'a yakın bir yerdeydim, bir saatlik mesafede. Biliyorsun demek ki. Ali mi haber verdi? Bir şeyi yok, değil mi? Bana kızmadın umarım, saklanmak için ilk aklıma gelen yer Selimpaşa'ydı, başka çarem yoktu. Artık bitti, hakkımdaki yakalama kararı kaldırıldı. Bakalım, tazminat davası açacağım herhalde. Evet, iyiyim, bir şeyim yok. Tünel'deyim, Alman Kitabevi'nin yanındaki kafede. Elbette görüşebiliriz, neden görüşmeyelim? Aylak aylak takılıyorum işte, istiyorsan gel."

"Seni hayatımdan çıkaramıyorum Ufuk, istesem de yapamıyorum bunu. Dün karakoldan gelen polisler Cemaat'in kuryesinin bizim blokta oturup oturmadığını sormuşlar yöneticiye. Eski karısı diye düzeltmiş yönetici ama inandılar mı, bilmem. Diken üzerindeyim günlerdir. Ali'yi Cemaat'le ilişkili diye tutukladılar önceki gün. 'Kediye ciğer teslim etmişiz,' diye haber verdi Selimpaşa'daki üst kat komşumuz Necmiye Abla. Çocukcağızın senin kurbanın olduğunu söylemedim ona. Biliyor musun, birlikte aldığımız konut kredisinin son taksitini geçen hafta ödedim. Kocanızla sözleşmeyi imzaladığınız gün dün gibi hatırımda, dedi bankacı kız. Eski kocam, diye düzelttim onu da. Yavruyken alıp bir hafta besledikten sonra pidecinin önüne bıraktığımız tekiri hatırlıyor musun? Tostoparlak bir şey olmuş. Tanıyamadı beni. Aslında ben de emin değilim o olup olmadığından. Melek teyzem hasta. Bizden saklıyorlar ama kanser galiba. Son ziyaretimde seni sordu. Başına gelenleri söylemedim. İyi, dedim, gazeteciliğe devam ediyor. Liseden Berna vardı, İzmir'e gittiğimizde bir gece yanında kalmıştık hani. Pat diye iktidar partisinden bir işadamıyla evlendi geçenlerde. Pelin, 'Yakında kapanır,' diyor. O çılgının böyle bir delilik yapacağına ihtimal verir miydin? Sana anlatmak istediğim öyle çok şey var ki."

İlk kez buluşuyor olsak ona yine âşık olurdum. Saçlarını kısa kestirmiş, göğüslerini ortaya çıkaran siyah, dar bir kazak giymişti. Hâlâ çok güzeldi.

Ama araya yıllar girmişti. Bir zamanlar yolda yavru kedi gördüğünde gözleri doluveren kadın, aradan geçen yıllarda satrançtaki gibi stratejik düşünmeyi, gelecekte ileriye doğru atacağı iki adım için şimdi bir adım geri çekilmeyi öğrenmişti. Artık başka biriydi. Ben de başka biriydim. Evliliğimizin başında olduğum kişiden başka biri. Başlangıçta mantıklı taraf bendim, Leyla iflah olmaz bir romantikti. Her şeye ağlar-

dı. Dövizzedelere, yağmurda miyavlayan kedilere, Pink Floyd şarkılarına. Bir gün eve ayağı kırık bir köpek getirmişti. Başka bir gün cebindeki bütün parasını İranlı bir mülteciyi vermişti. Kavga ettiğimiz bir gece Harem'de önüne çıkan ilk otobüse binip Gümüşhane'de inmişti. "Bayan duygu", aradan geçen senelerde kurumsal pazarlamadan sorumlu direktör yardımcısına dönüştü. Hayat, "bay mantığı" getirip Abdullah Sokak No.5'teki kalorifersiz dairede, Bursalı tekstilcinin broşürlerini yazdığı masaya bıraktı.

Kendisine bir moka, bana bir filtre kahve söyledi; gece yarısına dek konuştuk.

Sigaraya yalnızlıktan mı başladığımdan, sevişirken ses çıkarmamamı nasıl uzun süre aslında onu beğenmiyor olmama yorduğuna; bütün aşkların gerçekten bitip bitmediğinden, hiç değişmeseydik ayrılmaz mıydık sorusuna; belirli bir yaştan sonra insanı ele geçiren sinizmin nasıl kolayca hiçbir şey yapmamanın teorisine dönüşebildiğinden, Türkiye'nin bir yıl önceye göre daha mı iyi daha mı kötü olduğuna...

Yeni birini bulmuş muydum bari? Kim? "Tamam boş ver, ilgilendirmez tabii ki beni. Ben yalnızım hâlâ. Yönetici kadınların kaderi bu, biliyor muydun?"

Alt kademedeki erkeklerle birlikte olamazlardı; hemen dedikodusu yapılır, isimleri hafif kadına çıkardı. Üst düzey yöneticilerse tek bir şeyin peşindeydi: Gönül eğlencesi. Bu yaştan sonra kaçamak yapılan kadın olacak değildi. Direktör yardımcılığından direktörlüğe terfi etmesini sağlayacağını bilse bile. O nedenle yalnızdı. Beni bu kadar özlemesinin nedeni de bu olabilir miydi? Durup dururken ayrılmıştık, kabul etmeliydim bunu. Ortada somut bir neden yokken. Çünkü orta yaş krizindeydim. On iki yıllık evliliği ve on yıllık kariyeri mahvetmemin başka bir açıklaması olabilir miydi? Ömrünün yarısını geride bırakan her erkek benim sorduğum soruyu soruyordu

kendisine: Hepsi bu mu? Hayatım bir çıkmaza girmişti ve bunun sorumlusu olarak başkalarını görüyordum. Davranışının sonuçlarını kabullenemeyen bir çocuk gibi. Kurban psikolojisiydi bunun ismi, biliyor muydum bunu? Dünya kötü, ben masumdum kendi gözümde. Oysa hayatımın saplandığı bataklığa kendi ayaklarımla girmiştim. İlk kredi kartımı aldığım günü hatırlıyor muydum? Hatırlamıyor muydum? O, dün gibi hatırlıyordu. Citibank Türkiye'de dağıttığı ilk kredi kartlarından birini, o sırada çalıştığım medya plazadaki gazetecilere vermişti. Türkiye'nin Creme de la Creme tabakasından hissetmiştim kendimi. O karta on bin dolar borçlanacağımı daha bilmiyordum elbette. Kızımızı devlet okulundan alıp özel okula verdiğimiz günü hatırlıyor muydum peki? Hiçbir şeyi hatırlamamam garipti; o karar da bana aitti. Okul taksitlerini sektirmeden ödeyebilmek için *Gün*'de hiçbir şeye itiraz etmeden çalışmam gerektiğini biliyordum bal gibi. Kurban olduğum bir yalandı. Her şey kendi davranışlarımın sonucuydu. Başkalarını, başta da onu, hayatımın sarpa sarmasından sorumlu tuttuğumu duyduğunda öfkeleniyordu o nedenle. Ne zaman büyüyecektim? Davranışlarımın sonuçlarıyla yüzleşmek yerine acınmayı, pışpışlanmayı beklemekten ne zaman vazgeçecektim? Annemin on dört yaşında oturttuğu tahttan ne zaman kalkacaktım? Son dönemde orta yaşlı erkeklerin psikolojisi hakkında bir sürü kitap okumuştu. Amerikalı psikolog Philip Bottomore'un "Sonsuz Arayış" isimli kitabı, okudukları içinde en iyisiydi. Bottomore'a göre gökkuşağının altında hiçbir şey olmasa da erkek arayışını sürdürmeliydi. Sonuna kadar gitmeye cesaret edebilirse, gökkuşağının altında kendisini bulacaktı. Feriduiddini Attar, *Mantıku't-Tayr*'da bunu anlatmamış mıydı yüzyıllar önce? Binlerce kuş, Simurg'u aramak için yola koyulmuş, nice maceralardan sonra menzile vardıklarında Simurg'un aslında kendileri olduğunu anlamışlardı. Ben de

hiçbir şey bulamayacaktım gökkuşağının altında, kendimden başka. Bu keşfi yapacağım günü sabırsızlıkla bekliyordu. Beni çok özlüyordu. Usul usul ağlıyordu bunları söylerken. Sarıldım. Aşkımız bitmişti. Ama ona karşı hâlâ büyük bir şefkat vardı içimde.

Pişmanlıklarımızla, gözyaşlarımızla daha fazla sıkmak istemiyorum sizi. Sadece bir kez daha denemeye karar verdiğimizi söylemeliyim. Romancının, sonuna doğru temposu düşen kitabına sürprizli bir son koymak için ikimizi bir araya getirdiğini söyleyenler çıkacaktır. Aldırmayın. Ayrı yaşadığımız sekiz ay, birbirimizden ve hayattan beklentilerimizi düşürmemiz gerektiğini göstermişti, asıl neden bu. Karım, hayata sıkı sıkıya geçirdiği pençelerini gevşetti, kariyerini oluruna bıraktı. Ben, bir gün Maslak'taki plazalardan birinde reklamcılık yapma hayalimden vazgeçtim. Bütün bunlara elbette en çok kızımız sevindi.

Zabel sınır dışı edildi. Bunu zaten biliyorsunuz. Devlet içinde Cemaat'le savaşı yürüten ekibin intikamıydı bu. Atilla, Türkiye'ye geri dönmesini sağlamak için epey uğraştı. Ama Zabel, Türkiye'ye geri dönmek istemedi.

"Dünya, gönül gözüyle bakana, hangi yoldan gidilmesi gerektiğini gösterir," diye yazmıştı, sınır dışı edildikten birkaç ay sonra gönderdiği e-postada. *"Bazen gitmen gereken yolu beklenmedik şekilde karşına çıkararak, bazen de aklını ve kalbini dinleyerek girdiğin yolu kapatarak yapar bunu. Türkiye'de geçirdiğim son on günün bir kâbustan farksız olduğunu söylememe bilmem gerek var mı? Kumkapı Geri Gönderme Merkezi bir işkencehaneden farksızdı. On gün boyunca gardiyanlann sonu gelmez hakaretleri ve tacizlerine maruz kaldım. Pis bir fahişe olduğum haykırıldı yüzüme. Üstümdeki yatakta yatan ranza arkadaşım gözlerimin önünde tekme tokat dövüldü, koğuşta gardiyanların tecavüzüne uğrayan kadınlar vardı.*

Açıktı, dünyanın bana ne söylediği. İstanbul benim için yanlış yoldu. Ta en başından beri. Biliyor musun, dünya bunu bana İstanbul'a gelmeden önce de söylemişti. Bundan üç buçuk yıl önce, Türkiye'ye gelme hazırlıkları yaptığım günlerde pasaportum çalınmıştı. Nihayet bin bir güçlükle yeni bir pasaport çıkarıp İstanbul'a gelince de bu kez havalimanında başkasının valizini kendi valizim sanarak almış, karışıklığı kapıda kazak çıkarmak için bavulu açınca anlamış, panik içinde elimdeki valizin sahibini aramıştım. Dünya bana yanlış yoldan gittiğimi söylemiş ama ben görememiştim.

Onu bir kez daha dinlememek aptallık olur. Benimle ilgili bütün hukuki işlemleri durdurmanızı rica ediyorum. Yeni bir hayat kurmak için yolu açık bir yer arayacağım.

Seni elbette hiçbir zaman unutmayacağım ama kadere nasıl karşı gelinebilir ki?"

Paulina kısa süre sonra eski sevgilisine döndü. Ona minnet besliyordum. Ama bu aşk değildi. Onun bana duyduğu şefkatin aşk olmaması gibi. İkimiz de biliyorduk bunu. Mehmet Gündüz haberiyle, Türkiye Gazeteciler Cemiyeti Sedat Simavi Ödülü'nü kazandı. İlk yabancı gazeteciydi bu ödülü kazanan. Ertesi yıl BBC'de bir iş buldu ve Londra'ya geri döndü.

Mehmet Gündüz'ün öldürülmesiyle ilgili tutuklanan MİT görevlileri ikinci duruşmada suçlarını itiraf etti. Ama her şeyin nedeni, dediklerine göre Mehmet Gündüz'ün mukavemete yeltenmesiydi. Sorgu esnasında polislerden birinin silahını ele geçirip kendilerine doğrultunca güç kullanmak zorunda kalmışlardı. Tanıkları da vardı. Sorguya giren diğer polisler! Savcı taammüden değil bilinçli taksirle, yani kazara adam öldürmekten on iki yıl istiyordu. Dava, ben bu satırları yazdığım sırada İstanbul 12. Ağır Ceza Mahkemesi'nde devam ediyordu. Görüşüne başvurduğum ama güvenlik makamlarıyla ilişkilerine zarar verebileceği endişesiyle isminin açıklanmasını iste-

meyen bir avukat, mahkemenin cezayı alt sınırdan vereceğini tahmin ettiğini söyledi. Bu, yedişer sene yemeleri ve iyi halle iki senede çıkmaları anlamına geliyordu. Buna şaşırdık mı?

Başbakan o yaz yapılan cumhurbaşkanlığı seçimlerini rahatlıkla kazandı. Daha berbat, daha otoriter, daha çekilmez biri oldu. Türkiye faşizmin karanlığına doğru yol alıyordu. Eski cumhurbaşkanı köşesine çekilmiş, bütün röportaj tekliflerini reddediyordu. Soranlara aslında biraz liberter olduğunu söylüyor mudur acaba?

Ben kısa süre sonra Abdullah Sokak'tan ayrılıp eski karımın yanına, Ataşehir'e taşındım. Bir gün Maslak'taki plazalardan birine taşınma hayaliyle kurduğum ajanstaki hisselerimi, vergi borcu bulunmayan temiz şirket arayan bir müteahhide devrettim. Bir süre sonra bir ekonomi dergisine girdim. Bu romanı, Amerika'da yeni faiz artırımı olup olmayacağı, emtia fiyatlarındaki gerilemenin dünyayı yeni bir istikrarsızlığa sürükleyip sürüklemeyeceği, cari açığın ithalattaki gerilemeye paralel olarak azalıp azalmayacağıyla ilgili haberlerden artakalan zamanlarda yazdım.

Her şey rayına girdikten sonra kâbuslarım yavaş yavaş azaldı ve bir gün geldi, Yarbay Necmi Çerkes ve arkadaşları hayatımdan tümüyle çıktı. Beni hiçbir zaman bağışlamayacaklarını elbette biliyorum.

Romanın sonuna geldik. Kapanışı fiyakalı bir cümleyle yapmak gerek. Sadece bu hikâyeyi değil, arka plandaki itişip kakışmayı, kurbanı olmaktan kıl payı kurtulduğum iktidar savaşını da anlatan bir cümle.

Galiba Hegel'in o cümlesinden iyisi yok: Minerva'nın Baykuşu kanatlarını ancak gün batarken açar.

Yazarın Son Notu

Aklınıza gelmiş olmalı; peki bilgisayara ne oldu?

Mehmet Gündüz'ün bilgisayarını kime vermem gerektiği konusunda uzun süre tereddüt ettim. Seçenekler arasında bana en makul geleni, hayatının son dönemini birlikte geçirdiği insana, Pınar Çevikel'e vermekti. Bununla birlikte onu, hiç ilgisinin bulunmadığı bir savaşa bulaştırmaktan da endişe ediyordum. Sonunda bunu kendisine sormaya karar verdim. İsmini internette aratınca görev yaptığı okulun adını öğrenmem zor olmadı. Telefonda kendimi tanıtıp Mehmet Gündüz'ün arkadaşı olduğumu söyledim. Beni tanıyordu, Mehmet Gündüz birkaç kez benden bahsetmişti. Ortadan kaybolduğu günlerde beni aramaya niyetlenmiş, telefon numaramı daha önce çalıştığım *Gün* gazetesinin yazı işleri sekreteri İnci'den öğrenmiş ama Mehmet Gündüz'le resmi hiçbir ilişkisi bulunmayan bir kişinin aramasını tuhaf karşılayacağım endişesiyle son anda vazgeçmişti. Nisanın son günleriydi. 1 Mayıs mitingine katılmak için Ankara'dan birkaç arkadaşıyla İstanbul'a gelme hazırlığı yaptığını söyledi. Ertesi gün, yani 30 Nisan'da, eski Amerikan Büyükelçiliği'nin yanındaki İstanbul Öğretmen Evi'nin restoranında buluşmak üzere sözleştik. O gün, ilişkilerinin nasıl başladığını bir de ondan dinleme fırsatı buldum. Kompozisyon yarışmasının ödül töreninde tanışmışlardı. Yarışmada birinci gelen öğrenci onun sınıfındandı. Ödül

töreninin ardından gazeteciler, yarışmada dereceye giren öğrencilerle röportaj yaparlarken Mehmet Gündüz'le ayaküstü, güncel meseleler hakkında konuşma fırsatı bulmuştu. Söz, kaçınılmaz bir şekilde siyasete gelmiş, o, her zamanki patavatsızlığıyla, cumhurbaşkanının içinden çıktığı partinin gerici uygulamalarıyla ilgili birkaç sivri söz söylemişti. Yaptığı eleştirilere Mehmet Gündüz'ün ne cevap verdiğini hatırlamıyordu. Onu pek önemsememişti aslında. O nedenle bu olaydan birkaç gün sonra Gündüz'den uzunca denebilecek bir e-posta alınca çok şaşırmıştı. Onun, Pınar'ın sandığı gibi bir insan olmadığını ispatlamak için uzun uzun dil döken bir mesajdı bu. Konusu politika olmasına rağmen aslında Gündüz'ün kendisini ona beğendirmeye çalıştığını hemen anlamıştı. Eşi bir trafik kazasında ölünce genç yaşta dul kalmıştı. Görüyordum ya, güzel bir kadındı. Dulluk ve güzellik bu topraklarda rahatsızlık verici özelliklerdi. O nedenle erkekleri çevresinden uzak tutmak için çeşitli taktikler geliştirmişti. Ne kadar yaklaşırlarsa yaklaşsınlar onlar yokmuş gibi davranmak bunlardan biriydi. Mehmet Gündüz'e de böyle davranmıştı. Ama yine de gönderdiği e-postanın kendisini beğendirmeye çalışan komik satırlarında ona sempatik gelen bir yan vardı. O satırları Gündüz'ün ela gözleri ve sempatik utangaçlığıyla yan yana getirince... (Gündüz'ün gözlerinin ela renginde olduğunu ancak Pınar söz edince fark edebilmiştim.) E-postayı okuyup bitirdikten sonra bu gülünç adamla birkaç saat geçirmenin pekâlâ eğlenceli olabileceğini düşünmüştü. Yine de cevap yazmamıştı. On dört yıllık Pınar Çevikel kurallarının sağladığı konfordan vazgeçmek işine gelmemişti. İnsan, yaşı ilerledikçe ilişkilerde daha az riske girmek istiyordu. Mehmet Gündüz'den önceki üç yıl boyunca hayatında kimse olmamıştı. Yılışık, sahtekâr, egolu, cahil erkeklerden çok sıkılmıştı. Üstelik Mehmet Gündüz, düşündüğü gibi bir erkek olmadığını ispatlamak için ne kadar dil

dökse de muhafazakâr biriydi. Ve muhafazakâr erkeklere dair otuz dört yılda oluşan, değişmesi güç önyargılara sahipti.

Yine de mesajı aldıktan birkaç gün sonra Google'da Mehmet Gündüz'ün ismini aratmış, karşılaştığı şeylere çok şaşırmıştı. Bu gülünç, bu acıklı adam Cemaat'in devlet imamıydı, ha? Bu iddianın doğru olmadığından adı gibi emindi. Hayır, Twitter'da resmedilen Mehmet Gündüz'le onun tanıdığı Mehmet Gündüz aynı kişi değildi. O zaman, olmadığı bir kişi olmakla suçlanmanın ne korkunç bir şey olduğunu düşündü. O da Mehmet Gündüz'ü aynı şekilde suçlamış olamaz mıydı? Ona bir şans tanımaya karar verdi. Ve Pınar Çevikel kurallarını bozmamak için doğrudan Mehmet Gündüz'e yazmak yerine sekreterini arayarak öğrencileriyle birlikte Çankaya'yı ziyaret etme bahanesini uydurdu.

O ziyaret sırasında bir kez daha konuştular. Bir süre sonra dışarıda buluştular. Birkaç hafta sonra ilişkileri başladı.

İki yıl boyunca Mehmet Gündüz'ün gerçek kimliğini çevresindeki herkesten sakladı. Onunla birlikteliğinin sendikadaki arkadaşları arasında rahatsızlık yaratmasından çekinmişti. Sendikal örgütlenme toplumun diğer kesimleriyle kıyaslanmayacak kadar ilerici insanlardan oluşuyordu ama yine de Türkiye'nin son on yılı ülkeyi karpuz gibi ortadan ikiye bölmüştü. Artık kimse kimseyi dinlemek istemiyordu. Nitekim o da Çankaya Köşkü'ndeki ilk karşılaşmalarında Mehmet Gündüz için gericinin teki diye düşünmemiş miydi? Gündüz ilk adımı atmış olmasa, gülünç düşmek pahasına o mesajı yazmasa, hiçbir zaman yakınlaşamayacaklardı. Diğer yandan şu da vardı, evet, Mehmet Gündüz evliydi; resmi kâğıtları umursamazdı o. Mehmet Gündüz evliliğinde mutsuz muydu, mutsuzdu, önemli olan buydu. Ama evli biriyle ilişkinin en ilerici çevrelerde bile tepki çekeceği de ortadaydı. Onun kadar güzel bir kadın, çevresinde dönüp dolanan onca erkek varken evli biriyle beraber oluyordu,

ha? Bu durum duyulursa, başta sendikadaki arkadaşları olmak üzere herkesin gözünden düşerdi. Bunu göze almak istememişti. Bu nedenle ilişkileri başladıktan sonra Mehmet Gündüz'ün gerçek kimliğini sendikadaki arkadaşlarından saklamıştı. Hem biliyor muydum, Mehmet Gündüz de yapmıştı aynı şeyi. İktidar partisi çevresinde evlilik dışı ilişkiler ahlaksızlık olarak görüldüğünden değil, aksine birçok milletvekilinin imam nikâhıyla ikinci karılarını alıp çifte hayat sürdürdükleri biliniyordu; asıl sorun, onun siyasi kimliğiydi. Cemaat'in devlet imamlığıyla suçlanan kişinin bir de solcu bir öğretmenle aşk yaşadığının duyulması, bardağı taşıran son damla olurdu. Konuşmamızın burasında öğretmen evinin lokantasına kalabalık bir öğretmen grubu girdi. Gruptaki kadınlar Pınar Çevikel'i coşkuyla kucakladı. Erkekler adeta yer gibi bakıyordu. Bu güzel kadın Mehmet Gündüz'de ne bulmuştu gerçekten? Ela gözler ve sempatik bir utangaçlık mı?

"Acıktınız mı?" diye sordu masaya dönünce. "Öğretmen evinin yemekleri lezzetli ve ucuzdur. Ismarlamama izin verir misiniz?"

Mehmet Gündüz'e âşık olmuştu ve âşık olduğu insan hakkında her şeyi açık açık konuşabileceği tek kişiydim ben. Kafamı şişiriyorsa söylemem yeterliydi, hemen susardı. "Hayır," dedim, başıma bunların gelmesine yol açan insanı ben de yakından tanımak istiyordum.

Birkaç saat daha konuştuk. Gerçek Mehmet Gündüz kimdi, bunu o da bilmiyordu. Düşündüğünden başka biri olduğunu ispatlamak için dil döküp birlikte oldukları iki sene boyunca gerçekten de başka biri, yani düşündüğünden başka biri gibi davranan Mehmet Gündüz mü? Yoksa gençliğinde İslami çevrelere takılıp gerici bir partinin seçtiği cumhurbaşkanı için ter döken Mehmet Gündüz mü? Bu ikisi aynı insanlar mıydı? Değiştiyse, ne değiştirmişti Gündüz'ü? Bir gün rastlantı

eseri karşısına çıkan güzel gözlü bir kadın mı? Yoksa çoktan değişmişti de ona karşı duyduğu aşk, geçmişinden kalan tortuyu, üzerindeki kabuğu bir dokunuşta kırıp parçalamış mıydı? Artık yaşamadığına göre bu sorunun yanıtını hiçbir zaman öğrenemeyeceklerdi. Polisler de sormuştu bu soruyu ona. Şimdi bir kaza olmadığını bildiği ama o zaman korkunç bir kaza olduğunu düşündüğü olaydan sonra Ankara Emniyet Müdürlüğü'ne davet edilmiş, Mehmet Gündüz hakkında bildiklerini anlatması istenmişti. Gerçek Mehmet Gündüz kimdi? Hakkındaki suçlamaların yalan olduğunu iddia eden kişi mi yoksa Pensilvanya'nın talimatıyla devletin zirvesine sızıp cumhurbaşkanını Cemaat'in çıkarları doğrultusunda yönlendiren paralel ihanet şebekesinin devlet imamı mı?

Çok korkmuştu. Babasız büyüttüğü bir oğlu vardı. Bu sorunun yanıtını bilmediğini, birlikte oldukları zamanlarda Cemaat'ten veya siyasetten değil aşktan, yemeklerden ve Mehmet Gündüz'ün gezdiği ülkelerden konuştuklarını söylemişti. Hayır, gerçek Mehmet Gündüz'ün kim olduğunu bilmiyordu. Bunun için iki sene yeterli zaman değildi.

Gece on bire kadar öğretmen evinde oturduk. İkişer porsiyon köfte ve bir sürü meze yediğimiz halde komik denebilecek kadar ucuz bir hesap geldi. Bilgisayarı ona vermedim. Bunu teklif bile etmedim. İstanbul'a yeniden geldiğinde buluşmak üzere sözleştik. Ertesi gün bana Facebook'tan arkadaşlık isteği gönderdi. Sessizlikle geçirdiği uzunca bir sürenin ardından, bu romanı bitirmek için eve kapandığım günlerde Facebook'taki ilişki durumunu "İlişkisi var"a çevirdi, ardından sayfasına bir erkekle çıktığı tatilden fotoğraflar koydu.

Pınar Çevikel'le görüştükten birkaç gün sonra bütün verileri silip bilgisayarı, "Sn. Necdet Şahin, Cumhurbaşkanlığı Köşkü, Çankaya" adresine kargoyla gönderdim.

Gerçek Mehmet Gündüz kimdi sahiden?

"Pek çok İslami grup 12 Eylül'ü desteklemişti. İçlerinde Bahattin Erek Cemaati bile vardı. Cemaat'in bütün bu darbe karşıtı afra tafrasının arkasında, darbeciliği örtme çabası var gibi geliyor bana. Hiç şüphem yok, ellerine fırsat geçse, altın nesillerini iktidara getirmek için darbe yapmaktan bile çekinmezler."

İktidar-Cemaat savaşı. Tasfiye ve gözaltılar. İşkencede öldürüldüğü anlaşılan Cumhurbaşkanı Başdanışmanı Mehmet Gündüz. Ve tek başına, yandaş medyadan kovulmuş, kendisiyle yüzleşmekten kaçınmayan cesur bir gazeteci Ufuk Lodos. Cemaatçinin Ölümü, siyasi gündemimizi tartışmaya açarken, aynı zamanda ortaya nefis bir "hesaplaşma" romanı çıkıyor.

Barış Soydan, ülkemizde eksikliği hissedilen "politik polisiye"ye yepyeni bir soluk getiriyor.

22₺
9 786059 708302